د معجزې تيره

ناول

ليکوال: موريس لبلان

ژباړه: نصير احمد احمدي

هغه کتابونه چې سمسور وويپاڼې پرليکه کړي او يا يې پر ليکه کوي،
نور څوک يې پر ليکه کول اجازه نه لري

کال: ۱۳۹۳ل

بسم الله الرحمن الرحیم

لنډې خبرې:

په نوې ځوانۍ کې مې مطالعه ډېره وه، پولیسي او جینایي ناولونه مې تر نورو زیات لوستل، بیا یوه ملګري یو جینایي ناول راکړ، ومې لوست، خوند مې ترې واخیست او د کتاب له اصلي کرکټر (ارسن لوپن) سره مې مینه پیدا شوه. وروسته وپوهېدم چې ارسن لوپن د امریکایي فیلمونو د پولیسي کرکټر (جیمز باند) غوندې یو مشهور کرکټر دی او فرانسوي لیکوال (موریس لبلان) په خپلو ډېرو جینایي ناولونو کې همدا کرکټر لوبولی دی. د (موریس لبلان) نور جینایي ناولونه مې هم وموندل، ومې لوستل او خوند مې ترې واخیست.

څه موده مخکې پخوانیو خیالونو په مخه کړم، د همدې لیکوال کتابونه مې سترګو ته ودرېدل، فکر مې وکړ چې ښکلې او له پېښو ډک جینایي ناولونه یې لیکلي دي، راځه! یو ترې وژباړه.

یو خو په پښتو کې ډېر کم جینایي او پولیسي ناولونه لرو، بل به زموږ خلک د نورې دنیا له پولیسي او جینایي ادبیاتو سره اشنا شي، خوند به ترې واخلي او د جنایت او جنایتکارو نه به یې لا ډېره کرکه وشي.

که مو خوښ شو، راته ووایاست، د ارسن لوپن نور کتابونه هم شته چې په ژباړلو ارزي.

مننه

نصیراحمد احمدي

۱_ورونیک دوهرژمون:
ورونیک خپلې اوښکې پاکې کړې، مخامخ ولاړې ځوانې ښځې ته یې وکتل. په غریو کې یې وویل:
_هونوریک ، خبرو دې ووېرولم، ووایه! زما پلار دې په خپلو سترګو ولید؟
هونوریک د سارک د جزېرې یوه ځوانه میرمن وه. دې د کاسکې د دهقانانو غوندې خبرې کولې او په څېره کې یې د معصومیت نښې له ورایه ښکارېدلې.
هغې یوه سړه سا وایسته، ویې ویل:
_میرمن ورونیک، تاسو د وروستي وحشت په اړه ناخبره یاست؛ د سارک د جزیرې اوسېدونکي مرګ په خپلو سترګو ویني؛ یواځې یوه میاشت مخکې جزېرې ته یو ناپېژانده کس راغی؛ دا سړی تر اوسه چا نه دی لیدلی، خو په خلکو کې ګونګوسې خپرې شوې، چې دی د هغو المانیانو له ډلې یو دی چې غلا کوي او خلک وژني. داسې ورځ دې نه وي چې د ساحل په څنډو او ځنګله کې یو، دوه مړي ونه موندل شي.
میرمن هونوریک غلې شوه، ورونیک ته یې وکتل ، ویې ویل:
_د دې جزېرې په یوه متروک کور کې د څلورو صلیبونو نښه ولیدل شوه؛ دا صلیبونو په وینو ککړ وو؛ لاندې یې یوه جمله لیکلې وه:
«څلور صلیبه _ څلور جنازې». په بل کور کې یې څلور کسه پر صلیب راځړولي وو، له دوی سره هم یو یاداښت پروت و: «د مړو دا شمېره باید دېرشو ته ورسېږي». اوس د جزیرې د اوسېدونکو په مینځ کې وحشت پروت دی؛ یوه میاشت مخکې له دې جزیرې څخه د وتلو هڅې پیل

شوي؛ هره ورځ ډله ډله خلک جزیره پرېږدي او په خپله مخه ځي. خلک ان له خپلو سیورو هم وېره لري. هو رښتیا، تېره اونۍ له خپلو څو ملګرو سره له جزېرې ووتم؛ سودا مو اخیسته؛ مور، پلار او ورېه خور مې د جزېرې په لاندېنۍ برخه کې پاتې شول، خو اوس د دوی ژوند ته کومه تمه نه لرم.

هونوریک غلې شوه، ورونیک ته یې وکتل، د هغې په سترګو کې اوښکې ځلېدلې.

ورونیک ښکلې میرمن وه؛ زیږې سترګې یې درلودې، خو په دې ښکلو سترګو کې درد او اندېښنه له ورایه ښکارېدل.

ورونیک په پېغلتوب کې تر دې لا ډېره جذابه وه؛ هغه وخت یې د بوهم په ښار کې له یوه ځوان سره وپېژندل؛ ځوان ورسکې نومېده، خو ورونیک ته یې لا په هماغه اوله ورځ خوند ورنه کړ. دا نه پوهېده چې دا ځوان څوک دی او پخوا یې څه کول، خو د ورونیک د پلار (کنت هرژمون) د ټینګار له لاسه هغې له دې ځوان سره واده وکړ. کال ووت؛ زوی یې پیدا شو چې نوم یې فرانسوا ورباندې کېښود. د ورونیک پلار او د هغې خاوند په پیل کې یو بل ته ګران ول، خو وروسته یې تر مینځ خړې اوبه تېرې شوې، ان څو ځله یې یو بل په سپکو ټکو یاد کړل.

ورونیک نه پوهېدله چې اصلي خبره څه ده؛ یوازې دومره احساس ور لوېدلی و چې د دې د خاوند او پلار تر مینځ توره پیشو تېره ده. دا وېره یې وروسته لا پسې ډېره شوه، دې ته داسې ښکارېدل چې ورسکې د دې د پلار د وژلو پلان لري.

دا اندېښنه یې ډېر ژر په واقعیت واوښته؛ ورونیک یوه ورځ د پلار کوټې ته ورغله؛ سترګې یې رډې راوختې؛ د ورسکي په لاس کې تبره چاړه ښکارېدله. ورسکي قوي ځوان و؛ په اسانی سره یې د ورونیک پلار پر ځمکه پرېباسه او پر ټټر یې کېناست.

ورونیک چیغه کړه، خو خاوند یې د دوهمې چیغې وار ورنه کړ، دروند سوک یې د ښځې ژامې ته سیخ شو او هغه بې سده پرېوته. کله چې یې سترګې رڼې کړې، ورسکي په کوټه کې نه و. دې په خپل پلار پسې سترګې ورغړولې، هغه کونج ته غلی ناست و. ورونیک ور وښوېده، په کمزوري غږ یې وویل:

ـشکر چې ژوندی یې.

کنت هرژمون د خولې له کونج څخه په راوتلې وینه لستونی تېر کړ، په ستړي غږ یې وویل:

ـهو، سا راکې چلېږي.

ورونیک وویل

ـدا جنایتکار چېرته لاړ؟

ـبیا به یې ونه وینې.

ورونیک په حیرانی خپل پلار ته وکتل:

ـولې؟

د پلار تندي یې ګونځې پیدا کړې:

ـلورې، هیله کوم ، په دې اړه نورې پوښتنې مه رانه کوه، زما او د ورسکي تر مینځ یو وحشتناک راز دی؛ نه یې شم درته ویلی؛ بل څوک باید ورباندې پوه نه شي.

ورونيک يو ناڅاپه وژړل او ځان يې د پلار غېږې ته ور واچاوه.
کنت هرژمون وويل:
_نور به هغه دلته رانه شي.
ښځې په ژړا کې وويل:
_هيله کوم، علت يې راته ووايه.
پلار يې وويل:
_روسکي د بوهم د يوه پخواني پاچا کړوسۍ دی؛ ده د بوهم او سني پاچا ته جاسوسي کوله او زه له څه وخته راهيسي په دې حقيقت پوه وم. ما د پوځ يوه مشر ته خبر ورکړ؛ ډاډه يم، ورسکي به تر ځلرويشتو ساعتونو ونيول شي او خپله سزا به وويني.
د ورونيک چيغو زور واخيست:
_اه، نو زما زوی فرانسوا به بې پلاره شي !
د کنتې هرژمون د تندي ګونځې لا پسې ژورې شوې:
_هو، خو نه غواړم خلک په دې پوه شي چې فرانسوا د هغه زوی دی.
ښځې په ژړا کې وويل:
_نور څه نه شې ويلی؟
_نه، کومه بله پټه خبره نشته، خو زما او ورسکي د رازونو په اړه بله پوښتنه مه کوه، هيله کوم، که درته يې ووايم، زړه به دې له وېرې وچاودي.
سرې غلی شو، لاړې يې تو کړې؛ وينه پکې ګډه وه؛ ويې ويل:
_له دې رازونو زه په خپله هم ويرېږم؛ په موږ کې بايد يو مړشي، زه يا ورسکي.

ورونیک، د خپل پلار پښنو ته ورولېده:
_اه ! پلاره، تاسو نوره هم په وحشت کې واچولم. هغه کومه پېښه وه چې تاسو دواړه یې سره دښمنان کړئ؟ هیله کوم، ووایه ! زه باید په دې خبرو پوه شم.
کنت هرژمون سوړ اسویلی وایست:
_دا راز د فرانسې په تېر تاریخ پورې اړه لري. که ورسکي په دې مبارزه کې بریالی شي، هیڅوک به د هغه مخه ونه شي نیولای، خو خدای د وکړي چې زما اند ښښنه بې ځایه وي.
_پلاره ! تا وویل چې ورسکي به زنداني شي؛ نو ولې ویرېږې؟
کنت هرژمون په خبره کې ورولوېد:
_هو، خو که له زندان وتښتي، بیا !
یوه شېبه دواړه غلي شول؛ ورونیک د ورسکي په بېلتون نه وه خپه ځکه له لومړۍ ورځې یې هغه نه خوښېده، خو د خپل زوې فرانسوا راتلونکي یې زړه خوړ.
کنت هرژمون وویل:
_ورونیک، غوږ ونیسه چې څه درته وایم.
ورونیک سرې سترګې ورواړولې.
پلار یې وویل:
_زما او د ورسکي د جګړې په اړه باید هیڅوک هم خبر نه شي؛ پوهېږم چې ورسکي ستا خاوند دی، خو خبره خلاصه شوه؛ ته باید د بوهم یوه لیرې پراته کلي ته لاړه شې او هلته په هغه کور کې واړوې چې ماته له نیکونو راپاتې دی.

ورونیک وپوښتل:
_او ته؟
_له فرانسوا سره د سارک جزېرې ته ځم.
ورونیک په حیراني ویل:
_د سارک جزیره؟
هو، سارک د فرانسې یو لیرې پروت ټاپو دی؛ هلته ډېر خلک نه ورځي؛ اوسېدونکي یې هم تر یونیم سلو کورنیو نه اوړي. د جزېرې ساحل له اوارو تېږو ډک دی. له لوړو ژورو یې مختلفو ونو سرونه راپورته کړي؛ بس نور څه نشته، اوارې تېږې او شنه ځنګلونه؛ له همدې امله په اونۍ کې یواځې یو ځل یوه مساپر وړونکې وړه بېړۍ ورځي او بس.
ورونیک په حیرانۍ وپوښتل:
_خو ته ولې دې جزېرې ته ځې؟
_دا زما شخصي راز دی؛ په بل چا پورې اړه نه لري. فرانسوا هم ځکه راسره بیایم چې هغه ځای محفوظ او له خطر څخه خوندي دی. کېدای شي چې ورسکې د خپل زوی د تښتولو له پاره یو څه وکړي.
_نو زه له تاسو سره نه شم تلای؟
_دا بیا وروسته خبره ده، که مې وخت وموند، نو احوال به درکړم او په پټه به د یو څو ورځو له پاره جزېرې ته راشې.
ورونیک غلې شوه، هغه پوهېده چې پلار یې له خپلې خبرې نه اوړي.
میاشت ووته؛ ورونیک د پلار د استولي پیغام په واسطه وپوهېده چې ورسکې نیول شوی دی. وروسته د ورونیک پلار له خپل لمسي،

فرانسوا سره د سارک جزیرې ته لاړ. ورونیک به هم کله کله د پلار په اجازه د زوی لېدو ته ورتله، خو هلته یې د ډېر وخت له پاره د پاتې کېدو اجازه نه درلوده.
خو ورونیک تر اوسه لا د پلار په راز نه وه پوهېدلې. یوه ورځ د ماکونوک په نوم یوه ښځه چلوونکې ورته وویل چې پلار یې ډېر وخت په ځنګله کې تفریح کوي او کله کله هم د جزیرې په پخوانیو ویرانو (خرابو) کې په یو څه پسې ګرځي. داسې لکه د یوه لوی ګنج په پیدا کولو پسې چې سرګردانه وي.
د کنت هرژمون کور د یوې شنې غونډۍ پر سر و ؛ په دې کور کې یو بل سړی هم اوسېده؛ استفان مارکس نومېده او دا سړی د فرانسوا معلم و.
کنت هرژمون په دې سړي باور درلود او د هغه له لارښونو سره سم به یې خپل پټ کارونه پر مخ وړل.
استفان مارکس یوه ورځ پر ورونیک زړه بایلود او د همدې پاکې مینې له امله فرانسوا لا ورباندې ګران شو. کنت هرژمون عاقل انسان و؛ ذهن به یې ژر خلاصېده؛ په لنډ وخت کې وپوهېد چې معلم یې پر لورمین دی.
خو نه یې غوښتل چې د خپل ماموریت تر پایته رسېدو مخکې د خپلې لور د واده په اړه کوم تصمیم ونیسي. ده له استفان سره ژمنه وکړه، هر وخت چې خپل هدف تر لاسه کړي، له هغه وروسته به یې له و رونیک سره د واده غم وخوري.
پنځلس کاله تېر شول؛ په دې موده کې د ورونیک زړه ته ولوېده چې پخوانی خاوند (ورسکي) به په زندان کې مړ شوی وي. خو لا هم کنت هرژمون استفان ته د دې اجازه نه ورکوله چې له لور سره یې واده وکړي.

د وخت په تېرېدو سره د سارک د جزېرې سکون په نا ارامۍ بدل شو؛ په خلکو کې ګونګوسې شوې، چې په جزيره کې غله او قاتلين پيدا شوي او د خلکو مال او ژوند ګوابني. دا اوازې ورځ په ورځ ډېرېدلې ان د کنت هرژمون زړه هم وحشت ونيو؛ له همدې امله يې ورونيک ته د يو چا په لاس احوال ور ولېږه چې جزېرې ته راشي او خپل زوی فرانسوا له ځان سره بوځي.

دا احوال لېږونکې ميرمن هونورين وه چې ورونيک ته يې د جزېرې د وحشت کيسې کولې. هونورين ويل:

ـميرمن ورونيک، تاسو ډېره موده له جزېرې ليرې ياست، خو جزيره بدله شوې ده؛ هغه پخوانی امن نه دی پکې پاتې. پوهېږې! داسې ورځ دې نه وي چې يو يا دوه مړي ونه موندل شي؛ وضع خرابه ده او د حالاتو د ښه کېدو تمه هم نه ليدل کېږي. د استفان مارکس غوښتنه دا ده چې پلار دې بايد جزيره پرېږدي، خو هغه سرټمبه سړی دی؛ تر اوسه يې د استفان خبره نه ده منلې.

تېره شپه له ځنګله پرله پسې ډزې راغلې؛ خلکو چيغې وهلې، خو هېڅوک دومره زړه نه درلود چې نږدې ورشي او په دې ځان پوه کړي چې څه خبره ده. نيمه شپه مو حيرانونکې غږونه واورېدل؛ د غونډۍ له سره د ساحل څنډې ښکارېدلې.

ورونيک وويل:

ـنو په ځنګل کې غله دي؟

ـنه پوهېږم! تر اوسه چا نه دي ليدلي؛ څنګه به يې ويني؛ د جزيرې اوسېدونکو ته چې دزمري زړه هم ورکړې ، نو ځنګله ته د تلو جرات نه لري.
ورونيک په خبره کې ور ولوېده:
ـښه، نو هغه غرېونه د څه وو؟
هونورين وويل:
ـد جزېرې اوسيدونکي په بيرېيو کې تښتېدل!
ـاو پلار مې پاتې شو؟
ـهو، د خلکو په تېښته خوشاله و، ويل يې چې ښه زيرى دى، غله به پوه شي چې په دې جزيره کې د لوټلو له پاره څه نشته، بس، دا نا اميدي به يې له دې جزيرې ورک کړي.
ـاو فرانسوا څه کوي؟
ـهغه ډېر وخت په ښکار تېراوه، استفان مارکس به تل ورسره و، خو په وروستيو څو ورځو کې دواړه له کوره نه دي وتلي.
ورونيک سړه ساه واخيسته، ويې ويل:
ـبايد ډېر ژر جزېرې ته لاړه شم او خپل زوى وژغورم.
د هونورين سر وځړېد:
ـخو په دې شرط چې تر اوسه ژوندى وي.
ورونيک فکر په مخه کړه؛ له نيولي ښېرې څخه يې داسې ښکارېدل چې ذهن يې پخوانيو خاطرو نيولى دى؛ وروسته يې سر هسک کړ:
ـڅه وخت حرکت کوو؟
ـسبا سهار

ورونیک وویل:

ـهونورین ! په جزیره کې وضع خرابه ده؛ موږ باید له وسلې پرته هلته لاړ نه شو؛ یو ملګری مې دی، پاتریس بلوال نومیږي. پخوانی تقاعدی افسر دی؛ هغه یو دوست لري چې دن لوی پرنا ورته وایي، خو زه ډاډه یم چې دا هماغه ارسن لوپن دی.

هونورین په حیرانۍ وویل:

ـارسن لوپن؟ هغه خو مړ شوی.

ـنه ، ارسن لوپن دومره په اسانۍ نه مري؛ په یوه میلمستیا کې مې له پاتریس بلوال او میرمن کورالي سره وپېژندل. پاتریس بلوال مهربانه سړی دی؛ ده په میلمستیا کې دن لوی پرنا راوپېژاند، ماماﻥ کورالي ویل چې دی یو بل نوم هم لري، ارسن لوپن.

هونورین وویل:

ـښه، له دې سړي څه غواړې؟

ـپاتریس بلوال ته یو خط لیکم او هیله ورنه کوم چې مرسته را سره وکړي.

ـپه دې مانا چې ارسن لوپن د سارک جزیرې ته راغواړې؟

ـهو

ـاو که ستاسو خبره ونه مني، بیا؟

ـارسن لوپن هیڅوخت د پاتریس بلوال غوښتنه نه ردوي.

ـپه هر صورت، موږ باید سبا وخته حرکت وکړو؛ که له یکشنې خبره واوښته، بیا جزیرې ته تر بلې اونۍ کومه بېړۍ نه ځي.

ـسمه ده، همدا اوس هغه ته خط لیکم او تر سبا سهاره به هر څه چمتو وي.

ورونیک دا وویل؛ پر څوکۍ کېناسته؛ قلم او کاغذ یې ور واخیستل؛
ویې لیکل:
ښاغلي پاتریس بلوال:
تېره اونۍ مې تاسو ته وویل چې زما پلار کنت هرژمون او زوی مې فرانسوا د سارک په جزېره کې له خطر سره مخامخ دي؛ نیت مې دی چې سبا سهار وخته د سارک د جزیرې په لوري حرکت وکړم، له تاسو څخه هیله کوم چې خپل ملګري ښاغلي لوی پرنا ته وواياست چې د مرستې له پاره جزېرې ته راشي.
په درنښت
ورونیک دوهرژمون

۲ـ ځلور صلیبیونه!
د هغې ورځې په سبا ورونیک له هونورین سره د ګلژمون له ځنګله تېر شول، ساحل ته ورسېدل. ساحل ته نږدې د ځنګل په څنډه کې یو متروک کور ښکارېده. په دې کور کې به یو وخت کب نېوونکو شپې تېرولې، خو اوس له یوې خرابې پرته بل څه نه و.
ورونیک او د هغې د سفر ملګرې دې کور ته ورنږدې شول؛ د کور تر مخ ګڼ نارینه او ښځې ولاړ ول؛ له وحشت وهلو څېرو یې داسې برېښېدل چې د خوشالۍ خبره نه ده.
ورونیک له یوې ځوانې بزګرې وپوښتل:
ـ څه خبره ده؟
ښځې خپل سر وښوراوه:

ـورشئ، په خپله یې وګورئ !
ورونیک او هونورین، دواړه خرابې ته ورننوتلې؛ د خلکو په مینځ کې یې لار وایسته؛ د دهلېز په پای کې لنډې راتاوې شوې؛ یو ناڅاپه یې رنګونه والوتل او ځای پر ځای ودرېدې. پر مخامخ دېوال څلور صلیبه ښکارېدل؛ پر هر صلیب یو وژل شوی انسان ځوړند و؛ تر څنګ یې پر وینو دا جمله لیکلې وه:
« د دېرشو اجسادو جزیره ـ څلور صلیبه. دا د هغو کسانو سزا ده چې غواړې زموږ په اسرارو پوه شي.»
د ورونیک لینګې ولړزېدل؛ لاس یې پر دېوال ولګاوه؛ هونورین تر مټ ونیوله او په زحمت یې له ګڼې ګوڼې راوایسته. ساحل ته نږدې پر یوه هواره ډبره کېناستل؛ هونورین وویل:
ـورونیک، وګوره، څه درته وایم ! دا د خطر لومړۍ نښه ده؛ دا مړي باید دېرشو تنو ته ورسیږي؛ دوی هغه کسان وژني چې پر اسرارو یې د خبرېدو هڅه وکړي. خلکو اوس دې جزیرې ته د سارک پر ځای د دېرشو جسدونو نوم ورکړی دی.
ورونیک په وېرېدلي غږ وویل:
ـدېرش جسدونه ! څه مانا؟ دوی ولې دا اجساد په دې ویرانه کې راځړولي دي؟
هونورین وویل:
ـدا کنډواله، د سارک جزېرې ته د تګ په لاره کې موقعیت لري؛ هر څوک چې د سارک جزیرې ته ځي، لومړی یې په دې مړو سترګې لګېږي؛

هغه چا چې دا کار کړی، غواړي خلک د سارک جزیرې ته له تګ څخه راوګرځوي،
ورونیک وویل:
_خو موږ باید خپل ځانونه جزیرې ته ورسوو.
هونورین اوبو ته وکتل؛ حرکت یې نه درلود ؛ مړې وې؛ سوړ اسویلی یې وایست:
_زه دا څلور نفره پېژنم. دوی د سارک اوسیدنکي ول؛ یوه یې هانریت نومیدله؛ د یوه کب نیونکي میرمن وه؛ خاوند به یې د هر وخت په ځنګله کې وېډېدو. په وروستیو کې یې ویلي وو چې له ګټو ونو وېرونکي غږونه راوځي.
_بیا ؟
_نه پوهیږم. خو میرمن هانریت او درې نور کسان له شا څخه په مرمیو لګېدلي وو.
ورونیک وویل:
_اوس څه تصمیم لرو ؟
_موږ د جزیرې خواته ورځو ،خو له بېړۍ نه کښته کېږو ؛ له هماغه ځایه به استفان ته ور غږ کړو ؛ هغه به د سیند غاړې ته راشي او په خبره به ورسره پوه شو.
_که رانه غی ؟.
_نو بیا به په بېړۍ کې پاتې یو.

د شورماشور غږ راغی؛ پولیس ول؛ شېبه وروسته یې صلیب شوي جسدونه راکښته کړل؛ په ځانګړو ګاډیو کې یې کېښودل او له هغه ځایه یې یوړل. خلک هم ورور ورو په خپلو کارونو پسې لاړل.
دوی دواړه هم په یوه کښتۍ کې کېناستلې. بېړۍ حرکت وکړ؛ هونورین وویل:
ـ د سارک په جزیره کې له څو بېوزله کب نیونکو پرته بل څوک نه دي پاتې. کنت هرژمون چې کله دې جزیرې ته راغی، د غونډۍ پر سر یې له لرګیو یو ښکلی کور جوړ ک؛ د ورځې به په همدې کور کې و، خو د شپې به له خپل لمسي (فرانسوا) سره ځنګله ته تلو.
د ځنګله په دې ویرانو کې ډېرې پلټنې شوې دي، خو تر دې دمه هېڅ هم کوم ګنج نه دی موندلی. کنت هرژمون وایي چې دا جزیره یو وخت د بوهم د پاچاهانو او شهزادګانو د اوسېدو ځای و؛ دلته لا اوس هم د پخوانیو پاچاهانو ځیني اثار ښکاري چې د ویرانو په بڼه پاتې دي.
یوه بله خبره هم ده؛ زاړه کب نیونکي وایي،چې د لوی سیند اوبه شفا ښبونکې دي؛ که څوک د دې سیند یو غوړپ اوبه وڅښي، په بدن کې یې ټولې ناروغۍ له مینځه ځي؛ ما خپله څو ځله له همدې سینده اوبه څښلې دي؛ خوند یې ښه نه و، خو د پښو دردونه مې لیرې شول.
هونورین غلې شوه؛ورونیک ته یې وکتل؛ د هغې تور وېښته شمال یوې خواته اړولي وو؛ داسې ښکارېدله چې د دې خبرې نه اوري او یوازې د خپل زوی فرانسوا په فکر کې ډوبه ده. ورونیک په رښتیا هم د خپل زوی په اړه فکر کاوه، خو کله به یې په ذهن کې د استفان مارکس څېره هم راګرځېده؛ احساس یې کاوه چې هغه ورباندې ګران دی؛ د استفان

مارکس هم دا خوښېږي، خو تر اوسه يې لا يو بل ته د مينې خبره نه وه کړې.
لمر لودلی و چې بېړۍ ساحل ته ورسېده؛ باد په ارامۍ سره لګېده؛ د ځنګله ګڼې ونې توربخونه ښکارېدلې او ځای ځای د ونو له څانګو څخه د ويرانو د زړو دېوالونو ځوکې راوتلې وې.
دواړو غوږ ونيو؛ په ساحل کې چوپتيا وه، خو کله کله به د يوه حيوان کوکې ته ورته تېره غږ انګازې جوړې کړې. تياړو داسې غلې و لکه د مرګ سيورى چې ورباندې خپور وي.
د ورونيک زړه له تشويشه ډک و. په زړه کې يې نهيلي ور تېرېدله. يوه شېبه تېرو يادونو په مخه کړه؛ کله چې به دې جزېرې ته راغله، فرانسوا به منډې ور وهلې؛ خوله به يې له خندا ډکه وه؛ د مور غېږې ته به يې په بيړه ځان ورساوه او دواړو به يو بل ښکل کړل، خو نن پر ټولو ونو وېرونکې چوپتيا پرته وه.
د هونورين په زوروره چيغه يې جتکه وخوړه:
_استفان.
وخت ووت، ځوک ښکاره نه شول.
هونورين وويل:
_وړاندوينه مې سمه وه؛ ښه احساس نه لرم؛ د استفان درک نشته.
ورونيک په خبره کې ور ولوېده:
_ويده به وي!
هونورين سړه سا واخيسته:

ـنه، هغوی خبر وو چې موږ راځو؛ خوب ته هم ډېر وخت پاتې دی، زړه مې درېږي.
ورونيک فکر په مخه کړه ؛ تېر ژوند يې له غمونو ډک و؛ خو اوس يې هم د يواځيني زوی د مړی، ژوندي درک نه ورته مالومېده.
هونورين وويل:
ـشپه به په بېړۍ کې تېره کړو او د تياري له ټولېدو سره سم به جزېرې ته لاړ شو.
ورونيک سترګې پټې کړې؛ له بڼو يې ښېلې شوې اوښکې پر غومبرو لارې واېستې؛ ورو يې وويل:
ـسخته ده؛ له اند ېښنې به مړه شم؛ ښه به دا وي چې همدا اوس له بېړۍ کښته شو.
د بېړۍ خاوند ته غوسه ورغله:
ـزه ځان او خپله بېړۍ په خطر کې نه شم اچولی؛ همدا ماته ګوډه بېړۍ مې د اولادونو نفقه ده؛ ښه به دا وي چې شپه په بېړۍ کې تېره کړو.
دا يې وويل؛ پړی يې د يوې تيږې تر تېرې ژۍ را تاو کړ؛ کلکه غوټه يې ورواچوله.
ورونيک ټوله شپه سترګې پټې نه کړې، له ځنګله وېرونکې چيغې راتلې؛ دې يواځې ستورو ته کتل.
د سپېدو له چاودېدو سره رڼا شوه؛ د ځنګله ګڼې ونې ويروونکې ښکارېدلې. لمر راوخوت؛ اوس نو ځنګل تر ډېره ښکارېده؛ د غونډۍ پر سر د کنټ هرژمون ماڼۍ ولاړه وه، خو په ماڼۍ کې د ژوند نښه نه مالومېدله.

دواړه میرمنې له بېړۍ څخه کښته شوې؛ ورو مخکې لاړې؛ زنګنونه یې لړزېدل... په لاره کې یې هیڅوک ونه لیدل؛ ان هغه کب نیونکي هم نه ښکارېدل چې هر سهار به د سمندر خواته په ښکار پسې روان ول.
دواړه په احتیاط مخ پورته ختلې؛ مانۍ ته نېږدې یو ناڅاپه د ټوپک ډز واورېدل شو. له دوهم ډز سره د یوه چا چیغې پورته شوې. هغه مرسته غوښته. ورونیک غوږ ونیو، دا غږ د هغې د پلار کنت هرژمون و.
هونورین همالته ودرېده، خو ورونیک په بیړه ځان کړکۍ ته ور ورساوه؛ سالون ته یې وکتل؛ یوه قوي سړي یې پلار ته سوکان نیولي وو.
ورونیک وحشت واخیسته؛ پنځلس کاله مخکې صحنه یې بیا سترګو ته ودرېده. په همداسې یوه ورځ یې خاوند (ورسکي) د دې د پلار پر تښتو ناست ، له تېرې چارې سره لیدلی و .
ورونیک څنګ بدل کړ؛ بلې کړکۍ ته ور وګرځېد ؛قوي سړی د شا لخوا د ورسکي په څېر ښکارېده؛ څېره یې نه شوای لیدلی. د ورونیک په زړه کې ور وګرځېدل، چې ورسکي مړ دی؛ هغه به په زندان کې سا ورکړې وي.
وروسته یې یو ناڅاپه ټکان وخوړ:
_نو دا سړی څوک دی؟
په دې وخت کې کنت هرژمون چیغه کړه !
_ای قاتله ! که ما مړ هم کړې، بیا به هم خپل هدف ته ونه رسېږې. زه پوهېدم چې ته به دلته راځې، خو د معجزې تیږې ته به ونه رسېږې !
ورونیک له ځان سره وویل:
_د معجزې تیږه ! څه مانا ؟

ډز شو، کنټ هرژمون چیغه کړه.
ورونیک ځان کابو نه شوای کړای؛ زوروره چیغه یې له خولې راووته.
سړي مخ ور واړاوه؛کړکۍ ته راغی؛ ورونیک ته یې وکتل، په زوره یې وخندل.
سړي دروازه خلاصه کړه؛ ورونیک یې تر مټ ونیوله او په کشولو یې کوټې ته ننه ایسته. د ورونیک پښې بې سېکه وې او په وېره یې د خپل پلار جسد ته کتل. وروسته یې د مستخدمینو مړو ته هم پام شو؛ هغوی په ګولیو ویشتل شوي وو.
سالون د سړي خندا ونیو:
ــ زه دې وپیژندلم؟
ورونیک مخ ور واړاوه؛ زړه یې له ویرې خولې ته راغی؛ په زحمت یې وویل:
ــ ورسکي، ته!

۳ـ د مرګ غېږ
ورونیک پنځلس کاله وروسته خپل خاوند ولید؛ ورسکي نه و مړ. دا ورسکي و چې پر تټوله جزیره یې د وحشت سیوری غوړولی و.
ورسکي له شهوته ډکې سترګې د ورونیک له لوڅې غاړې نه اړولې؛ خو ورونیک د خپل پلار په وینو لړلي جسد ته کتل او پرته له دې چې څه ووایي، سر یې وځړېد. وروسته یې یو ناڅاپه پورته وکتل؛ چیغې یې کړې:
ـ ووایه! زوی مې چېرته دی؟
ورسکي په زوره وخندل:
ـ زموږ د دواړو زوی.
ـ غواړم هغه ووینم.
ورسکي په ملنډو وویل:
ـ بیړه مه کوه، وبه یې وینې.
ورسکي قوي سړی و؛ د متو غوښې یې د ورزشکارانو غوندې پېچلې ښکارېدلې؛ لنډه غاړه او کوچنی سر یې درلود؛ ککرۍ یې وړو وړو ځړو ویښتو پوښلې وه. له څېرې څخه یې د بېرحمې نښې له ورایه ښکارېدلې، خو له دې سره سره یې جذابې سترګې درلودې.

ورسکي يوې څوکۍ ته لاس ور وغزاوه؛ کېناست؛ بلې څوکۍ ته يې اشاره وکړه؛ ويې ويل:

ـکېنه، زموږ خبرې به اوږدې وي.

ورونيک غولي ته کتل.

ورسکي وخندل:

ـخپل خاوند دې له پنځلسو کلونو وروسته وليد ؛ خوشاله نه شوې؟

ځواب يې وانه ورېد.

ورسکي وويل:

ـپه جزيره کې دا وحشت ما راوستی؛ څوک چې وژل شوي؛ امر يې ما ورکړی دی؛نو ته هم بايد له ما اطاعت وکړې.

يودم پورته شو ؛ د سالون تر کونجه لاړ؛ بېرته راوګرځېد ؛ په غوسه يې وويل:

ـزما د خبرو په وړاندې مې بې اعتنا کسانو ته غوسه راځي.

ورونيک هماغسې ځمکې ته کتل.

ورسکي وويل:

ـزه يو وخت درباندې ګران وم؛ داسې نه ده؟

ورونيک پورته وکتل؛ چيغه يې کړه !

ـنه، له تا مې تل کرکه درلوده.

ورسکي وخندل:

ـدروغ وايې؛ پر تا ګران وم او هغه وخت مې د ژوند تر ټولو غوره ورځې وې چې له تا سره تېرې شوې.

ورسکي غلی شو ، خو دې سکوت ډېر دوام ونه کړ، ويې ويل:

ــ ته اوس هم راباندې ګرانه يې، خو حالاتو زما او ستا تر مينځ بېلتون راووست؛ ته پاک زړه لرې؛ سترګې دې لا اوس هم ښکلې او زيرې دي، خو ستا پلار موږ سره بېل کړو؛ باور وکړه، ته نه يې ملامته؛ ته زما له پاره غوره ميرمنه وې؛ خو ستا پلار تحقير کړم؛ ويې ځورولم او ماته يې په ټيټه سترګه وکتل. د بيلتون په دې اوږده موده کې مې يوه شېبه هم له ياده نه يې وتلې.

ورسکي غلی شو؛ ورونيک ته يې وکتل؛ ويې ويل:

ــ د پلار د بد چلند له لاسه دې مجبوره شوم چې په نړيواله جګړه کې برخه واخلم، خو ژوندی راووتم؛ کله چې جګړه خلاصه شوه، بيا مې هم ستا په اړه فکر کاوه. هغه وخت مې واورېدل چې ته يواځې يې؛ پلار دې زما له زوی، فرانسوا سره ژوند کوي. فکر مې وکړ چې زما د ګرانښت له سببه به له خپل پلاره بېله شوې يې؛ خوشاله وم؛ ژوند ته مې تمه پيدا شوه، خو وروسته پوه شوم چې له پلاره بېلتون دې بل علت درلود. په دې هم وپوهېدم چې ستا پلار دې جزيرې ته د يوه لوی ماموريت له پاره راغلی و؛ ما هم په بدل نوم جزيرې ته ځان راورساوه؛ پلار مې دې څاره؛ تل ورپسې وم؛ بايد پوهېدلی وای چې پلار دې په دې جزيره کې څه کوي، خو پلار دې هوښيار سړی و؛ ويې پېژندلم او د جاسوسي په تور يې زندان ته ولېږلم.

ورسکي وټوخل؛ ببرته يې خپلې خبرې وغزولې:

ــ زه د بوهم د يوه پخواني پاچا کړوسی يم، خو دوی په زندان کې له غلو او قاتلينو سره په يوه کوټه کې واچولم؛ زما د ژوند تر ټولو ښه وخت زندان رانه وخوړ. ښه شو، وتښتېدم، که نه هلته به له ډېرې خواشينی مړ

وای. په زندان کې په ځينو پټو رازونو پوه شوم؛ له تېښتې راپدې خوا هره ورځ د همدې رازونو په سپړلو پسې ګرځم.
ورسکي د ميز له سره له اوبو ډک ګيلاس ور پورته کړ، ويې ويل:
ـ په زړه کې مې يو پټ راز دی، خو که مې ته مينه ومنې او ګډ ژوند راسره وکړې، درته وبه يې وايم.
ورونيک په بيړه ودرېده؛ په دقت يې ورسکي ته وکتل؛ ورسکي ور نږدې شو؛ ورو يې وويل:
ـ دا موضوع مهمه ده؛ که ورباندې وپوهېږې؛ حيرانه به شې، خو لومړی دا راته ووايه چې له ما سره مينه لرې که نه؟
ورونيک کړکې ته کتل؛ په ذهن کې يې يوائې د خپل زوی فرانسوا ښېره ور ګرځېده.
ورسکي وويل:
ـ راځه پخوانۍ خبرې هېرې که! بېرته به له سره خپل ژوند پيل کړو.
ورونيک غلې وه.
ورسکي د هغې تر لوځ مټ ګوتې را تاوې کړې په غوسه يې وويل:
ـ بدمرغې ښځې، غوږ ونيسه! ورسکي له تا سره خبرې کوي او ته بې تفاوته يې.
ورونيک په بيړه ځان شاته کړ؛ ورسکي وويل:
ته زما ميرمن يې؛ هر څه هېر کړه؛ نه غواړم چې له تا څخه کرکه وکړم.
ورونيک په غريو کې وويل:
ـ زه ستا کنيزه نه يم.
ورسکي وخندل:

ـيې، زه په ټوله نړۍ کې تر ځان لوړ کس نه وينم؛ غواړم چې زما هره خبره ومني او له ما څخه اطاعت وکړي. ايا دا وړانديز مني؟ ته بايد د زړه له تله له ما سره مينه ولرې. واوره ! زه د نړۍ په هره برخه کې کسان لرم؛ ټول زما تر امر لاندې دي؛ کولای شم چې ان په يوه هېواد حکومت وکړم؛ نو ته هم بايد يواځې زما تر امر لاندې واوسې !

ورونيک غلی وه.

ورسکي خپل سر وخوځاوه:

ـډېر ښه، تا تر اوسه د ورسکي اصلي څېره نه ده لېدلې؛ پښېمانه به شې.

ورسکي د اوبو غوړپ وکړ، ويې ويل:

ـته بايد په ځينو نورو خبرو هم پوه شې. د جګړې په پيل کې د مجبوريت له مخې المان ته تلم، خو مخکې تر هغه مې يو چا ته پيسې ورکړې چې ستا پلار وڅاري، خو په زندان کې يو لوی راز را معلوم شو؛ وروسته وپوهېدم چې ستا پلار هم د هماغه راز په مالومولو پسې دی. کله چې جزېرې ته راغلم، څو زاړه کتابونه مې وموندل؛ ومې لوستل؛ د راز د سپړلو په اړه ډېر څه پکې ليکلي و، خو نتيجه يې ورنه کړه؛که په دې اسرارو پوه شم، نو ورسکي به د يوه فوق العاده قدرت خاوند شي. زه پر يوې نړۍ لاره روان يم؛ تر ما مخکې هم ډېر کسان پر دې لاره تللي دي، خو تراوسه يې دا اسرار نه دي کشف کړي. له ماسره د دې اسرارو په پيدا کولو کې مرسته وکه؛ هغه وخت به د ملکې په څېر ژوند ولرې.

ورسکي غلی شو؛ ناڅاپه يې مېز ته سوک ورکړ؛ ويې ويل:

ـته دوه لارې لرې؛ کومه يوه يې منې؟ ملکه کېدل که پر صليب را ځوړند ېدل؟

د ورونیک زړه ولړزېد.
ورسکي وویل:
_یوه د نیکمرغۍ لاره ده او بله هم د ذلت او مرګ؛ راته ووایه کومه یوه یې منې؟
د ورونیک شونډې وخوځېدې:
_مرګ
ورسکي وخندل:
_خو دومره اسانه مرګ هم نه دی.
ورونیک په خبره کې ورولوېده:
_په غلامۍ دې یې بلا وګرځي.
ورسکي چیغه کړه !
_ته به له خپل زوی سره یو ځای ومرې !
ورونیک په غریو کې وویل:
_پروا نه کوي.
ورسکي غلی و؛ وروسته یې په ټیټ غږ وویل:
_سمه ده ستا تر مخ به د فرانسوا پر غاړه چاړه راکش کړم، خو بیا هم فکر وکړه؛ تر اوسه لا وخت لرې.
ورونیک خپلې سترګې پټې کړې؛ ورو یې وویل:
_وروستی ځواب مې همدا دی ! مرګ.
ورسکي چیغه کړه !
_له ما نه دومره کرکه لرې ! د ځان او یوا ځیني زوی مرګ غواړې، خو ماته نه تسلیمېږې ! ته یوه مغروره او بې حیا ښځه یې.

ورسکي خپل سر په دواړو لاسونو کې ټينګ ونيو، ويې ويل:
_خدايه! څه اورم! نه پوهېدم چې دا رذيله ښځه به له ما دومره کرکه ولري.
يو ناڅاپه په ګونډو شو؛ په پوست غږ يې وويل:
_هيله کوم، اوس هم راباندې ګرانه يې؛زما وړاند پزومنه؛ راځه له سره به يو خوشاله ژوند پيل کړو. واوره! په ماشومتوب کې مې په خپل لاس حيوانات تر غاړو نيول؛ لغتې به يې وهلې، خو سا به يې زما په لاسونو کې وختله. ښه مې په زړه دي، مور مې د اتيلا په نوم يادولم. اتيلا يوه تاريخي وحشتناکه څېره ده؛ ده په زرګونو کسان وژلي وو، خو مور مې له دې نوم څخه خوند اخيست؛ وروسته يې د مرګ نوم راباندې کېښود، خو اوس دا اتيلا د خپلې مينې په وړاندې په ګونډو دی. جلاد هېڅ وخت نه ژاړي، خو زه تاته التماس کوم؛ ما وبښه! ګډ ژوند به پيل کړو؛ زوی به مو هم راسره وي؛ هيڅ غم به ونه لرې.
ورونيک په حيرانۍ ورته کتل:
ورسکي په غريو کې وويل:
_ما ډېر قتلونه کړي دي؛ ويرېږم، تا ونه وژنم.
ورونيک کړکۍ ته کتل.
ورسکي ته يودم غوسه ورغله؛ له خولې يې لاړې بادېدلې، چيغې يې وهلې... د سالون له يوه سره بل سر ته تلو او بېرته راتلو.
ورونيک ته نږدې ودرېد او په غوسه يې د هغې لوخې اوږې ته ټکان ورکړ. ورونيک په بيړه شاته شوه، خو ونه توانېده چې خپله اوږه د هغه له قوي منګولو خلاصه کړي. ورسکي د لېونيانو په څېر چيغې وهلې:

ـ ته نه پوهېږې چې د صليب پر سر مړينه څومره درد لري؛ راشه ما ومنه او له مرګ څخه ځان وژغوره.
ورونيک څو ځله خپلې اوږې ته ټکان ورکړ، خو د سړي منګولې ټينګې وې؛ نهيلي شوه؛ غلې کېناسته. يو ناڅاپه يې اوږه وخوځوله؛ دوه ګامه شاته شوه؛ د ميز پر سر د ورسکي ايښې توپانچه يې ور واخيسته او درې پرله پسې ډزې يې وکړې. دوه ګولۍ د ورسکي له غوږه تېرې شوې او درېيمه هم پر چت ولګېده.
ورسکي وخندل:
ـ ډېره بېرحمه يې !
مخکې ورغی؛ خلاصې ګوتې يې سره وروستې او ورونيک يې پر ټټر په سوک ووهله. ورونيک پر څوکۍ ورغله او ځای پر ځای کېناسته. ورسکي شا وخوا وکتل؛ پړی يې را واخيست او ښځه يې پر څوکۍ پورې کلکه وتړله. سړه سا يې واخيسته، ويې ويل:
ـ ورسکي د ښځو په لاس نه مري.
وروسته يې يو دم وخندل:
ـ خپله دې مرګ وغوښت. خو مرګ به دې اسانه نه وي؛ تر مړينې مخکې بايد شکنجه شې، وژاړې او په خپله له خدايه مرګ وغواړې، خو لومړی به د خپل ژوند يو راز درته ووايم. تر تا مخکې مې له يوې بلې ښځې سره واده کړی و. له هغې ښځې هم يو زوی لرم؛ اوس مې هماغه زوی ښی مټ دی او زما ټول اوامر پر ځای کوي. راينولډ نومېږي؛ پنځلس کاله عمر لري، خو په توره وهنه کې يې ورېږه ده؛ هغه بايد ستا له زوی فرانسوا سره د مرګ مبارزه وکړي.

وروسته يې يو دم وخندل:
_ولې ژاړې ! تن په تن جګړه ده؛ يوه لنډه جګړه.
ورونيک په ژړا کې وويل:
_فرانسوا هم ستا زوی دی.
_خو زه له دې جګړې څخه خوند اخلم. ډاډه يم چې راينلوډ برياڵی دی؛
غواړم چې ستا زوې (فرانسوا) په وينو لړلی ووينم.
ورسکي غلی شو؛ شېبه وروسته يې وويل:
_ښه نو ، تر اوسه لا په خپله خبره ټينګه ولاړه يې؟
_هو ، د تل په څېر کرکه درنه لرم.
ورسکي ټيټ شو؛ د ښځې اوږې ته يې سوک ورکړ؛ چيغه يې کړه !
_ستا سزا له همدې شېبې پيل شوه.
ورونيک يې تر څنګ ونيوله؛ د هغې سر يې له کړکۍ وايست، ويې ويل:
_وګوره، په ټوله جزيره مې څنګه وحشت راوستی دی ! اوس دې نو د
خپل زوې فرانسوا د مرګ شاهده و اوسه. هغه به ستا د سترګو په وړاندې
ووژل شي. که ته له ما کرکه لرې، نو زما هم پر تا رحم او شفقت نه دی
پيرزو. دواړه به د سپيانو په شان له مينځه لاړ شئ.
ورسکي په بيړه د ښځې لاسونه پر کړکۍ پورې وتړل او له کوټې ووت.
د باندې يې چيغه کړه !
_ورسکي خپل غچ اخلي.

۴_د مرګ پر لاره

ورونيک يواځې وه؛ دې په راوتلو رڼو سترګو د خپل پلار جسد ته کتل؛ پلار يې هم خلاصې، سپينې سترګې ورته نيولې وې. ورونيک له مړينې نه ډارېده؛ هغې په دې اووه لس کاله کې داسې خوشالي نه وه ليدلې چې په ژوند پورې خپل زړه وتړي، خو د خپل يواځيني زوی فرانسوا د مرګ له لاسه يې پر زړه وبره تېرېدله. ټول بدن يې لړزې اخيستی و. اه، د مور پر وړاندې د ځوان زوی وژنه سخته وه، خو وروسته يې په زړه کې تمه پيدا شوه؛ ورسکي که هر څومره بېرحمه وي، څنګه به خپل اولاد وژني !
د څنګ له کوټې يې ټيټ غږونه واورېدل؛ ورونيک پوهېده چې ورسکي له خپلو ملګرو سره خبرې کوي. ورونيک سړه سا واخيسته؛ شونډې يې وخوځېدې:
_اه. فرانسوا ، ته چېرته يې !
له کړکۍ څخه نرۍ باد راته؛ اسمان شين و او د سمندر شنې ارامه اوبه تر ليرې ښکارېدلې.د ورونيک په ذهن کې تېر وختونه ور وګرځېدل؛ يو وخت له کوچني فرانسوا سره د همدې سمندر پر ژۍ ارامه ګرځېدله؛ وړوکی ماشوم به يې په غېږ کې ونيو ؛ غومبرې به يې له ډېرو ښکلولو ور سره کړې؛ خو څو شيبې وروسته به يې همدا نازولی زوی په همدې ساحل کې وژل کېده.
د ورونيک پر اننګو تودې اوښکې راماتې شوې. ورو يې وويل:
_اه ! ګرانه فرانسوا ! مور دې وبخښه ! زه ملامته يم؛ که مې ته يواځې نه وای پرېښی، نن به مې دا صحنه نه ليده.
په دهليز کې ګڼ غږونه واورېدل شول؛ د ورسکي غږ تر ټولو لوړ و ، هغه ويل:

ـکارونه سم دي؛ تاسو دواړه کيڼ لور ته وګرځئ؛تاسو هم د ځنګله خوا ونيسئ؛ هر يو بايد خپله وظيفه وپيژني.
چوپه چوپتيا شوه؛ ورونيک سترګې پټې کړې، د يوائيني زوې د مرګ لپدل سخت و.
د ورسکي غږ يې واورېد:
ـمخکې راشئ؛ هماغه ځای سم دی؛ دلته ودرېږئ!
ورونيک هماغسي خپلي سترګې پټې نيولې وي.
د ورسکي خندا يې واورېده:
ـفرانسوا بايد د خپلې مور د سترګو په وړاندې ووژل شي.
ورونيک په زحمت سترګې پرانيستې؛ له کرکې يې د باندې وکتل؛ دوه پټ مخي کسان يو بل ته مخامخ ولاړ وو؛ په لاسونو کې يې تورې ښکارېدلې.
ورونيک چيغه کړه!
ـخدايه! تر دې کوم بل لوی وحشت نشته.
يو بل ته مخامخ ولاړو کسانو سپينې جامې اغوستې وې؛ تر ملاوو يې چرمي کمربندونه را تاو ول؛ يوائې سترګې يې لوڅې وې.په دې دواړو ځوانانو کې د يوه مرګ حتمي و.
ورونيک ته هغه ليک ور په ياد شو چې له خپل ملګري پاتريس بلوال څخه يې د مرستې غوښتنه پکې کړې وه، خو د ارسن لوپن راتګ ته يې کومه هيله نه درلوده؛ دا پوهېده چې د فرانسوا مرګ نږدې دی.
ورسکي په زوره وخندل:
ـښه نو څه ته ماتله ياست؟ شروع يې کړئ!

ورونیک ورسکي ته وکتل؛ هغه مغرور ولاړ و؛ په څېره کې یې د خپګان نښه نه ښکارېدله.
ورسکي چیغه کړه !
ـوخت مه ضایع کوئ !
توري وجنګېدې. ورونیک خپل بانه سره ور وستل، خو مورني احساس یې دې ته نه پرېښودله چې خپلې سترګې پټې کړي؛ بېرته یې سترګې پرانیستې؛ د یوه ځوان له متې څخه وینو داري وهلې.
د تورو شرنګا وه؛ دواړو جنګیالیو هڅه کوله چې خپل حریف له پښو وغورزوي؛ یو ځل به یو مخکې شو بل به شاته لاړ، بیا به همدا صحنه د مقابل لوري په ګټه تکرار شوه. سپیني توري لمر برېښولې.
ورونیک ناڅاپه یو څه ولیدل؛ د یوه جنګیالي په لاس کې دسمال و؛ دا دسمال به فرانسوا ورسره ګرځاوه. د ورونیک له سترګو اوښکې وڅڅېدې. د فرانسوا متې ټپي و. مور چیغې وهلې ! فرانسوا... فرانسوا...
خو د تورو شرنګا د هغې تر غږه لوړه وه.
فرانسوا ورو ورو کمزوری کېده، ناڅاپه توره ترې ولوېده.
ورسکي چیغه کړه !
ـهله نو، ډارن هلکان مې نه خوښیږي.
فرانسوا تورې ته لاس کړ او په یوه ټوپ یې ځان تر راینلود ورساوه، خو راینلوډ په چټکۍ سره ځپل ځای پرېښود او د فرانسوا توره په هوا کې پاتې شوه. ورونیک د خپل زړه دربا په خپله اورېدله؛ خپل زوی فرانسوا ته یې دعاوې کولې.

فرانسوا په چټکۍ سره توره پورته کړه؛ چمن لوند و؛ د راینلوډ پښه وښویده او د فرانسوا توره د هغه پر سر راغله، خو مخکې تر دې چې توره د راینلوډ سر ته سیخه شي؛د فرانسوا پر غوږ دروند سوک ولګېد، هلک پر ځمکه ولوید ، ورسکي په بیړه د فرانسوا پر ټټر کېناست.
د ورونیک سترګې رډې راختلې وې. هغې د ورسکي په لاس کې له نیولې خنجر څخه سترګې نه اړولې. د ورسکي لاس په شدت سره ټیټ شو او چاقو تر لاستې پورې د پراته ځوان (فرانسوا) په اوږه کې ننوت.
ورونیک سترګې پټې کړې؛ پر لاسونو یې زور راووست، خو پړې ټینګ و.
له خندا ډک نږدې غږ یې واورېد:
_د فرانسوا مرګ دې په خپلو سترګو ولید ، خو ته تر اوسه لا ژوندۍ یې او زړه دې نه دی درېدلی !
ورونیک سترګې پرانیستې. ورسکي په سالون کې ولاړ و.
ورونیک تو کړل، لاړې د ورسکي پر مخ ولګېدې.
دروازه وټکېده او یو په عمر پوخ سړی کوټې ته راننوت. ورسکي په غوسه وویل:
_اوتو څه خبره ده؟
د اوتو ژبه بنده شوه:
_په، په، په جزیره کې یو ناشناخته سړی لیدل شوی دی.
ورسکي پر خپل مخ لستوڼی تېر کړ، ویې خندل:
_لکه چې بیا نشه یې، چټیات وایې !
_نه صیب ! ما په خپله ولید ؛ کونورا هم شاهد دی؛ هغه هم همالته و.

د ورسکي د تندي ګونځې ژورې شوې:
ـ څه ډول سړی و؟
اوتو وویل:
ـ په ځنګله کې مو ولید؛ له تنې قوي مالومېده؛ کله چې یې زموږ غږ واورېد منډه یې واخیسته او په ګڼو ونو کې ورک شو.
ورونیک له ځان سره وویل:
ـ ډاډه یم، دا ارسن لوپن دی.
ورسکي وویل:
ـ ونه پوهېدی چې چېرته لاړ؟
ـ نه صیب! شاید په کومه مخروبه کې پټ وي.
ورسکي یوه شېبه غلی و؛ وروسته یې وویل:
ـ ښه نو، له دې وروسته باید ډېر احتیاط وکړو.
اوتو په وېره وویل:
ـ شاید یو نفر نه وي.
ورسکي په غوسه وویل:
ـ ورسکي ډار نه پېژني؛ که لس نفره هم وي، څه نه شي کولای. ښه ، دا وو ایه چې کونورا چېرته دی؟
ـ له پله سره و؛ د نوي راغلي سړي د پښو پلونه یې تعقیبول.
ورسکي وخندل:
ـ کونورا تکړه سړی دی؛ د دې جزېرې لویشت لویشت ځمکه ور مالومه ده؛ نه شي ترې خلاصېدای.
وروسته یې ورونیک ته وکتل؛ په ملنډو یې وویل:

ـښه نو په پای کې یو څوک درپسې راغی، خو ډېر ناوخته.
د اوتو غږیې واورېد:
ـدا ښځه څوک ده؟
ورسکي په بیړه مخ ور واړاوه:
ـپه تا پورې اړه نه لري !
ـخو موږ سره ملګري یو ، باید پوه شم.
ورسکي چیغه کړه !
ـاحمقه ! هېر دې شول، ته او کونورا ابدي بندیان وئ، خو ما له زندانه په تېښته کې مرسته درسره وکړه؛ کار مې درکړ او تاسو هم ومنله چې په پټو سترګو به زما خدمت کوئ؛ اوس په کوم جرات له خپل رییس څخه پوښتنه کوې؟ هه !
د اوتو سر وځړېد.
ورسکي د ورونیک لاسونه خلاص کړل؛ هغه یې تر مټ ونیوله او په کشولو کشولو یې تر بلې کوټې بوتله.
وخت تېر شو؛ ورونیک یوائې د فرانسوا په اړه فکر کاوه. زړه ته یې لوېدلې وه چې دا به هم په سخت مرګ مري.
شپه شوه؛ ورسکي راغی او د ورونیک سترګې یې ور وتړلې.
ورسکي په لوړ غږ وویل:
ـاوتو !
دروازه خلاصه شوه؛ اوتو په وره کې ودرېد. په وېره یې وویل:
ـرییس صاحب ! لا هم په خپل تصمیم ولاړ یاست؟
ـهو ، خو داسې احمقانه سوالونه مې نه خوښیږي.

اوتو غلی شو.
ورسکي وويل:
_ګاډی دې راوسته؟
_هو صيب.
ورسکي او اوتو په ګډه د ورونيک پښې او لاسونه ور وتړل؛ له ځمکې يې پورته کړه او په ګاډی کې يې پرېيسته. کونورا هم راورسيد او له اوتو سره يې په ګډه ګاډی ته حرکت ورکړ. باران تېز و ؛ ګاډی په ختو او چکړو کې په زحمت مخکې تله.
ورسکي شاته وکتل؛ په غوسه يې وويل:
_دا څه دي؟
په تياره کې يې د اوتو غږ واورېد:
_صيب ! د فرانسوا وفاداره سپی په موږ پسې روان دی.
ورسکي د سپي تر ګېډې پښه لاندې کړه؛ سپی يو ګز هوا ته پورته شو ؛ پر ځمکه ولوېد ؛ کوړنچ يې وهل ؛ په پښو ودرېد او بېرته په دوی پسې روان شو.
پر لوړو غونډيو واوره اورېدله او په واوره کې د ګاډی تګ قوي متې غوښتې. وخت ووت؛ يوه باغ ته ورسېدل؛ دا باغ د ماکونوک د چمن په نوم يادېده؛ ورسکي امر وکړ چې همالته سا سمه کړي. ټول ودرېدل؛
ورسکي وويل:
_اوتو، شراب شته !
اوتو وخندل:
_اوتو له شرابو پرته ژوند نه شي کولای.

د اوږده بالاپوښ له جېبه يې د شرابو بوتل را وايست. ورسکي دوه درې غوړپه شراب وڅښل؛ بوتل يې کونورا ته ونيو:
ـوڅښه، د يخني له پاره ښه دي.
اوتو وويل:
ـپه جزيره کې ناشناخته سړی مې له ذهنه نه وځي.
ورسکي وخندل:
ـهيڅ هم نه شي کولای.
اوتو وويل:
ـخو که ډېر وي، بيا !
ـمه وېرېږه، خطر يوازې د سيند لخوا دی، ځکه د ځنګله لاره بنده ده؛ پلونه مې هم په بمونو والوزول؛ يوازې يوه لاره شته، د ولاندوار لار، خو دا لار هم په واورو پوښلې؛ درې ورځې مزل غواړي؛ فکر نه کوم چې څوک دې ژوندی ترې تېر شي.
اوتو وويل:
ـيوه پوښتنه کولای شم؟
ورسکي وخندل:
ـاوس خو دې هم خوله نه ده تړلې، له ډېرو پوښتنو دې زړه را وخوړ.
اوتو په وېره وويل:
ـد ګنج په اړه دې څه تصميم نيولی دی؟
ورسکي له کونورا څخه د شرابو بوتل ور واخيست، غوړپ يې ترې وکړ، ويې ويل:

_اوتو، د تیرې د معجزې د ګنج د نوم په اورېدو ناراحته کېږم؛ ډېره خواري مو تېره کړه، خو ډاډه اوسه، نه غواړم چې د ګنج له تر لاسه کولو پرته دا جزیره پرېږدم؛ زه باید د اووه لسو کالونو زحمت نتیجه ووینم.
ورسکي غلی شو؛ تش بوتل یې پر ځمکه واچاوه؛ ویې ویل:
_ځئ ، ناوخته دی.
ګاډی حرکت وکړ؛ واوره په شدت سره اورېدله؛ د ونو په تورو څانګو کې تېز باد ننوتی و؛ یوې، بلې خواته یې سره اړولې. پاو وروسته په ګڼو ونو کې ودرېدل. ورسکي تناب ور واخیست، یوې لوښې ونې ته چې څانګې یې مخکې قطع شوې وې، ور وخوت، په خندا کې یې وویل:
_ورونیک باید همدلته پر صلیب راوځړوو.
یو ناڅاپه غلی شو؛ غوږ یې ونیو؛ ویې ویل:
_هلکانو! د شپیلکې غږ مو واورېد؟
کونورا له لاندې ور غږ کړل:
_هو، شاید زموږ خپل کسان وي
اوتو وویل:
_غوږ ونیسئ! پر ځمکه د ځنځیر د کشولو غږ دی.
ورسکي له پورته لاسي بتی ور واچوله؛ په حیرانۍ یې وویل:
_اوتو سم وایي، هلته د ونو په مینځ کې یو څه وخوځېدل.
ورسکي بتۍ مړه کړه؛ ورو یې وویل:
په لوړ غږ مه غږېږئ!
ورسکي له ونې کښته شو؛ ویې ویل:
_اوتو! ته همدلته پاتې شه؛ زه او کونورا به شاوخوا سیمه وګورو.

ورسکي پر ورونيک ور ټيټ شو ؛ د هغې ساړه غوږ ته يې خوله ور نږدې کړه؛ په ملنډو يې وويل:
_ملګري دې ډېر ناوخته را ورسېدل.
دوا ړو حرکت وکړ؛ يو ځای يې يو سپين جسم وليد ؛ مخکې ورغلل، خو سپين جسم هم په حرکت کې و ؛ ورسکي پوه شو چې انسان دی.
ورسکي او کونورا منډه ور واخيسته، خو د سپين جسم حرکت هم تېز شو. ورسکي په غوسه وويل:
_دا احمق ملنډې راباندې وهي.
دوی په منډه تر غونډۍ کښته شول؛ د پريوره مسطح ځمکو ته ورسېدل؛ ورسکي ناڅاپه ودرېد ؛ ويې ويل:
_همدلته دی.
ورسکي بې حرکته ولاړ سپين جسم ته توپانچه ونيوله. چيغه يې کړه !
_حرکت ونه کړې !
ورسکي کونورا ته اشاره وکړه؛ د کونورا د توپانچې له ميل څخه دوو وتليو ګوليو د ځنګله چوپتيا ماته کړه.
ورسکي وخندل:
_بس ! کار يې خلاص شو.
خو سپين جسم ونه لويد. ورسکي ور نږدې شو ؛ په ونه پورې يوا ځې سپين کميس را ځوړند و.
ورسکي وويل !
_دا احمق څه شو !
کونورا وويل:

ـ هرڅوک چې دی، په چالاکۍ کې يې تر موږ وړې ده.
ورسکي يو ناڅاپه چيغه کړه !
ـ هله، ژر، منډه واخله؛ دې سړي په چل او دوکه تر دې ځايه راوستو؛
ډاډه يم چې خپله به د ورونيک ژغورلو ته ورغلی وي.
دواړو منډه کړه، خو کله چې لوښي ونې ته ورسېدل، اوتو يې په خپل ځای ولاړ وليد. ورسکي په بيړه وويل:
ـ ورونيک د ځان د خلاصولو هڅه ونه کړه؟
اوتو ځواب ورکړ:
ولې نه، غوښتل يې چې وتښتي، خو د تيښتې پر ځای يې يوه مرمۍ وخوړه.
ورسکي په تياره کې د ښځې پر تنه لاس کېښود:
خير، زړه يې دربيږي؛ تر اوسه لا ژوندۍ ده، خو دا بايد خپل مرګ په خپلو سترګو ووينې. راځئ! وخت کم دی؛ ورونيک بايد پر صليب راوځړوو.

۵ـ زما خواته راشئ!
په لنډ وخت کې لوښه ونه د صليب په شکل جوړه شوه، ورسکي وويل:
ـ ملګرو، په تاسو دواړو کې يو بايد ونې ته ور وخيژي؛ د پړي دواړه څوکې د صليب له اړخونو راتېرې کړي او لاندې يې راوغورځوي، هله نو، کونورا ! ته ونې ته په ختلو کې چټک يې.

ځواب يې وانهورېد.
ورسکي وويل:
_دا کار بايد په څو دقيقو کې بشپړ کړو.
کونورا غلی و.
ورسکي وويل:
_اوتو يا کونورا ، په تاسو دواړو کې بايد يو ونې ته ور وخېژي.
بيا يې هم څه وانه ورېدل:
ورسکي چيغه کړه !
_احمقانو، زما خبره نه اورئ ! په لومړی ورځ مې غوړونه در خلاص کړي وو چې له مانه به په پټو سترګو اطاعت کوئ.
کونورا وويل:
_موږ ستا هر امر منلی دی، خو اوس بايد خبره سپينه شي؛ په ګنج کې به زموږ برخه څومره وي؟
ورسکي وخندل:
_په خپل رييس دومره بې باوره ياست !
د اوتو او کونورا سرونه وځړېدل.
ورسکي وويل:
_سمه ده، د معجزې تيږه يې زما ، خو تاسو دواړو ته به دوه دوه سوه زره فرانکه درکړم.
اوتو وويل:
_موږ هر خطر ته غاړه کېښوده، خو اوس بايد سپين وغږېږو ! موږ د معجزې په تيږه کې هم حق غواړو.

ورسکي وويل:
_دا خبرې به بل وخت ته پرېږدو؛ اوس تر دې مهم کارونه لرو. بس، د ګنج تر لاسه کولو ته لنډ وخت پاتې دی؛ څو دقيقې يا هم لږ ډېر، يوائې څو ساعتونه.
اوتو وويل:
_له کومه دومره ډاډه يې؟
_اې احمقه! رييس دې خام کار نه کوي؛ ما دا دومره قتلونه بيځايه نه دي کړي؛ پلان لرم. ډېر ژر به د ګنج دروازې درته پرانيستل شي.
اوتو وويل:
_هماغه دوزخي دروازې چې ماکونوک يې په اړه راته ويلي!
_زړه دې هر نوم چې ورکوې، خو دا دروازې موږ تر ګنجه رسوي.
ورسکي غلی شو؛ پورته يې وکتل؛ لا يې هم پر مخ د واورې ساړه بخرکي لګېدل؛ ويې ويل:
_ماکونوک د دې جزېرې يو پخوانی کب نيونکی و؛ ده د ګنج په اړه له خپل پلار او نيکه ډېرې خبرې اورېدلې وې. کنټ هرژمون په دې جزيره کې کلونه تېر کړل او د ماکونوک په مرسته يې د ګنج ځينو اسرارو ته لار موندلې وه، خو ما کنټ هرژمون وواژه؛ هغه ته مې دا موقع ورنه کړه چې تر ګنجه ورسيږي؛ له ماکونوک نه مې هم په زور ځيني خبرې تر لاسه کړې؛ وروسته مې ککری ور سوری کړه. زه يوائينی کس يم چې ګنج ته د رسيدو پر اسرارو پوهېږم. نو مه وېرېږئ! تاسو هر يو به د دوه سوه زرو فرانکو خاوندان شی.
اوتو وويل:

_دوکه خو به نه راکوې؟
ورسکي چیغه کړه !
_ته خپل رییس ته بې احترامي کوې !
اوتو وویل:
_خو تا ژمنه کړې وه چې که ګنج پیدا شو نو د ټولو تر مینځ به په مساوي توګه وېشل کېږي.
ورسکي په نرمه ژبه وویل:
_سمه ده، اوس هم په خپله ژمنه ولاړ یم.
اوتو لاس ور وغځاوه:
_نو زموږ حق راکړه !
ورسکي وخندل:
_احمقه ! تر اوسه خو لا ګنج نه دی پیدا شوی.
ته دروغ وایې، کله چې دې د ارشینان خویندې پر صلیب راځړولې، په هغوی کې دې د یوې له جیبه ډکه کځوړه پیسې راوایستې، خو ځان دې غلی ونیو.
ورسکي وویل:
_دا واقعیت نه لري.
هوتو په خبره کې ور ولوېد:
_تر اوسه مو ستا هره خبره په پټو سترګو منله، خو موږ هم انسانان یو؛ پیسو ته ضرورت لرو؛ په هغه کځوړه کې سلګونه زره فرانکه ول، سم نه وایم؟
ورسکي وخندل:

ـسم وايې ! خو ترا وسه مې نه دې شمېرلې !
اوتو وويل:
ـښه نو ، زموږ برخه ترې را بېله کړه.
ـکه داسې ونه کړم نو بيا ؟
ـخبره جنجال ته مه بيايه !
ورسکي وخندل:
ـورسکي داسې څوک نه دی چې له دوو نفرو وډار شي.
اوتو وويل:
ـخو موږ درې نفره يو.
ورسکي په حيرانۍ وپوښتل:
ـښه نو ، دريم څوک دی؟
ـهغه د اسپانيول يو اوسېدونکی ځوان دی، هغه څوک چې لږ مخکې يې سپينې جامې اغوستې وې او تا ډزې ورباندې وکړې.
ورسکي چيغه کړه !
ـنو تاسو له ما سره خيانت وکړ !
غلی شو ، دی پوهېده چې خبره خرابيږي، ځکه يې جيب ته لاس کړ؛ کڅوړه يې را وايسته او پر ځمکه يې وغورزوله. ويې ويل:
ـواخلئ، ته او کونورا يې سره نيمې کړئ !
اوتو کڅوړه ورپورته کړه، ويې ويل:
ـمننه، دې پيسو په ما او کونورا پورې اړه لرله.
ورسکي په پوست غږ وويل:

ـخو دا ځای د دې خبرو نه و. خیر، له دې وروسته مو نه خپه کوم؛ راځی، تیاره ده، کار تمام کړئ.
ټولو په ګډه په ګاډۍ کې پرته ښځه ور پورته کړه او پر صلیب یې را وځړوله.
ورسکي وویل:
ـپه تاریخي کتیبو کې لیکل شوي، د ګنج دروازې هغه وخت پرانستل کېږي چې په بې پاڼو ونو باندې څلور انسانان پر صلیبونو را ځوړند شي، اوس څلور پوره شول.
نا څاپه چاودنې ته ورته لوړ غږ پورته شو؛ ځمکه ولړزېده او د ګراندن د سړک یوه برخه سپینې رڼا ونیوله.
ورسکي او ملګري یې بې حرکته ولاړ وو؛ دوی تور لوګي ته کتل چې د اور پر سر راګرځېده.
کونورا وویل:
ـوګورئ! د ګراندش د سیمې ونو اور اخیستی!
ورسکي په خوشالی وویل:
ـ د ګراندیش د سیمې اور اخیستنه د معجزې د تیرې د پیدا کېدو لومړی نښه ده.
ورسکي لاسي بتۍ بله کړه؛ درې سره په بیړه لاندې لاړل، خو ډېر ژر ځای پر ځای ودرېدل؛ ځمکه چاودلې وه او رڼا له هماغه ځایه راوتله.
ورسکي وویل:
ـپه ما پسې راځئ!

دري سره تر ونو تېر شول؛ يو ځاى ودرېدل؛ په ځمكه كې سمڅې پرې
شوې وې؛ رڼا له همدې سمڅو راوتله.
ورسكي وويل:
ـ بايد يوې سمڅې ته ور كښته شو !
خو كونورا حركت ونه كړ.
ورسكي وويل:
ـ احمقه ! چانس له لاسه مه وركوه !
كونورا په خبره كې ور ولوېد:
ـ ماكونوک د دې غارونو په اړه راته ويلي و چې دوزخ همدلته دى او كه
څوک دې غارونو ته وركښته شي، اور اخلي.
ورسكي وويل:
ـ ښه نو، اوس چې په شپه كې وېرېږې، دا كار به سبا ته پرېږدو. اوتو ! ته
پرېورې ته لاړ شه؛ وږي يو ؛ خواړه او شراب راوړه؛ هو رښتيا ، تېر دې هم
هېر نه شي.
اوتو په تياره كې ورک شو ؛ خو كله چې بېرته راغى، باران زور اخيستى
و.
شپه يې د ماكونوک په باغ كې تېره كړه؛ سهار وخته بېرته راغلل؛ د يوې
سمڅې خوله يې پر تبر ازاده كړه. سمڅې ته تنګې ډبرينې زينې كښته
شوې وې. دري سره لاندې لاړل؛ څومره چې مخكې تلل تياره ډېرېدله؛
وروسته پراخ ځاى ته ورسېدل؛ ورسكي بټۍ ولګوله؛ يودم شاته لاړ؛
غار د انسانانو له اسكليټونو ډک و.
ورسكي وويل:

ـ شل پېړۍ مخکې دلته دولس کسان اوسېدل؛ دا د هغو دولسو کسانو هډوکي دي؛ دوی د پاچا مقبره ساتله؛ ورسکي له شلو پېړيو وروسته لومړنی انسان دی چې دلته راځي.
ورسکي غلی شو؛ د خپل تندي خولې يې پاکې کړې، ويې ويل:
ـ په زندان کې يوه تاريخ پوه بندي دا معلومات راکړي و چې دولسو نفرو د پاچا له مقبرې څخه ساتنه کوله. اوس مو همدا ځای پيدا کړ؛ ډاډه يم، ګنج هم همدلته دی.
ورسکي څو ګامه واخيستل؛ ډبرينه دروازه يې خلاصه کړه؛ په کوټه کې هيڅ هم نه و؛ دوهمې کوټې ته ورغی؛ بتۍ يې واچوله؛ کوټه تشه وه. يوې دروازې ته يې پام ور واوښت؛ له دروازې يې د غنو ځالې لرې کړې. د مثلث په شکل يوه درې کونجه لويه کوټه يې سترګو ته ودرېده. د کوټې له چت څخه سپينه نرۍ رڼا را لوېدلې وه. ورسکي ځير شو، چت سوری و، رڼا له هماغه ځايه راتله.
ورسکي شاوخوا وکتل؛ يو ځای ورې تيږې راټولې وې؛ د تيږو تر څنګ فلزي لکنه ښکارېدله؛ لکنه تر نيمايي پورې په ځمکه کې ننوتې وه.
ورسکي ور نږدې شو؛ پر لکنې د خاورې يوه ذره هم نه وه ناسته؛ سپينه رڼا ترې پورته کېدله.
ورسکي لاس ور وغځاوه؛ د کونورا چيغې يې ګوتې خلاصې پرېښودلې.
ـ مه!
د ورسکي رنګ والوت:
ـ ولې؟
ـ ماکونوک راته ويلي و چې که څوک دې لکنې ته لاس ور وړې نو سوځي.

ورسکي وخندل، لکڼه يې له ځمکې را وايسته. لکڼه له زرو جوړه وه، خو په سر کې يې د مار شکل ښکارېده چې له سرپو جوړ شوی و.
ورسکي په ځير لکڼې ته وکتل؛ قيمتي غميو يې کمزورې رڼا کوله...
ورسکي وويل:
_دا خو به هماغه د معجزې تيره نه وي؟
ورسکي متوجه شو چې د لکڼې سر تاوېږي، خلاصه يې کړه، په مينځ کې يې تيره وه. ورسکي ډبره را واېسته؛ ډېرې سره ځلا کوله؛ ورسکي په خوشالۍ چيغه کړه !
_دا هماغه د معجزې تيره ده.
کونورا په بيړه وويل:
_اورې؟
ورسکي په حيرانۍ ورته وکتل.
کونورا وويل:
_غوږ ونيسه.
يو غږ راته؛ دا غږ به کله لوړ او کله هم ټيټ شو. غږ تر ډېره د انسان زګيروي ته ورته و، خو کله کله به داسې اواز پورته شو لکه يو څوک چې په خوب کې خرهاری کوي.
ورسکي په بيړه وويل:
_دا غږ د څنګ له کوټې راځي.
اوتو د ډبرينو مجسمو خواته اشاره وکړه؛ ورسکي د لاسي بتۍ رڼا ور واچوله؛ تر مجسمو ورهاخوا نرۍ لاره پرې وه، مخکې لاړ او زوروره چيغه يې له خولې راووته.

ــهلته یو انسان دی، هلئ، دې خوا راشئ !
اوتو او کونورا منډه ور واخیسته؛ د لارې د پای په لویه کوټه کې یو ببر سری بوډا پروت و. ورسکي ور نږدې شو ؛ بوډا خیرن ښکارېده ؛ ټول مخ یې ژورو ګونځو نیولی وو.
ورسکي کېناست؛ بوډا ویده و.
ورسکي ورو وویل:
ــمعجزې پیل شوې؛ دا بوډا باید د دې ځای کشیش وي.
اوتو وویل:
ــزه خو په هیڅ هم نه پوهېږم؛ دلته څه روان دي !
ورسکي وخندل:
ــتر اوسه خو هر څه سم دي. زنداني ملګري مې دې بوډا ته هم اشاره کړې وه.
کونورا په خبره کې ور ولوېد:
ــخو زه داسې فکر نه کوم، دا به هماغه سړی وي چې موږ یې څارلو.
اوتو وویل:
ــچټیاټ مه وایه. خو زه یوه شي ته حیران یم؛ دې کمزورې بوډا به څنګه ځان تر دې ځایه را رسولی وي؟
ورسکي ټیټ شو ؛ د بوډا لاس یې ونیو ؛د هغه غوږ ته یې خوله ور نږدې کړه؛ ورو یې وویل:
ــزه یم.
د بوډا شونډې ورپېدې؛ څو نامفهومه تورې یې له خولې راووتل، بېرته بېسده پرېووت.

يوه شېبه چوپه چوپتيا وه؛ وروسته بوډا وويل:
راغلل، راغلل...

۲ـ ورسکي ماتې خوري:

ورسکي کونورا ته وکتل:
ـ د هغه په خبرو پوه شوې؟
کونورا د (نه) په بڼه سر وخوځاوه. ورسکي د بوډا پر اوږه لاس کېښود، ټکان يې ورکړ؛ بوډا په پټو سترګو وويل:
ـ ارامه مې پرېږدئ!
ورسکي د بوډا سترګو ته د بتۍ رڼا سيخه کړه؛ بوډا په حيرانۍ وويل:
ـ له ما څه غواړئ؟
ورسکي د بتۍ رڼا د هغه له سترګو ليرې کړه؛بوډا خپلې سترګې وموښلې؛ ورسکي ته يې وکتل؛ له وچو شونډو يې کمزورې خندا راووته!
ـ اه! ورسکي، دا ته يې؟ تر اوسه لا نه يې زوړ شوی.
د ورسکي پر زړه لړزه راغله؛ دی دې ته حيران و چې بوډا يې له کومه پېژني.
ورسکي په بېړه وويل:
ـ ته څوک يې؟ دلته څه کوې؟
بوډا په کمزوري غږ وويل:

ـ په دې پوښتنه دې خواشينی شوم؛ ته بايد ما وپيژنې !
ورسکي په حيرانۍ ورته کتل:
بوډا وويل:
ـ پر ذهن دې فشار راوړه، زه د والدا پلار يم، هغه والدا چې ستا ميرمن وه، خو په ډېره ناخوانۍ سره دې پرېښوده.
ورسکي په خبره کې ور ولوېد:
ـ خو ما تر اوسه نه يې ليدلی !
ـ سمه ده، نه دې يم ليدلی؛ خو زه ستا په اړه په ډېر څه پوهېږم؛ ته په زندان کې وې چې زه د معجزې د تيرې د ساتلو له پاره دې جزېرې ته راغلم؛ پوهېدم چې ته به يوه ورځ دلته راځې.
ورسکي حيرانې سترګې ورته نيولې وې؛ دی د بوډا په خبرو نه پوهېده.
کونورا په بيړه وويل:
ـ په وښو کې يې توپانچه پټه کړې ده ؛ ميل يې ښکاري؛ دا بوډا زموږ دښمن دی؛بايد ووژل شي.
ورسکي فکر په مخه کړ؛ اوتو ته يې وکتل، ويې ويل:
ـ اوتو، ته څه پکې وايې؟
اوتو بوډا ته مخ ورواړاوه، ويې ويل:
ـ نوم دې څه دی؟
ـ زوړ ډروید.
ورسکي وويل:

دا د کشیشانو یوه ډله ده چې پر ځانونو یې د ډروید نوم ایښی؛ هغوی پیژنم؛ غلي او ګوښه ګیره خلک دي؛ یوا ځیتوب غواړي؛ دوی د دنیا له ټولو خوښیو محروم دي.
بوډا په زحمت له وښو پورته شو ؛ کېناست، ویې ویل:
ـ زه ستا سو د ملنډو نه یم. بالعکس، دا تاسو یاست چې ماته اړتیا لرئ؛ وګورئ، نڅا مې هم زده ده.
بوډا په زحمت ولاړ شو د نڅا په ډول یې لاسونه پښې ووهلې.
ورسکي او د هغه ملګرو په حیرانۍ ورته کتل.
دې نڅا ته پخوانیو رومیانو د مار نڅا ویله؛ نڅاګر به په نڅا کې یو ځل مخکې لاړ بیا شاته، سینه به یې راوا یسته او پر خپل ځای به په تېزۍ سره راوګرځېد.
یوډا په نڅا کې وویل:
ـ تاسو نه پوهېږئ! زه دوه زره کاله عمر لرم؛ څو سوه کاله مخکې مې پاچا ژول سزار ته هم همدا نڅا وکړه؛ چکچکې یې وهلې او زما له نڅا یې خوند اخیست.
بوډا خپله نڅا بدله کړه؛ لاسونه پښې یې پورته پورته وغورځولې، ویې ویل:
ـ دا د دبرشو مریو د جزیرې نڅا ده؛ دا هم د ځلورو صلیبونو نڅا.
یو ناڅاپه یې وخندل؛ د ورسکي تر مخ ودرېد ؛ ویې ویل:
ـ وبښئ! بیځایه حرکات مې تر سره کړل، خو اوس د جدي خبرو وار دی.
ګرانه، زما ماموریت دا دی چې تا ته د معجزې تیره در وسپارم.
ورسکي په حیرانۍ ور ته کتل. وروسته یې وویل:

_ته ولې دا کار کوې؟
بوډا په زوره وخندل:
_تا د معجزې د تیرې د لاسته راوړلو له پاره خلک ووژل؛ جزیره دې له وحشته ډکه کړه او اوس چې یو احمق بوډا د معجزې تیره در سپاري، خوشاله نه یې؟
بوډا غلی شو، په ځیر یې ورسکي ته وکتل، ویې ویل:
_ورسکې، زه د تېرې شپې سړی یم، هغه څوک چې سپین کالي یې اغوستي و او تاسو یې پر کمیس ډزې وکړې، دا زه وم چې د ځنګل د یوې برخې ونو ته مې اور ور واچاوه، اوس هم ما نه پیژنې؟
د ورسکي زړه ولړزېد، اوتو او ماکونورا یو ګام شاته شول.
ورسکي خپل زړه غټ ونیو، ویې خندل:
_نو ته فکر کوې چې ورسکي به له تا وویرېږي؟
بوډا وویل:
_نه، نیت مې صاف دی؛ غواړم چې د معجزې تیره تاسو ته تسلیم کړم.
_ولې؟
په دې پسې مه ګرځه، خو یوه بله خبره واوره! دا تیره یو وخت د پاچا له جنازې سره دې ځای ته راوړل شوه؛ سل کاله یې وساتله، خو وروسته د بوهم د پاچاهۍ سلسله کمزورې شوه او د تیرې محافظین هم وتښتېدل. دا ځای تر ډېره همداسې پاتې و، خو وروسته بیا ساتونکي ورته وټاکل شول، هدف یې د بوهم د پاچا د قبر ساتنه نه وه، دوی پوه شوي و چې په دې سیمه کې د معجزې تیره پرته ده او وېرېدل چې دا ګنج د غلو لاس ته ورنه شي.

په دې محافظینو کې یو هم زه وم؛ خبر شوم چې تاسو د دې ګنج په موندلو پسې جزیرې ته راغلي یاست؛ په دې هم پوهېږم چې د ورونیک پلار دې ځنګه وواژه، ان د ورونیک د صلیب د ځړولو پېښنه مې هم په خپلو سترګو ولیده.
ورسکي وخندل:
_ښه نو، چې دومره مهربانه یې او له دې ټولو پېښنو سره بیا هم مرسته راسره کوې، نو دا راته ووایه چې د معجزې تیږه چېرته ده، ها؟
ورسکي هغه تیږه د بوډا سترګو ته ونیوله چې د لکنې له مینځه یې راکښلې وه.
بوډا وخندل:
_نه، دا تیږه ما په خپله په لکنه کې کېښوده، ورته وګوره، مینځ یې مات دی.
ورسکي حیران و، خو ضرورت یې درلود چې د بوډا خبرې واوري.
بوډا وویل:
_د معجزې د تیږې ځای یوازې ماته معلوم دی.
ورسکي چیغه کړه!
_زه په تا ځنګه باور وکړم؟
بوډا وخندل:
_بله لاره نه لرې. خو زه به یو بل راز هم درته ووایم، په زندان کې درسره وم، له دې هم خبر یم چې ستا پلار او مور پر تا کوم نوم ایښی و. ستا کورنی نوم یادوم، ورسکي نه.
د ورسکي پښې ولړزېدې.

بوډا د ورسکي غوږ ته خوله ورنږدې کړه؛ شونډې يې وخوځېدې؛
ورسکي لکه مار چيچلی انسان ټوپ کړل؛ په زوره يې وويل:
_ته شيطان يې، شيطان، که نه نو له داسې رازونو څنګه خبرېدې !
بوډا وخندل:
_ښه نو، اوس په ما باور کولای شې؟
_هو، له دې وروسته سره ملګرې يو، خو د معجزې تيږه چېرته ده؟
کونورا غوښتل چې څه ووايي، خو ورسکې خپلې وسلې ته اشاره وکړه،
هغه يې پوه کړ چې بوډا څه نه شي کولای.
ټول له اوږده دهلېزه تېر شول؛ د لاسي بټۍ رڼا په دېوال کې يوه کوچيني
سوري ته سيخه شوه. ورسکي د ډروېد (بوډا) په غوښتنه ګونډې
ووهلې، لاس يې سوري ته ور ننه ايست؛ ناڅاپه ټول دېوال شاته لاړ، يوه
لويه کوټه ښکاره شوه؛ ډروېد وويل:
_د معجزې تيږه همدلته ده.
شېبه وروسته ټول په کوټه کې ول.
په کوټه کې نمجن بوی ته، ځای ځای د قبرونو زړې شناختې ولاړې وې.
ډروېد وويل:
_پوښتنه مو ونه کړه چې تر ځمکې لاندې دا کوټه ولې روښانه ده !
ټول غلي وو.
بوډا وويل:
_دا ځای له پورتنۍ کوټې څخه رڼا اخلي؛ وګوره، د ډبرينو مجسمو له
اړخونو رڼاوې راوتلې دي؛ بله خبره ! د معجزې په تيږه کې هم دا خاصيت
پروت دی چې کوټه روښانه کړي.

یو دم یې وخندل:
_خو د معجزې تیږه په دریمه کوټه کې ده.
ورسکي وویل:
_په موږ ملنډې وهې !
_نه، دا تیږه په زیرزمیني کې موندلی شې. د دی تیږې یو ارزښت په دې کې دی چې د ګروپ په څیر رڼا خپروي. هو رښتیا ، یوه بله خبره ! دا تیږه یو چا ته ژوند او مرګ، دواړه ورکولای شي.
_څنګه؟
_د والدا نوم به دې نه وي هېر، هغه هم یو وخت زما په شان د دې تیږې ساتونکې وه.
د ورسکي زړه ولړزېد:
_والدا اوس چېرته ده؟
_دلته ، د همدې تیږې لاندې ویده ده.
د ورسکي سترګې رډې راوختې:
_چټیاټ مه وایه !
بوډا وویل:
_زما په خبرو باور وکړه، والدا له څو پېړیو راهیسې د داسې چا په انتظار ده چې دلته راشي او ورته ووایي چې ورباندې ګرانه ده؛ هغه وخت به د معجزې تیږه ورکړي.
ورسکي ته احساس ور لوېدلی و چې دا سړی ملنډې ورباندې وهي، خو د هغه ځیني خبرې رښتیا وې؛ دی باید په ځینو رازونو پوه شوی وای.
ډروید وویل:

ـدا میرمن په ښکلا کې جوړه نه لري؛ که دې ولیده، په یوه نظر به زړه ورباندې وبایلې؛ دا ستا په خیر یوه ګنهګار انسان ته ماتله ده.
ورسکې پوه شو چې له خطر سره مخامخ دی، خو بیا یې هم زړه غټ ونیو.
ډروید وویل:
ـته ماشوم وې، هغه وخت دې د مور په ګوته یوه ګرانبیه ګوتمۍ وه؛ دې ګوتمۍ درې قیمتي ډبرې درلودې. ربښتیا نه وایم؟
د ورسکې د تندې ګونځې سره ورغلې:
ـخو دا زموږ کورنی راز دی، ته له کومه پوهېږې؟
ډروید وخندل:
ـکه اوس هغه ګوتمۍ د والدا په ګوته وي، نو دا باور کوې چې والدا به د معجزې تیږه تاته درسپاري؟
ورسکې چیغه کړه !
ـخدایه ! د دې سړي له چټیاتو نور ستړی شوم.
ډروید پر غولې پرته هواره تیږه وښوېوله؛ لنډې زینې وې؛ ورسکې د هغه په امر ورکښته شو؛ شېبه ورسته د ورسکې وحشتناکه چیغه پورته راوخته:
ـربښتیا دي، ګوتمۍ د هغې په ګوته ده.
اوتو او ماکونو یو بل ته په وېره وکتل.
ورسکې په یوه اوږده دهلېز کې ولاړ و؛ یوې خواته یوه ښځه پرته وه؛ حرکت یې نه درلود؛ پر ګوته یې د ورسکې د مور ګوتمۍ ښکارېدله.
له پورته یې د ډروید غږ واورېد:

ـ د هغې لاس په خپل لاس کې ونیسه؛ دا باید یوه شي چې مینه ورسره لري.
ورسکي په بیړه د پرتې ښځې لاس ور پورته کړ.
ډروید وویل:
ـ د ښځې له مخه نقاب لرې کړه؛ مه ویریږه! دا کار تر هغو قتلونو اسانه دی چې تا وکړل.
ورسکي لړزانده ګوتې ور نږدې کړې؛ د پرتې ښځې له مخه یې نقاب لیرې کړ؛ یو ناڅاپه شاته شو، پښې یې ولړزېدې او بې حرکته ودرېد.
ډروید چیغه کړه!
ـ څه دې ولیدل؟
ورسکي د لیونیانو په څیر په راوتلیو زېږو سترګو د پرتې ښځې څېرې ته کتل؛ پر تندي یې مړې خولې راماتې وې.
بوډا وخندل:
ـ وګوره، څیره دې څومره بدرنګه شوې ده؛ ښه ده، والدا ویده ده؛ د هغې پټې سترګې به نور رنځ هم درکړي.
ورسکي په زحمت خپلې سرېښ شوې شونډې پرانیستې، په ټیټ غږ یې وویل:
ـ ورونیک.
بوډا وویل:
ـ احمقه! بیړه دې وکړه؛ په تیاره کې دې ان د ورونیک مخ ته هم ونه کتل؛ پوهېږې؟ د ورونیک پر ځای دې یوه بله مړه ښځه پر صلیب راوځړوله.

ورسکي په بیره پورته وکتل؛ بوډا د پخوا په څیر کمزوری نه ښکارېده، نیغ ولاړ و او په څیره کې یې غوسه له ورایه مالومېدله.
ډروید وویل:
ځان دې ډېر چالاکه ګاڼه؛ قتلونه دې وکړل؛ جزېره دې د مظلومو خلکو په وینو ولړله؛ له اوله لا پوهېدم چې یو ډارن انسان یې.
د توپانچو ګیټونه کش شول؛ ډروید ور وکتل، اوتو او کونورا د وسلو میلونه ورته نیولي وو.
ډروید په ملنډو وویل:
_هیله کوم، ما مه وژنئ، له یوه کمزوري بوډا څه غواړئ.
ورسکي چیغه کړه !
_احمقانو، ولې ماتله یاست، ویې ولئ !
له توپانچو څخه یوا ځې تور لوګی راووت.
ورسکي خپله توپانچه پورته ونیوله، خو تشه وه.
ډروید وخندل:
_دومره ساده نه یم، مرمۍ مې ایستلې دي.
ورسکي پر زینه پښه کېښوده. یو غږ یې واورېد:
_حرکت مه کوه !
ورویې وکتل.
_ورونیک توپانچه ورته نیولې وه.
ورسکي په بیړه پورته وخوت؛ د بوډا تر څنګ تېر شو؛ له خپلو ملګرو سره یې یو ځای منډه واخیسته.
ډروید پسې ناره کړه !

ـښاغلی ورسکي ! د معجزې تیرې دې هېره شوه.

۷ـ پیاوړی حریف:
ورسکي د ډار سړی نه و، خو دې پېښو یې پر ذهن اغېزه کړې وه؛ نه پوهېده چې څه کوي او ولې له هغه ځایه راووت. په لاره کې یې ثو ځله اوتو او کونورا ته وویل:
ـورونیک مړه ده؛ ما په خپلو لاسونو پر صلیب راوځړوله.
دوی په بیړه روان ول، خو ورسکي ځای پر ځای ودرېد، ویې ویل:
ـزړه مې چوي؛ باید ډاډه شم چې هغه ورونیک وه که بل څوک؟
اوتو په خبره کې ور ولوېد:
ـنو څه کوې؟

ببرته ورګرځو.
کونورا وويل:
_نه، هغه وسله لري.
ورسکي وويل:
_احمقه، ترا وسه نو هلته نه دې ماتله.
درې سره ببرته د سمڅو خواته ورغلل.
اوتو وويل:
_وګورئ! هغه رڼاوې نښته.
لاندې کښته شول، ورسکي اورلګيت ولګاوه، پر ډبرينو زينو ژېړه رڼا پربووته؛ يو دم د تيرېږ د ښويدو غږ راغی؛ ورسکي په بيړه پورته وخوت؛ د ببرته تګ لاره د درنې تيږې په واسطه تړل شوې وه. ورسکي تيږې ته اوږه ورکړه، خو تيږه درنه وه.
د ورسکي څېره له غوسې تکه شنه شوه؛ ببرته ملګرو ته راغی، په غوسه يې وويل:
_په دام کې يې واچولو.
اوتو وويل:
_له ما سره بله توپانچه شته.
ورسکي په غوسه وويل:
_احمقه! ولې دې استفاده ترې ونه کړه!
د اوتو سر وځړېد:
_هغه وخت وارخطا شوم، هېره مې وه.
ورسکي توپانچه ور واخيسته، مرمۍ يې وکتلې، سمې وې. ويې ويل:

_له دې ځايه بايد د وتلو لاره پيدا کړو، که نه نو هډوکي به مو همدلته وراسته شي.
کونورا خپل غابنونه وچيچل:
_دواړه به په خپلو لاسونو ووژنم.
ورسکي وويل:
_خو که له دې سمخې ژوندي ووتو.
کونورا وويل:
_ماته داسې ښکاري چې دوی هم تر اوسه همدلته دي.
_نو د سمخې په خوله کې هغه تيږه چا کېښوده؟
_ډاډه يم، نور و ملګرو به يې دا کار کړی وي.
کونورا له جيبه يوه تېره چاړه را وايسته، پرته له دې چې د ورسکي نظر وپوښتي، په تياره کې ورک شو.
ورسکي او اوتو په خپل ځای پاتې شول؛ پاو ووت؛ د کونورا درک معلوم نه شو. دوی دواړه هم پسې ورغلل. ورسکي يو ځای نوک ونيو، ويې ويل:
_اورې ! فکر کوم چې کونورا دی، بېرته زموږ خواته راځي.
غږ غلی شو ؛ مخکې لاړل؛ په يوه کوټه کې تياره وه ؛ دومره ښکارېدل چې يو څوک پړمخې پروت و.
اوتو چيغه کړه:
_کونورا خپل کار کړی دی؛ وګوره، د دې سړي په ټټر کې د کونورا چاړه ننوتې ده؛ لاستی يې برېښي؛ ډاډه يم؛دا د کونورا چاړه ده.
ورسکي وويل:

ـ احمقه ! داسې نه ده.
ورغی جسد يې پرمخې را واړاوه؛ هوتو چيغه کړه !
ـ کونورا ! اه ! کونورا يې وژلی دی !
ورسکي خپله توپانچه له جېبه را وايسته، ويې ويل:
ـ ډروید تر موږ ډېر چالاکه دی.
اوتو په حيرانۍ سره د کونورا جسد ته کتل...
ورسکي وويل:
ـ راځه !
دواړه اوږده سالون ته ورسېدل؛ لاندې کښته شول؛ د ورسکي زړه ولړزېد ؛ ښځه پرخپل ځای پرته وه. ورسکي ور ټيټ شو ؛ سترګې يې رډې راوختې؛ د ښځې مړې ګوتې د کونورا تر چاړې راتاوې وې. ورسکي په دقت ښځې ته وکتل؛ د لاسونو په بندونو کې يې د پړي سرې نښې پاتې وې.
ورسکي وويل:
ـ دا هماغه ښځه ده چې موږ په تياره کې د ورونيک ګومان ورباندې کړی و او د هغې پر ځای مو پر صليب را ځړولې وه.
ورسکي يوناځا د ښځې له ګوتو چاړه ور واخيسته او د هغې ستونی يې ور پرې کړ ؛ په غوسه يې وويل:
ـ اوس نو سمه مړه شه.
مخامخ يو سيوری راغی، ورسره يې يو ورو غږ واورېد:
ـ زه دې وپېژندلم؟

ورسکي مخامخ توپانچه ونیوله؛ په تیاره کې د توپانچې له خولې سره رڼا ووته، یو چا وخندل:

ـ ورسکي، ته هغه څوک یې چې په دوکه پسي دوکه خورې؛ ته هغه څوک وژنې چې مخکې دې وژلای و.

ورسکي اورلګېت ولګاوه؛ یوه ولاړ ځوان د بوال ته اوږه لګولې وه؛ ځوان متوسطه ونه درلوده، وېښته یې ژیړ او څېره یې سره ښکارېدله.

ځوان وویل:

ـ نوم مې ارسن لوپن دی او د اسپانیول او سید ونکی یم.

ورسکي په حیرانۍ سره ځوان ته کتل....

ځوان وویل:

ـ زه د کنت هرژمون د کورنۍ د ساتلو له پاره دلته راغلی یم؛ تا پېژنم؛ هغه کسان دې ووژل چې ډېر دې یې نه پېژندل. بې مانا قتلونو ستا زړه سخت کړی دی، خو تر اوسه لا په دې نه پوهېږې چې ورونیک مړه ده که ژوندۍ!

ته ان دومره بې رحمه یې چې د مقتول څېرې ته هم نه ګورې؛ تا دوې ښځې درلودې؛ یوه د راینولډ مور او بله هم د فرانسوا مور. دوې ورځې مخکې دې په تیاره کې خپله لومړنی میرمن ووېشته.

د ورسکي زړه ولړزېد.

ارسن لوپن په کونج کې له پراته جسد څخه ځادر لیرې کړ، ویې ویل:

ـ باور نه کوې؟

ـ ورسکي خپلې سترګې پټې کړې.

ارسن لوپن وویل:

_تاته مې نقشه وايسته او ته مې په خپله لومه کې راګير کړې.
ورسکي چيغه کړه !
_له ما څه غواړې؟
ارسن لوپن وخندل:
_هيڅ، يوائې د کنټ هرژمون له کورنۍ څخه ساتنه کوم.
ورسکي وويل:
_راځه ! د معجزې تيږه به په ګډه پيدا کړو ، نيمايي شتمني يې ستا !
اوتو ته غوسه ورغله، خو څه يې ونه ويل.
ارسن لوپن وخندل:
_خو لومړۍ بايد په دې پوه شم چې فرانسوا چېرته دی؟
ورسکي غلی و.
ارسن لوپن دوهم ځل پوښتنه تکرار کړه !
_فرانسوا چېرته دی؟
د ورسکي په زړه کې تمه پيدا شوه؛ فرانسوا يو چاته ارزښت درلود او ده له دې موقع ډېره استفاده کولای شوای. خو بيا يې هم وويل:
_فرانسوا د توري وهنې په مسابقه کې ووژل شو.
لوپن وخندل:
_زه دومره احمق نه يم، پوهېږم چې هغه ژوندی دی.
ورسکي نه غوښتل چې په دومره اسانۍ دا چانس له لاسه ورکړي، ځکه غلی و.
لوپن شيپلکی وواهه ! له نږدې کوټې ځلور وسلوال او يو په عمر پوخ سړی راغلل. په عمر پوخ سړی ګوډ ګوډ ته، يوه پښه يې له لرګي جوړه وه.

ارسن لوپن ورسکي ته وکتل ویې ویل:
ـ دی زما نږدې ملګری پاتریس بلوال دی.
غلی شو، پاتریس بلوال ته یې مخ ور واړاوه:
ـ ښاغلیه! د فرانسوا درک مو پیدا نه کړ؟
منفي ځواب یې واورېد.
ارسن لوپن وویل:
ـ نور پوځیان په بېړۍ کې دي؟
هو.
ارسن لوپن سر تېرو ته وکتل:
ـ ورسکي او د هغه ملګری ګراشن ته بوځئ، هلته یې وساتئ.
اوتو او ورسکي تر متهو ونیول شول.
له سالونه بهر یوه زینه ولاړه وه، خو ارسن لوپن تر ځو سمځو تېر شو او د ځکمې سر ته راوخوت. ډله د باغ خواته لاړه او هغې ونې ته ورسېدل چې ورسکي د ورونیک پر ځای د خپلې پخوانۍ میرمنې مړی پرې راځړولی و.
ارسن لوپن یو ځای ودرېد، ورسکي ته یې وکتل، ویې ویل:
ـ ستړی شوې؟
د ورسکي سترګې سرې وې.
ارسن لوپن وویل:
ـ دې ونې ته وګوره! کله چې تېره شپه تاسو د خپل جنایت په اړه غږېدی اومړې مو شمېرل، ما له موقع استفاده وکړه او ورونیک مې له دې ځایه وتښتوله. هلته وګوره! هغه ځوک چې پر سړک را روان دی، پیژنې؟ دا

سړی هم ستا د قربانیانو له ډلې څخه یو دی. دا سړی دې لومړی د مرګ په خونه کې بندې کړ؛ بیا دې خپل زوی راینولډ ته امر وکړ چې سینډ ته یې واچوي؛ دا کس د فرانسوا ښوونکی استفان ماروکس دی، خدای ژوندی وساته.

ماروکس را ورسېد؛ ورسکي ته یې په ژامه دروند سوک ورکړ، لوپن وویل:

_مه! اوس یې وخت نه دی؛ ورسکي به خپله سزا ووینې.

ورسکي په کرکه استفان ماروکس ته کتل؛ دی د ورونیک او د دې سړي له مینې څخه خبر و.

ارسن لوپن ورسکي ته ور نږدې شو، ویې خندل:

_د ښاغلي استفان ماروکس په ژوندي پاتې کېدو حیران یې! په دې ورځو کې مړي هم ژوندي کېږي.

ارسن لوپن ماروکس ته وکتل:

_فرانسوا مو پیدا نه کړ.

_نه

_په کوم ځای مو شک هم رانه غی، سمخه، غار یا بل څه؟

د استفان ځواب منفي و.

ارسن لوپن بېرته ورسکي ته ور نږدې شو، په غوسه یې وویل:

_د فرانسوا د ځای د ښودلو په مقابل کې څه غواړې؟

ورسکي ځمکې ته کتل...

ارسن لوپن له جېبه یو کارت را وایست، د ورسکي سترګو ته یې ونیو، ویې ویل:

ـدا سړی د فرانسوا بیه پرې کوي، ووایه، څومره پیسې غواړې؟
ورسکي په حیرانۍ وویل:
ـدا خو د فرانسې د ولسمشر موسیووالانګای کارت دی، هغه ولې له دې قضیې سره دلچسپي ښیې؟
ارسن لوپن وخندل، له جېبه یې یو بل سور رنګه کاغذ را وایست، ویې ویل:
ـوخت مه ضایع کوه، دا کاغذ ولوله.
ورسکي په لړزانده ګوتو کاغذ ور واخیست، لیکلي و:
د فرانسې د دولت نږدې ملګری پاتریس بلوال او ارسن لوپن د ورسکي د نیولو ماموریت لري.
د ورسکي خوله وازه پاتې وه.
ارسن لوپن لاس ور وغزاوه، کاغذ یې ورنه واخیست؛ څیرې یې کړ او ټوټې یې باد ور سره یووړې؛ ویې ویل:
ـزه په هیڅ دولت پورې نه یم تړلی؛ دا کاغذ مې ځکه در ښکاره کړ، چې ستا نیول څومره مهمه دي؛ نو زما خبره ومنه! له دې ځایه نه شې تښتېدلی؛ د فرانسوا د خوشې کېدو په مقابل کې څه غواړې؟
ـفرانسوا مړ دی.
ـدروغ وایې!.
ورسکي غلی شو، یودم یې وویل:
ـد معجزې تیره !
ـامکان نه لري، زه به فرانسوا په خپله پیدا کړم.
ورسکي وخندل:

ـکه یې پیدا هم کړی، نو یوائې به یې بې روحه جسد په لاس درشي.
ـولې؟
فرانسوا له پرون راهیسي نه اوبه څښلې او نه یې هم څه خوړلي دي؛ که زما شرط ونه منی؛ هلکی به له تندې مړ شي.
ورسکي وروستی جمله په ډېره بې رحمي سره ادا کړه.
ارسن لوپن وویل:
ـته خپل زوی په خپل لاس نه شي وژلای.
د ورسکي له خولې وحشیانه خندا راووته:
ـنه، ماته یې مرګ ډېر اسانه دی، فرانسوا به هم د نورو په څېر مړ شي.
استفان سوک جوړ کړ، خو ارسن لوپن د هغه مخې ته ودرېد.
ارسن لوپن د یوه سر تېرې له ملا پړی ور خلاص کړ؛ ورسکي یې د صلیب په بڼه په ونه پورې کلک وتاړه؛ د ورسکي پښې له ځمکې یوه لوېشت پورته وې.
ارسن لوپن وویل:
ـاوس به پوه شي چې دا ډول مرګ څومره دردونکی دی.
پړې د ورسکي پر متو ، غاړه او پښو فشار راوړی و، خو ورسکي ځان داسې وښود چې تسلیمدونکی نه دی؛ سترګې یې اسمان ته ور واړولې، شونډې یې وخوځېدې، داسې لکه وروستۍ دعا چې کوي.
ارسن لوپن ور مخته شو؛ د ورسکي ټټر ته یې سوک ورکړ؛ ویې ویل:
ـاې قاتله! یوه زوی دې بل زوی په توره وواهه، خو پوهېږم چې فرانسوا لا تر اوسه ژوندی دی؛ که مرسته ورسره ونه شي، تبې او لوږه به یې ووژني. وایه! فرانسوا دې چېرته پټ کړی دی؟

پاتریس بلوان وویل:
ـ ورسکي به اقرار ونه کړي.
ارسن لوپن په خپلو ژړو وبښتو کې ګوتې تېرې کړې؛ لاندینۍ شونډه یې په غاښونو کې ټینګه کړه، ویې ویل:
ـ نه، د پرې درد تر یوه ساعته ډېر نه شي زغملای؛ په خپله به هر څه ووایي.
لوپن ورسکي ته ورنږدې شو، چیغه یې کړه:
ـ که د فرانسوا ځای راوښيي په خپل شرافت قسم خورم، ازاد یې!
د ورسکي غاښونه له ډېره درده سره وجنګېدل، په زحمت یې وویل:
ـ هغه باید مړ شي.
پاڼې وخوځېدې؛ سرتېرو د خپلو ټوپکو خولې ونو ته ور واړولې؛ له ګڼو پاڼو یو کوچینی سپی راووت. استفان په خوشالی وویل:
ـ دا د فرانسوا سپی دی.
سپی د ارسن لوپن خواته ورغی؛ لکۍ یې ووهله؛ لوپن سپی ور واخیست؛ هغه یې ټینګ په غېږ کې ونیو.
استفان په حیرانۍ وویل:
ـ دا سپی تا څنګه پېژني؟
ارسن لوپن وخندل:
ـ د فرانسوا د موندلو له پاره باید په ځینو حقایقو وپوهېږئ!

۹_ د بوهم د پاچا تیږه
ارسن لوپن ورسکي ته وکتل په زوره یې وخندل:
_فکر مې کاوه چې تر ما هوښیار یې، خو داسې نه ده.
ارسن لوپن پر یوه ړنګه ونه کېناست، ویې ویل:
_یوه کیسه به درته ووایم. د مسیح له میلاده ۱۳۲ کاله وړاندې په نړۍ کې یوه حیرانوونکې پېښه رامینځته شوه ؛ د پېښې ځای د اروپا ریو ښار و ؛ دې ښار ته یې بوهم یا بوهیما ویل.
د پېښې ځای د (ژاکي مي ستال) کوچینی ښار ښودل شوی دی. د دې ښار د لوی سیند پر دواړو غاړو یوه لویه قبیله اوسېده. یوه ورځ په دې قبیله کې جنګ ونښت ؛ دوی سوله خوښوونکي خلک وو ؛ د جنګ په علت نه پوهېدل؛ نارینه وو تورو ته لاس کړ او ښځو هم د کورونو د وسایلو په راټولولو بوختې شوې، خو د هماغه ورځې په مازدیګر د قبیلې مشران د الب د سیند پر غاړه سره راټول شول ؛ تر سهاره یې د سولې په اړه خبرې وکړې.
سهار د پاچا دوې بېړۍ راورسېدې؛ د قبیلې مشران او د پاچا استازې په یوه لویه بېړۍ کې سره راټول شول ؛ د قبیلې مشرانو سوله وکړه، خو د پاچا استازو بله غوښتنه لرله. دوی غوښتل چې د قبیلې د ځوانانو په مرسته پر ګاونډیو هېوادونو یرغل وروړي.
هغه وخت په اروپا کې وړو حکومتونو واک درلود ؛ هر یوه به پر بل حمله کوله او خپل قلمرو به یې پراخاوه. دا قبیله وږې وه ؛ د ژوند له پاره یې باید یو څه موندلي وای؛ په جګړه کې ډېر غنیمت په لاس ورته، ځکه یې دا وړاندیز ومانه. هغه وخت به د جنګ له پاره ټوله قبیله (واړه، زاړه،

ښځې او نارینه) تلل ؛ له همدې سببه به یې د قیمتي جواهراتو په شمول د کور ټول وسایل ورسره وړل. د دې قبیلې په جواهراتو کې یوه مثلث شکله تیږه وه چې دې قبیلې ته یې تر هرڅه ډېر ارزښت درلود.
د قبیلې ټول او سیدونکي په جنګي بېړیو کې سپاره شول؛ کله چې د سر کشتۍ د درې نیمایي ته ورسېده، یوه مشر یوه پرده لیرې کړه او یوه ځلېدونکې تیږه ښکاره شوه. دا تیږه دوه متره پلنه او دوه نیم متره اوږده وه ؛ د تیږې پر لېدو ټولو تیږې ته سجده وکړه او د خوشالۍ غږونه پورته شول.
د پوځ مشر یوه لکړه ور واخیسته او ویې ویل چې دا لکړه او تیږه د یوبل له پاره مهم دي او یو بل ته قدرت ور ښښي. دا دتیږه موږ ته په جګړو کې پیاوړتیا راکوي.
دې تیږې جادویي قدرت درلود او د هغه وخت فیوډالانو هڅه کوله چې دا تیږه تر لاسه کړي. اوونۍ تېرې شوې؛ دې قبیلې په سمندر کې خپل سفر ته دوام ورکړ؛ ډېرې سیمې یې ونیولې او یوه ورځ د اسکاندینیا یوه ساحل ته ورسېدل.
دوی غوښتل چې دا تیږه په یوه مطمین ځای کې پټه کړي، خو دا ساحل ښه نه شو ورته ښکاره ؛ له همدې امله ایرلنډ ته ورسېدل. دو ی هماغه ځای د اوسېدو له پاره غوره کړ؛ وخت ووت؛ د پوځ مشرمړ شو او د هغه لمسي د خپل نیکه ځای ونیو.
یوه ورځ یوه ګاونډي پاچا له دوی سره یو تړون لاسلیک کړ، د دې تړون له مخې باید دواړو حکومتونو پر دریېیم حکومت یو ځای جنګ پیل کړی

وای؛ دوی دا تیرږه یوې جزیرې ته یووړه ؛ دې جزیرې دیرش پلنې ډبرینې تختې او قوي پلونه درلودل.
کلونه ووتل؛ دا تیرږه په همدې جزیره کې ساتل کېدله، خو جزیره د ژرمن د وحشي قبیلې تر تهدید لاندې راغله؛ د پوځ او قبیلې مشرانودومره وخت ونه موند چې تیرږه له جزیرې څخه انتقال کړي ؛ تیرږه په جزیره کې پاتې شوه.
کال وروسته د پوځ او قبیلې تر مینځ اختلاف راغی؛ په خپل مینځ کې یې سختې جګړې وکړې ؛ په دواړو لورو کې ډېر کسان ووژل شول او تیرږه ورو ورو له ذهنونو ووته.
ارسن لوپن غلی شو، سګرټ یې ولګاوه ؛ ورسکي ته یې وکتل ؛ ویې خندل:
_دا جزیره د سارک جزیره وه ؛ هغه جزیره چې زه او ورسکي پکې یوو.
پېرې ووتې؛ په دې تیرږې پسې ډېر کسان وګرځېدل، خو پیدا یې نه کړه. دې تیرږې زما پام هم ځانته ور واړاوه؛ څېړنې مې وکړې ؛ په هماغه لومړیو کې دې نتیجې ته ورسېدم چې دا تیرږه باید د ګراندیش او کالوفلوري د باغ په مربوطاتو کې وي، ځکه دا پخوانۍ خرابې وې او ماکونوک هم په دې اړه معلومات راکړي وو.
ماکونوک په دې عقیده و ، چې د ګراندیش د چینې اوبه شفا بښونکې دي؛ تیرږه هم په هغه ځای کې ده چې دا اوبه سرچینه ترې اخلي. دی په دې باور و چې دا تیرږه د هر ډول ناروغیو علاج کولای شي او له همدې سببه یې دې تیرږې ته د مرګ او ژوند نوم ورکړی و.

ماکونوک له پخوا راهیسي په دې تیره پسې ګرځېده؛ یوه ورځ یې په یوه سمڅه کې یوه زړه کتابچه وموندله؛ له لیکنو یې داسې ښکارېده چې دا کتابچه د هماغه پوځ د مشر یا دابښتونه دي. په دې کتابچه کې پر صلیب د ځلورو ښځو د راځړولو او دېرشو جنازو یادونه شوې وه، خو روښانه مفهوم نه ترې اخیستل کېده.

ماکونوک به خپل ټول معلومات له کنټ هرژموند سره شرېکول، تر څو چې ورسکي دې جزېرې ته راغی او دواړه یې ووژل.

ارسن لوپن غلی شو؛ نیم سوخته سګریټ یې د بوټ تر تلي لاندې کړ؛ ورسکي ته یې وکتل، ویې خندل:

_فکر کوم چې ترلې اندامونه دې ورو ورو بې حسه کېږي.

ورسکي په غوسه ورته کتل او له درده یې خپله لاندینۍ شونډه پر غاښونو کلکه نیولې وه.

ارسن لوپن وویل:

_اوس هم نه غواړې چې د فرانسوا ځای راوښیې؟

د ورسکي په سترګو کې غوسه ښکارېدله.

ارسن لوپن وویل:

_غوږ ونیسه! پنځه دېرش کاله مخکې د بوهم په ښار کې یوې ښکلې ځوانې ښځې ژوند کاوه. دا ښځه د یوه بیروتي پروفیسور معشوقه وه؛ پروفیسور د دې ښځې په برکت د بوهم له دوهم پاچا سره وپېژندل. دی هوښیار سړی و؛ ډېر ژر یې د بوهم د پاچا پام ځانته ور واړاوه.

پروفیسور له خپلې معشوقې سره واده وکړ او د ورسکي په نوم یې یو وحشي انسان نړۍ ته راووړ. ورسکي ورو ورو لویېده؛ یوه ورځ یې مور

له یوه حیرانونکي راز څخه خبر کړ؛ زوی ته یې وویل چې د سارک په جزېره کې یوه قیمتي ډبره پرته ده او که ته دا تیږه تر لاسه کړې نو د بوهم پاچا به شې.
ورسکي لوی شو؛ خو نا ارامه ذهن یې د تیږې په مخه کړی و؛ ورسکي په نړیواله جګړه کې ګډون وکړ او له جګړې وروسته زندان ته ولوېد، خو لا یې هم د معجزې تیږه په یاد وه. ورسکي له زندانه وتښتېد؛ د سارک جزېرې ته راغی او په ټوله جزیره کې یې وحشت خپور کړ.
ورسکي خپلې لومړنۍ میرمنې الفرایډ ته دنده ورکړه چې کنت هرژمون وځاري او کله چې جزېرې ته د خپلې دویمې میرمنې ورونیک له راتګه خبر شو، پر صلیب د هغې د ځړولو فکر په مخه کړ.
ورسکي به ډېر وخت له خپلې لومړنۍ میرمنې او ملګرو سره د ویرانو په سمڅو کې تېراوه؛ دوی زحمت وایست او په دې پوه شول چې د معجزې د تیږې د لاسته راوړلو لومړنی شرط په صلیب د ځلورو ښځو راځړول دي.
خو ماکونوک د دوی په راز وپوهېد او په دې هڅه کې شو چې دوی ته دوکه ورکړي. یوه شپه سمڅې ته ورغی او په پټه یې د ورسکي او د هغه د ملګرو جلسه ولیده. ده د تیږې د پیدا کېدو په اړه غلطه نقشه وایسته او کاغذ یې تر خاورو لاندې کړ؛ دا نقشه د ورسکي لاس ته ولوېده؛ هغه دوکه وخوړه او په تقلبي نقشه یې باور وکړ، ځکه د یو څه مودې له پاره په نورو خرابو کې ګرځېده.
ما دا هر څه د ماکونوک د خاطراتو په کتابچه کې ولوستل.
ارسن لوپن د خپل بالاپوښ له جیبه یوه زړه کتابچه را وایسته، ویې ویل:
_خو دا اصلي پاڼې دي؛ غوږ ونیسه! ځینې برخې به یې درته ووایم.

ـد سارک په جزېره کې به وحشت خپور شي؛ د مرګ کوټه، پر صليب را ځړول شوې ځلور ښځې، اور او حيرانونکي غړونه، د معجزې تيږه چې هم مرګ ورکوي او هم ژوند بښونکې ده...
دا پېښې وړاندې د دې تيږې د ترلاسه کولو له پاره د يوه مشر شرطونه دي، خو ورسکي په دې خرافاتو باور وکړ او جزېره يې په وحشت بدله کړه.

۱۰ـ ورسکي د تقدير استازی:

ارسن لوپن ورسکي ته وکتل او چيغه يې کړه !
ـ ته يو جنايتکار يې؛ د ورونيک رهنما (هونوريک) دې هم ووژله.
د ورونيک زړه ولړزېد.
ارسن لوپن وويل:
ـ خو يوه خندونکې خبره پاتې شوه، ډرويد.
شونې نه وه چې ډرويد او ارسن لوپن دې يو کس وا وسي او په يوه وخت دې د دوو کسانو رول ادا کړي؛ زوړ ډرويد له پخوا راهيسې په دې جزېره کې ژوند کاوه؛ تا د ډرويد ځوانه لور ووژله او ډرويد د غچ اخيستلو په

تکل کې شو؛ هغه د سارک د جزیرې ټولې سمڅې او خرابې پېژندلې؛ ته یې ځارلې او د غچ اخیستلو په موقع پسې ګرځېده؛ کله چې دې جزیرې ته راغلم، ډروید مې ولید؛ پوه شوو چې دواړه یو هدف لرو.

ما د ډروید په مرسته ستا د لومړنۍ ښځې الفریډ جسد وموند؛ ډروید راته وویل چې دا ښځه په تا پسې ګرځېده او غوښتل یې چې خپل زوی ووینې؛ خو ستا ملګرو په تیاره کې ډزې ورباندې وکړې او مړه شوه؛ تاسو دومره په وحشت کې ډوب وئ، چې ان خپل او پردي مو هم نه پېژندل؛ هرڅوک چې په مخه درتلل؛ ویشتل مو. موږ د الفریډ جسد را واخیست او کله چې ته او کونورا په سپین کالي سړي پسې ګرځېدئ، په ډېر مهارت سره مو د ورونیک پر ځای پرې ایښتله.

په بیړه سمڅو ته ورغلو؛ ډروید پر پروړه پرېووت او ما هم په بله کوټه کې ستاسو د راتګ انتظار ایست؛ نوره کیسه مالومه ده.

د ورسکي شونډې وخوځېدې؛ ارسن لوپن غوږ ور نږدې کړ، ویې ویل:

_په زوره ووایه، فرانسوا چېرته دی؟

ورسکي په زحمت وویل:

_یو شرط لرم.

_څه؟

_ما خوشې کړئ.

ارسن لوپن وویل:

_ژمنه کوم.

ورسکي په زحمت وویل:

_فرانسوا تر پله لاندې موندلی شئ.

ارسن لوپن وويل:
زه په خپله خبره ولاړ یم؛ ورسکي خوشي کړئ!
یوه شېبه غلی و؛ بیا یې وویل:
_له دې ځایه ورک شه! هو رښتیا، ورونیک او استفان له یو بل سره مینه لري او په نږدې وخت کې یې واده دی؛ اووه لس کاله کېږي چې ته او ورونیک له یو بل څخه بېل یاست؛ د فرانسې د قوانیو له مخې ستا او د ورونیک واده فسخه شوی دی، نو دوی ته مزاحمت مه کوه که نه نو تر ما به بد سړی نه وي. لس دقیقې وخت لرې چې دا جزېره پرېږدې!
ارسن لوپن او استفان د پله خواته منډه کړه، کله چې هلته ورسېدل فرانسوا یې پر ډبرینه تخته تړلی ولید. استفان په بېړه د هغه تر لاسونو پښو تړلی پړی خلاص کړ؛ فرانسوا کمزوری شوی و؛ په احتیاط کېناست؛ ارسن لوپن وویل:
_له تېرې شپې راهیسې همدلته وې؟
فرانسوا د سر په اشاره د هو ځواب ورکړ؛ وروسته یې په زحمت وویل:
_ورسکي چېرته دی؟
_هغه مو خوشی کړ.
فرانسوا حیران شو:
_ولې؟
ارسن لوپن وخندل:
_زه له خپلې ژمنې نه اوړم.

• * * *

د سمندر پر مخ یوې بېړۍ حرکت کاوه؛ د بېړۍ په مینځ کې له لرګیو جوړه کوچینۍ، ښکلې کوټه ښکارېدله؛ ورونیک پر څوکۍ ناسته وه؛ د هغې په نیولې څېره کې د سترپیا نښې له ورایه ښکارېدلې. دې د خپل زوی فرانسوا د لیدو تمه درلوده.

فرانسوا کوټې ته ور ننوت؛ ځان یې د مور غېږې ته ور واچاوه او دواړو په چیغو، چیغو وژړل. مور او زوی تر ډېره اوښکې تویولې؛ وروسته د کوټې دروازه خلاصه شوه، ارسن لوپن و.

فرانسوا په ژړا کې وویل:

ــ مورې ! دې سړي مور دواړه له مرګه وژغورلو.

ارسن لوپن د ځوان تر څنګ کېناست. مور او زوی ژړل؛ د ارسن لوپن سترګې هم له خوشالۍ ځلېدلې.

ا۱ــ د معجزې تیږه

له څو دقیقو وروسته ارسن لوپن، پاتریس بلوال او استفان له بېړۍ څخه کښته شول؛ د ساحل شګې پستې وې؛ د بوټونو تلې یې پټول، پورته؛ تر شنه اسمان لاندې سمندري سپین مرغان په هوا کې ګرځېدل؛ چیغې یې وهلې؛ یو نیم به په سرعت ټیټ شو او د اوبو له سره به یې یو کوچینۍ ماهی ور پورته کړ.

پاتریس بلوال وویل:

ــ د دې خطرناک سړي خوشې کول ښه کار نه و.

ارسن لوپن یوه وړه تیږه په پښه ووهله، ویې خندل:

ــ وبښئ ! خو زه له تاسو سره موافق نه یم.

استفان وویل:
ـ ارسن لوپن بله چاره نه درلوده؛ فرانسوا په خطر کې و.
ارسن لوپن وویل:
ـ پوهېږم؛ ورسکي په جنایت کې وړې ده، خو ما ژمنه ورسره کړې وه.
پاتریس بلوال وویل:
ـ خو د ورسکي پرېښودل مې زړه خوري؛ هغه په لسګونو بېګناه انسانان ووژل؛ جزېره یې په وحشت بدله کړه؛ اخ، باید چې تر ستوني مې نیولی وای.
ارسن لوپن وخندل؛ یوه ساتونکې ته یې اشاره وکړه؛ ساتونکی له دوو دوربینانو سره راغی؛ ارسن لوپن یو دوربین پاتریس بلوال او بل استفان ته ورکړل، ویې ویل:
ـ اوبو ته وګورئ! په یوه میل واټن کې به یوه بېړۍ ووینئ.
دواړو دوربینونه سترګو ته ور نږدې کړل؛ استفان وویل:
ـ لیرې یوه کوچینۍ بېړۍ روانه ده؛ یوا ځې یو نفر پکې ښکاري؛ اه، فکر کوم چې ورسکی دی؛ خپل ملګري اوتو یې وژلی او په بېړۍ کې تښتي.
ارسن لوپن وخندل:
ـ او که برعکس اوتو هغه وژلی وي، بیا؟
پاتریس بلوال په حیرانۍ وویل:
ـ دا امکان نه لري.

ارسن لوپن له جېبه کتابچه را واېسته؛ پاڼې یې واړولې؛ ویې لوستل:
ـد پوځ د پخواني مشر په یادانبتونو کې لیکلي دي چې ګنج هغه څوک لاسته راوړلای شي چې دېرش جنازې پوره کړي؛ څلور ښځې پر صلیب راوځړوي او خپله میرمن ووژني او په پای کې دی په خپله د خپل ملګري لخوا ووژل شي.
ورسکي د دې خبرو ټول شرایط پوره کړل، خو په دې نه پوهېده چې د کتابچې په پاتې پاڼو کې څه لیکلي دي؛ ماکونوک هم څه نه وو ورته ویلي چې دی به د خپل یوه ملګري لخوا وژل کېږي، خو اوتو په هر څه پوهېده؛ هغه ته مې دا پخوانۍ کتابچه ور وښوده؛ اوتو هم خرافاتي سړی دی؛ دی باور لري چې د ورسکي په وژلو به د معجزې تیږه پیدا کړي؛ فکر کوم چې تر اوسه به یې ورسکي وژلی وي.
استفان په حیرانۍ وویل:
ـنو تا له اوتو سره پېژندل؟
ارسن لوپن وخندل:
ـڅه فکر کوئ، په دې لنډه موده کې دا ټول کارونه ما په یوازې ځان تر سره کړل؟
د پاتریس بلوال او استفان سترګې رډې راوختې.
ارسن لوپن وویل:
ـاوتو مې له پخوا پېژانده، خو له ډېر وخت وروسته مې په همدې جزیره کې ولید؛ ومې پوهاوه چې ورسکي د ارشینان د خویندو له وژلو وروسته د هغوی له جېبونو سلګونه زره فرانکه کښلي دي.

اوتو پوهېده چې ارسن لوپن غل دی، خو دروغ نه وايي، ځکه يې زما خبره ومنله. د ورسکي دې خيانت يې پر زړه اور بل کړ؛ ورنه ومې غوښتل چې د ورسکي او کونورا توپانچې خالي کړي، خو اوتو له پيسو پرته دا کار نه کاوه؛ مجبوره وم؛ د هغه خبره مې ومنله؛ ورسکي او کونورا نشه وو؛ اوتو يې له توپانچو څخه اصلي مرمۍ وايستلې.

استفان وويل:

ـ خو اوتو به ورسکي ونه وژني!

ـ اوتو د خپل رييس په وړاندې کينه درلوده؛ دی د ارشينان له خويندو څخه د ورسکي پټې غلا د هغه په وړاندې بې باوره کړی و؛ د دواړو له يو بل څخه ښه نه راتلل؛ له بل لوري د معجزې د تيږې کيسه خلاصه شوه؛ اوتو، ورسکي ته کوم احتياج نه درلود.

۱۲_ موسیو والانګلای:

ورونیک دوهرژمون په یوه ښکلي باغ کې ناسته وه؛ دې باغ د فرانسې په یوه کوچیني سرحدي ښار کې موقعیت درلود. د ورونیک په څېره کې خوشالۍ پرته وه؛ دې په مینه خپل ځوان زوی فرانسوا ته کتل...

ناڅاپه یې نارینه غږونه تر غوږ شول؛ غږونه له ګڼو ونو راتلل؛ د ورونیک تندی نور هم پسې وغوړېد؛ د باغ پر عمومي لاره ارسن لوپن او پاتریس بلوال را روان ول.

فرانسوا مخکې منډه ور واخیسته او په مینه یې وویل:

_ډېر وخت نه ښکارېدی، ووایاست، څه مو کول؟

ورونیک ور غږ کړل:

_زویه، دوی زموږ له لیدو پرته نور کارونه هم لري.

ارسن لوپن وخندل؛ ورونیک ته یې لاس ورکړ او دواړه پر څوکیو کېناستل؛ ارسن لوپن فرانسوا ته وکتل؛ څو متره لیرې یې ګلانو ته اوبه ور کولې. ارسن لوپن په خندا وویل:

_نه میرمنې ! د فرانسوا پوښتنه ډېره پر ځای وه. حاضر یم چې د خپل غیابت په اړه معلومات ورکړم، خو مخکې تر دې دا راته ووایاست، فرانسوا په دې پوهېږي چې ورسکي د هغه پلار دی؟

ورونیک وویل:

_نه.

_ښه نو، ورته ووایه چې پلار یې بل څوک دی.

ورونیک په پوښتونکي نظر ورته وکتل.

ارسن لوپن وویل:
ـ نه غواړم چې ستا په شخصي ژوند کې مداخله وکړم، خو ورسکي وژل شوی؛ استفان مینه درسره لري او وړاندیز مې دا دی چې له هغه سره واده وکړه.
د ورونیک رنګ سور شو.
ارسن لوپن فرانسوا ته اشاره وکړه؛ هغه د ګلانو نورو بوټو ته اوبه ور اړولې، ویې ویل:
ـ خوښه دې، خو په فرانسوا مې د ورسکي جنایتکار نوم نه دی پیرزو؛ نه غواړم چې د هغه د نوم په پای پسې د ورسکي نوم هم وتړل شي؛ شخصیت ته یې تاوان لري؛ فرانسوا ته ووایه چې تا له استفان سره پخوا واده کړی و؛ ته پیدا شوې او وروسته د یوې وړې موضوع پر سر سره بېل شوو، اوس غواړو له سره خپل ژوند پیل کړو.
فرانسوا راغی او د ارسن لوپن تر څنګ کېناست. ارسن لوپن وویل:
ـ ګرانه! اوس به ستا پوښتنې ته ځواب درکړم.
فرانسوا په بیړه وویل:
ـ هغه ګوتمۍ مو له کومه کړه چې لومړۍ مو مور او بیا الفریډ ته ور په ګوته کړه؟
ارسن لوپن وخندل:
ـ په هماغه ساعت کې مې له هغو رنګه تیږو جوړه کړه چې په فلزي لکنه کې مې موندلې وې.
ـ خو ورسکي هغه پېژندله، ځکه چې د مور یاد ګار یې وه.

ـدا ګوتمی مې د ورسکي د مور کوتمۍ ته ورته جوړه کړه، اوتو راته وویل چې ورسکي په نشه کې د دې ګوتمۍ یادونه ورته کړې وه.

فرانسوا وویل:

ـښه، دوهمه پوښتنه، د معجزې تیږه یوه معما ده؛ خلک په پېړیو پېړیو پسې وګرځېدل، خو تا په دومره لنډ وخت کې وموندله، څنګه؟

ارسن لوپن وخندل:

ـله فکره مې کار واخیست؛ په جزیره کې مې واورېدل چې د ماکونوک د باغ د چیني اوبه او ګلان شفا ښښونکي دي؛ پوه شوم چې تیږه په همدې حدودو کې ده، ځکه د چینې دا اوبه له همدې شفا ورکوونکې تیږې څخه تېرېږي او اوبه هم له همدې تیږې خپل خاصیت اخلي، ځکه مې په اسانی سره وموندله.

په غرونو کې ډېرې شفا ښښونکې تیږې شته، دا تیږې مختلف اکسیدونه او فلزات لري چې ځینې یې د صحت له پاره ښه دي؛ د معجزې تیږه هم په همدې ډله کې راځي، خو دا تیږه خپله مخصوصه رڼا هم لري، لکه الماس، اورانیم، توریم او داسې نور.

په پخوانیو زمانو کې همداسې یوه تیږه وموندل شوه، رڼا به یې کوله او خلکو د شپې ګوهر باله. په ۱۲۲۳ م کال کې د مادام کیوري په نوم یوې میرمنې په راډیوم کې دا خاصیت کشف کړ. د دې عنصر له پېژندلو وروسته طب پرمختګ وکړ او د ډېرو ناروغیو مخه ونیول

شوه. د معجزې تيږه هم په حقيقت کې راډيوم ده، خو لوی او ډېر قيمتي راډيوم. بله بېلګه به يې په دنيا کې نه وي.
استفان راغی؛ په مينه يې ميلمنو ته ښه راغلاست ووايه؛ کېناست او ويې ويل:
ـ وروستی خبرې مې واورېدې؛ د معجزې د تيږې په اړه وې؛ زه هم يوه پوښتنه لرم؛ د معجزې د تيږې تر څنګ نورې وړې تيږې هم پيدا شوې دي؛ هماغه چې د ماکونوک لاس يې وسوځاوه.
ارسن لوپن وويل:
ـ د هانري بکرل په نوم يوه فيزيک پوه يو وخت د راديوم پوډر په خپل جيب کې اچولي وو؛ وروسته يې پوستکی سور شو؛ په دې کې شک نشته چې ماکونوک هم د راديوم وړې تيږې په لاس کې نيولي او لاس يې ور سوځولی دی. له همدې امله وايي چې دا تيږه هم ژوند ورکوي او هم مرګ.
فرانسوا وويل:
ـ ښه نو، اوس مو چې د معجزې تيږه تر لاسه کړې ده؛ په دې تيږه څه کوئ؟
ارسن لوپن ورونيک ته وکتل:
ـ ميرمن ورونيک، تاسو څه فکر کوئ؟
ورونيک خپلې اوږې پورته واچولې:
ـ نه پوهېږم؛ زه له دې تيږې سره مينه نه لرم؛ د سارک د جزيرې هر څه راته وحشتناکه دي.
ـ خو د سارک په جزيره کې مو د پلار ماڼۍ په تاسو پورې اړه لري.

ـنه، له مانۍ او هغې جزېرې، دوارو کرکه لرم.
ـنو ژوند به څنګه پرمخ وړې؟
ـزما له پاره زما زوی فرانسوا ټول ژوند دی.
وروسته یې استفان ته وکتل، ویې ویل:
ـتاسو به هم له ماسره او سئ، داسې نه ده؟
استفان په بیړه وویل:
ـهمداسې ده.
ارسن لوپن وویل:
ـپولیسو ستا د پلار په کوټه کې یوه وصیت نامه موندلې ده؛ لیکلي یې وو چې لمسی یې فرانسوا د ده د ټولې شتمنۍ مالک دی. هېله لرم چې له خپلې مور سره خوشاله ژوند ولرې.
ورونیک په حیرانۍ ارسن لوپن ته کتل، وروسته یې وویل:
ـسمه ده، منم یې.
ارسن لوپن وویل:
ـښه نو، اوس دې د معجزې د تیږې په اړه نظر څه دی؟
ـتاموندلې او په تا پورې اړه لري.
ـسمه ده، خو زه غواړم چې دا تیږه داسې یو چاته ورکړم، چې په طب کې ښه نوم ولري؛ هیله مې دا ده چې له دې ګران بیې تیږې څخه په درمل جوړولو کې استفاده وشي.
پاتریس بلوال وویل:
ـتا تل د فرانسې له حکومت سره مرسته کړې ده.
ارسن لوپن غلی شو.

د ورونیک سترګې له اوښکو ډکې شوې؛ په غریو کې یې وویل:
_ارسن لوپن یو لوی شخصیت دی.
ارسن لوپن غوږ ونیو؛ په بیړه یې له جیبه یو وړوکی دوربین را وایست؛ ودرېد ، په دوربین کې یې وکتل؛ ویې ویل:
_هاغه موټر وینې، لکه چې زما په بیولو پسې راغلی دی.
ورونیک په حیرانۍ وپوښتل:
_ولې؟
ارسن لوپن غلی و ؛ شیبه وروسته د تورو شیشو لرونکی موټر باغ ته راننوت. د پولسیو مشر له موټره کښته شو ؛ ارسن لوپن یې تر مټ ونیو ؛ ویې ویل:
_راځه !
ورونیک او نورو په حیرانۍ ورته کتل.
ارسن لوپن د موټر دروازه خلاصه کړه؛ په بیړه یې خپله خولۍ له سره لیرې کړه؛ په احترام یې وویل:
_ښاغلی رییس جمهور ! خوشاله یم چې تاسو وینم؛ ما د جزیرې اسرار په لیکلې ډول د پولیسو مشر ته ورلېږلې وو.
ولسمشر والانګلای وویل:
_ هو، پرون یې د تیرې په اړه مالومات راکړل؛ اوس د دې له پاره راغلم چې د دې تیرې له پیدا کوونکې څخه مننه وکړم او هغه د دولت نورو عالي رتبه مامورینو ته ورو پېژنم.
ارسن لوپن وویل:
_ښاغلی رییس جمهوره ! د مننې وړ نه ده.

ـخیر، تاسو باید د دولت اوامر ومنئ او له موږ سره د مامور په صفت کار وکړئ.
ارسن لوپن وویل:
ـ په بښنې سره، زه خپلواک سړی یم؛ نه غواړم چې په دولت پورې ځان وتړم.
دواړه غلي ول؛ ارسن لوپن دا چوپتیا ماته کړه:
ـغواړم چې د معجزې تیږه دولت ته وسپارم ځو د خلکو د صحت له پاره ګټه ترې واخلې؛ دا ډالۍ منئ؟
ولسمشر وخندل:
ـولې نه، د فرانسې دولت به ستاسو دا نیک کار هېر نه کړي.
ـخو په بښنې سره، د دې تیږې په بدل کې دوه شرطه لرم.
ولسمشر په حیرانۍ ورته وکتل.
ـشرطونه دې د وزیرانو په وړاندې ووایه.
ـخو زه د وزیرانو شورا ته نه درځم.
ـسمه ده، کوم شرطونه لرې؟
ارسن لوپن یوه شېبه غلی و، بیا یې وویل:
ـد سارک جزیره دځو پېړیو راهیسې د جنایتکارانو پناهګاه وه؛ دا جزیره په دې وروستیو کې د فرانسې مستعمره شوه؛ غواړم په دې جزیره کې د اورګاډي یوه پټلۍ وغزېږي؛ په ساحل کې یې جنګي کیشتۍ لنګر واچوي او د معجزې تیږه هم تر استفادې پورې همالته وساتل شي. په دې توګه به له جزیرې تللي خلک زړه وکړي؛ بېرته به جزیرې ته راوګرځي او په ډاډه زړه به خپل ژوند ته دوام ورکړي.

ولسمشر وویل:
_فکر وکړه چې دا شرط دې ومنل شو؛ ته به په خپله د تیږې د ساتلو مسول يې.
_مننه، زه دې کارته مناسب کس نه یم؛ ښه به دا وي چې دا ماموریت بل چا ته ورکړئ.
ولسمشر وخندل:
_ښه، بل شرط !
_دوهم شرط ساده دی؛ هیله لرم چې د پریوره مانۍ له ترمیم وروسته د میرمن ورونیک او د هغې د زوی فرانسوا په نوم کړئ.
ولانګلای وویل:
_دا شرط مې هم ومانه.
ارسن لوپن جېب ته لاس کړ؛ يو پاکټ يې را وایست؛ رييس جمهور ته يې ونیو:
_په دې لیک کې د معجزې د تیږې په اړه ډېر معلومات لوستلای شئ؛ اوس نو اجازه درنه غواړم. زه باید لاړ شم.
دا يې وویل او له خدای پامانۍ پرته په بیړه له باغه ووت، خو مخکې تر دې چې خپل موټر ته حرکت ورکړي، پاتریس بلوال ځان ور ورساوه؛ په بیړه يې وویل:
_تګ دې له رييس جمهوره ټېښتې ته ورته و؛ ولې؟
ارسن لوپن په خبره کې ور ولوېد:
_په دې کیسو پسې مه ګرځه !

ـخو ولسمشر غوښتل چې تاسو خپلو وزیرانو ته معرفي کړي؛ تر دې ښه چانس نه شته.
ارسن لوپن وویل:
ـ وېرېږم؛ هغوی به مې بندي کړي.
پاتریس بلوال په حیرانۍ وویل:
ـنه، دوی ته ستا خدمت د ستاینې وړ دی؛ نازوي دي.
ارسن لوپن وخندل:
ـپه دولتي خلکو باور نه لرم؛ زه لا تر اوسه دوی ته ګنهګار ښکارم؛ داسې یو څوک چې دولت ته سر نه ټیټوي.
ـنه، داسې نه ده.
ارسن لوپن له موټره کښته شو؛ لاس یې د خپل ملګري پر اوږه کېښود؛ په سترګو کې یې اوښکې راورغړېدې.
ـپه یاد دې دي؟ یو وخت مې د دولت غلا شوې خزانه بېرته دولت ته ورو سپارله، خو دوی زما د نیولو تصمیم ونیو. نه مې هېرېږي.

۱۳_د سیوري نښه:
پاتریس بلوال بېرته باغ ته لاړ؛ رییس جمهور تللی و؛ دی پر څوکۍ کېناست؛ سره سا یې وایسته؛ ورونیک ور نږدې شوه، ویې ویل:
_کاپیتانه ! رنګ دې الوتی دی؛ څه خبره ده؟
پاتریس بلوال ځواب ورنه کړ.
فرانسوا وویل:
_ارسن لوپن له خدای پامانۍ پرته لاړ، ولې؟
پاتریس بلوال د هغه پر سر لاس تېر کړ، ویې ویل:
_ارسن لوپن عجیب انسان دی؛ دی هیڅوخت له چا د منني تمه نه لري.
ورونیک وویل:
_خو د هغه په څېره کې وېره ښکارېدله.

ـمېرمنې ! ارسن لوپن ښه سابقه نه لري؛ ویره یې پر ځای ده. تېر کال یې زه او مامان کورالي له مرګه وژغورلو؛ درې سوه زره د زرو پخوانۍ سیکې یې له غلو بچ کړې؛ دولت ته یې وسپارلې، خو " مننې " ته ماتله نه شو. (۱ـد زرو زخېرې کتاب.)
څو کاله مخکې د المان د دولت مهم سیاسي اسرار ورک شول؛ که دا اسناد د دښمن لاس ته ورلوېدلي وای، د المان دولت به په یوه روپۍ شوی وای، خو ارسن لوپن دا اسناد وموندل او د المان پاچا ته یې تسلیم کړل. هغه وخت هم له خدای پامانۍ پرته ورک شو ؛ د خلکو په مینځ کې ګنګوسې شوې چې ارسن لوپن ځان سیند ته غورزولی او ځانوژنه یې کړې ده. (۸۱۳ کتاب)
استفان وویل:
ـخو نه و مړ.
ـخیر، دا سړی مرموز ژوند لري؛ تر جګړې مخکې یې له دښمنانو سره شدیده مبارزه وکړه؛ د یوه امریکایي فیوډال په میلیونونو شتمني یې له هغوی څخه وژغورله، خو بیا هم پولیسو شک وربانديې کاوه (۳ـ د پړانګ غاښونه کتاب). لس کاله مخکې یې د سویس په کانال کې یو سړی وموند؛ مهم اسناد یې په خپله مصنوعي سترګه کې پټ کړي وو ، خو بیا هم پولیسو خپل نه کړ.
ورونیک وخندل او ویې ویل:
ـارسن لوپن د نړۍ تر ټولو هوښیار او زړور انسان دی.
پاتریس بلوال د میز له سره د چایو پیاله ور پورته کړه:

ـ ارسن لوپن له پخوا راهیسې پېژنم؛ یوه بله کیسه یې هم د اورېدو وړ ده. د سیوري ننبه به مو اورېدلې وي؛ دا په ګڼو چاپي مطبوعاتو کې راغلې ده، خو زه د ارسن لوپن له خولې کیسه درته کوم.

فرانسوا خپله څوکۍ ور نږدې کړه.

پاتریس بلوال وویل:

ـ ارسن لوپن څو کاله مخکې تلګراف راولېږه؛ خبر یې کړم چې پاریس ته راځي؛ ما یې هم په خپل کور کې پذیرایي وکړه. ما په بلاک کې ډېر ګاونډیان لرل، خو له دوی سره مې رابطه نه درلوده او نه مې خوښېدل چې د دوی په اړه کومه پوښتنه وکړم.

په هغو ورځو کې مې د تاریخي آثارو له یوه پلورونکي څخه یوه ښکلې تابلو اخیستې وه؛ د ارسن لوپن ډېره خوښه شوه؛ ویل یې چې په تابلو کې معماري د پخواني یونان په سبک جوړه شوې ده؛ هماغسې مرمریني ستنې لري. ورياده مې کړه چې دا یوه واقعي تابلو ده؛ په څنګ کې لیکلې تاریخ ته یې وګوره. تابلو د ۱۸۰۲ کال د اپریل پر ۱۵ رسامي شوې وه.

وروسته مې له ارسن لوپن څخه وغوښتل چې په دوربین کې مخامخ کور ته وګوري.

لمر و؛ دمخامخ تامیر لومړی پوړ په اسانی سره لیدل کېده؛ د ویدېدو تخت او ښکلې څوکۍ ښکارېدلې، خو ارسن لوپن ناڅاپه ټکان وخوړ؛ په بیړه یې وویل:

ـ وګوره، په مخامخ کور کې همداسې یوه تابلو راځوړنده ده.

ـزه پوهېدم؛ له همدې امله مې غوښتل چې ارسن لوپن هم پوه شي؛
ومې ویل، تاریخ ته یې وګوره. ۱۸۰۲ کال د اپریل ۱۵
ارسن لوپن وویل:
ـتا یادونه وکړه چې خپله تابلو دې کاپي نه بلکې اصلي ده ؛ نو د
ګاونډي په کور کې مو دا تابلو له کومه شوه؟
ـنه پوهېږم !
ـپه هغه کور کې څوک اوسي؟
ـڅه موده مخکې مې همدې تابلو ته پام شو؛ پوښتنه مې وکړه؛
ښځه لویز درمونت نومېږي؛ ژوند یې سخت دی؛ یوه وړه لور لري؛
خپل ژوند په کارګرۍ او خیاطۍ پرمخ وړي؛ نیکه یې شتمن سړی
و ، خو د انقلاب په دوران کې اعدام شو.
ارسن لوپن فکر په مخه کړ؛ دوربین یې پر مېز کېښود ویې ویل:
ـهغه وخت یې مشهور شاعر، اندریه شنیه هم اعدام کړ.
ومې ویل:
ـهو او نن د اپرېل پنځلسمه ده.
ارسن لوپن په پوښتونکي نظر راته وکتل.
ومې ویل:
ـد تامیر چوکېدار راته وویل چې دا تاریخ دې ښځې ته ډېر اهمیت
لري.
ـپوه نه شوم.
دا بېوزله ښځه باید هره ورځ کار وکړي او خپله وړه لور تر مکتبه
ورسوي، خو دا څوم کال دی چې دا میرمن د اپریل پر پنځلسمه کار

ته نه ځي، بس هر کال په همدې ورځ سهار کور پرېږدي او د شپې ناوخته بېرته راشي. نه پوهېږم، خو د تابلو تاريخ او په همدې ورځ د دې ښځې ناڅاپي ورکېدلو حېران کړی يم.
ارسن لوپن وويل:
_پوهېږې چې دا ميرمن چېرته ځي؟
نه، دا ميرمن ډېرې خبرې نه کوي ؛ ژوند يې حيرانوونکی دی؛ له هيچا سره اړيکې نه لري. وګوره ! له دروازې يوه اووه کلنه نجلۍ را ووته، ؛ ښځه هم ښکاري؛ څېره يې غمجنه ده؛ غواړې چې چېرته لاړه شي.
ارسن لوپن خپله خولۍ ور واخيسته ويې ويل:
_راځه !
دواړه له کوټې ووتو؛ پر زينو کښته شوو او کوڅې ته ورسېدو. ګاونډۍ ميرمن نانوايي ته ودرېده؛ دوې ډوډۍ يې واخيستې او په لاسي بکس کې يې واچولې. وروسته يې حرکت وکړ؛ د مونت سيمې ته ورسېدل؛ په يوه کوڅه کې راوګرځېدل؛ کوڅه تشه وه؛ دواړو غاړو ته يې زاړه کورونه وو ؛ د سن د سيند اوبه له يوې غونډۍ څخه را تويېدلې.
د کوڅې په پای کې نرۍ لار پرې وه؛ ښځه او د هغې وړه لور يوه زاړه کور ته ودرېدې؛ ښځې له خپل دستکول څخه کيلې را وايسته؛ ور يې خلاص کړ او دواړه کور ته ور ننوتې.
په دې وخت کې مو د يو چا د پښو غږ واورېد ؛ مخ مو ور وګرځاوه؛ يو بوډا او يوه ميرمنه ول؛ دوی زړې جامې اغوستنې وې؛سوالګرو

ته ورته رنګونه يې لرل. پرته له دې چې موږ ته څه ووايي؛تېر شول. بوډا له جېبه کيلي را وايسته او دواړه هماغه کور ته ور ننوتل.
دا وخت مو د يوه موټر غږ واورېدء زه او ارسن لوپن تر يوه زاړه دېوال پټ شوو؛ موټر د کوڅې په سر کې ودرېد؛ يوه ځوانه ښځه ترې راکښته شوه؛ هغې قيمتي جامې اغوستې وې؛ پر غاړه يې د الماسو غاړګۍ ځلا کوله. دا ښځه هم هماغه کور ته ورغله.
ارسن لوپن وويل:
_جالبه ده ! دا خلک څه اړېکې سره لري؟
دوې په عمر پخې ډنګرې ښځې، يو خدمتګار، حکومتي مامور او يو چاغ سړی چې زړې جامې يې پر تن وې هم همدې کور ته ور ننوتل. حيرانوونکې وه، ټولو له خوراکه ډکې ټوکرۍ ورسره وړلې.
ارسن لوپن ديوال ته وکتل؛ هسک و ؛ خو بخت ياري راسره وکړه؛ له وره يو ماشوم راووت؛ د راينوړډ د کوڅې پر لور يې منډه واخيسته؛ کله چې بېرته راغی، دوه غټ بوتله اوبه ورسره وې. ماشوم دروازې ته ودرېد ؛ له جېبه يې د کيلي د را ايستلو له پاره دواړه بوتلونه پر ځمکه کېښودل؛ ارسن لوپن نږدې ورغی؛ ځان يې داسې وښود لکه په تفريح چې راوتلی وي؛ کله چې ماشوم په ځان پسې دروازه وتړله؛ ارسن لوپن شاوخوا وکتل؛ له جېبه يې نری چاقو را ويست؛ د کولپ په سوري کې يې تاو کړ؛ دروازه خلاصه شوه.
په بيړه ورغلم؛ وره ته نږدې زړه ونه ولاړه وه؛ ورپسې بوټي ښکارېدل؛ دې ګڼو بوټو د نورو له ديده ساتلو. د ونې څانګې مې په

احتیاط لیرې کړې، خوله مې وازه پاتې شوه؛ کور د هغې منظرې په بڼه جوړ شوی و چې ما په تابلو کې لیدلې و.
زینې، پایې، چوتره، هر څه په یوناني سبک جوړ ول؛ حیرانوونکې دا وه چې د اپریل په پنځلسمه د پاریس په یوه ارامه کوڅه کې دا خلک د څه له پاره راټول شوي دي.
زه او ارسن لوپن په بوټو کې مخکې ورغلو؛ په یوه هوار ځای کې ګڼ کسان د دایرې په بڼه راټول ول؛ ټولو خوراک کاوه.
نیم ساعت وروسته په ګډه ولاړ شول؛ سوالګر او هغه چاغ سړي سګریټونه ولګول؛ ښځې او ماشومان غلي ولاړ ول. داسې ښکارېدل چې ټوله ډله یو بل ښه پیژني. موږ لیرې وو؛ د دوی خبرې مو نه اورېدلې، خو داسې راته واېسېده چې خبرې یې تودې دي. کومې میرمنې چې د الماسو غاړکۍ یې پر غاړه وه تر نورو ډېرې خبرې کولې؛ زه یې د لاسونو له حرکاتو پوه شوم چې په غوسه ده؛ وروسته ناڅاپه د ټولو له خولې یوه وحشتناکه ناره راووته او د ښا خواته یې منډې کړې.
همالته یې د کاریګر له کوچیني زویه جامې وایستلې؛کمیس یوه ور واخیست او پطلون بل؛ دولتي مامور خولۍ ته لاس کړ؛ خو ډنګرې ښځې غوټه کړه او خولۍ یې د هغه له ګوتو وایستله. دوی یوه شېبه خبرې وکړې، خو خبرو یې عادي حالت نه درلود؛ ټول یو بل ته په غوسه ول؛ وروسته بېرته خپل لومړي ځای ته راغلل او بې حرکته په خپلو ځایونو کېناستل.

ټول غلي ول؛ په څېرو کې يې غوسه ښکارېده، خو حرکت يې نه کاوه. وخت ووت؛ چاغ سړی وخوځېد؛ خپل ساعت ته يې وکتل؛ نورو هم همدا کار وکړ. ډله منتظره وه؛ داسې لکه په يوه ټاکلي وخت چې کومې مهمې پېښې ته په تمه وي، خو کومه پېښه ونه شوه؛ نيم ساعت وروسته چاغ سړي خپلې خولۍ ته لاس ور وغځاوه؛ ولاړ شو؛ په څېره کې يې نا اميدي پرته وه.

دوې ډنګرې ښځې او کارېګره ميرمن پر زنګونو کېناستې؛ پر خپلو ټټرونو يې د صليب نښه رسم کړه؛ شتمنې ښځې ژړل؛ ګاونډی هم خپله لور پر خپله سينه پورې نيولې وه؛ څېره يې خواشينې ښکارېدله.

ارسن لوپن اشاره راته وکړه، دواړه په احتياط له کوره ووتو.

ارسن لوپن تر ما مخکې و؛ د کوڅې په سر کې له يوه سړي سره ودرېد؛څه يې وويل؛ ټکسي ته يې لاس وخوځاوه؛ له موټروانه يې وغوښتل چې مور ۳۴ شمېرې کوڅې ته ورسوي. دا کوڅه ډېره لېرې نه وه؛ زه او ارسن لوپن د رهنمای معاملاتو د يوه رسمي دفتر مخې ته کښېته شوو. دروازه مو خلاصه کړه؛يو مهربانه انسان ځان راوپېژاند:

_مهرباني وکړئ، والاندريه نومېږم او د کورونو د پلورلو او اخيستلو رسمي جواز لرم.

ارسن لوپن په بدل نوم ځان ور معرفي کړ؛ ويې ويل چې کاپيتان ترونوت نوميږي او غواړي چې د کور د جوړولو له پاره ځمکه

واخلي؛ د دې يادونه يې هم وکړه چې د راينولد په کوڅه کې د خرڅلاو ځمکه شته.
خو د موسيو والاندريه ځواب منفي و؛ ويل يې چې دا ځمکه د خرڅلاو له پاره نه ده.
ارسن لوپن په خپله خبره ټينګار کاوه؛ ويل يې چې د همدې ځمکې د پلورلو اعلان يې ولید ، خو موسيو والانديه يې خبره نه منله. له څه بحث وروسته، مهربانه سړی ولاړ شو؛ الماری ته ودرېد او يوه تابلو يې راکښته کړه. حيران شوو؛ دا تابلو هم کټ_مټ هماغه تابلو وه چې زما او زما د ګاونډۍ په کور کې راځړېدله.
ويې ويل:
_همدا ځمکه یاودې؟
_هو
_دا ځمکه د يوه لوی باغ پاتې شوې برخه ده؛ يو وخت يې په ښاغلي درمونت پورې اړه لرله، خو هغه د انقلاب په دوره کې اعدام شو؛ باغ يې وارثينو په خپل مينځ کې ووېشه؛ ډېرو خپلې برخې وپلورلې، خو دا زوړ کور لا پاتې دی. په دې ټوټه ځمکه کې د هغه ټول وارثين شريک دي، خو يوه خبره ده...
ارسن لوپن په بيړه وويل:
_څه؟
_دا ځمکه يو خوندور داستان لري؛ په بيا بيا اورېدلو ارزي.
ارسن لوپن وويل:
_نو څه ته ماتله يې !

ـدرته وایم یې ! د انقلاب په پیل کې د باغ خاوند ، درمونت په دې پلمه چې د میرمنې او لور لېدو ته ورځي، په سن ژرمن کې خپل کور ته کولپ ور واچاوه؛ د ده له قوله، میرمن او لور یې چې پولین نومېده په ژنیو کې اوسېدې. درمونت د کور مستخدمینو ته هم ځواب ورکړ او له خپل زوی شارل سره د ژنیو پر ځای یوه بل کور ته لاړ. د پارسي په سیمه کې دا کور هم د دورمونت ملکیت و او له خپل یوه وفادار نوکر پرته یې بل څوک په دې نه پوهېدل چې زوې او پلار په همدې کور کې اوسي.
دواړه په دې کور کې دري کاله پټ شول؛ تمه یې درلوده چې څوک یې ونهویني؛ خو یو ماسپښین یې زوړ خدمتګار په بیړه کوټې ته راغی او ویې ویل چې د کوځې په سر کې یې څو پولیس لیدلي دي. زاړه خدمتګاردا هم وویل چې د وسلوالو کسانو له حرکاتو پوه شو چې همدې کور ته راځي.
د خدمتګار خبره رښتیا وه؛ شېبه وروسته د کور دروازه وټکېده؛ درمونت خپل زوی ته وویل چې یو اځې پنځه دقیقې هغوی مصروفه کړي او په خپله د کور له شاتنۍ دروازې په بیړه باغ ته ووت.
درمونت څه کول، تېښته؟ د څه شي پټول؟ هېڅوک هم پوه نه شول؛ دی لنډه شېبه وروسته بېرته راغی او ځان یې دولتي مامورینو ته تسلیم کړ.
هغه وخت یې زوی یواځې اوولس کاله درلودل، خو پولیسو هغه هم له ځان سره بوت.
ارسن لوپن وپوښتل:

_کوم وخت و؟
_د انقلاب دوهم کال...
ارسن لوپن په دېوال کې ځوړند تقویم ته وکتل:
_په همدې ورځ، د اپرېل پنځلسمه.
موسیو ولاندریه د هغه خبره تایید کړه.
ارسن لوپن وویل:
_بیا؟
_هېڅ، خبره خلاصه شوه؛ درمونت یې درې میاشتې وروسته اعدام کړ. زوی یې زندان ته ولېږه او خلکو د هغه پاتې شتمنۍ چور کړه. خو د درمونت واقعي ثروت ورک شو؛ په خلکو کې دوه رنګه اوازې وې، ځینو ویل چې په سن ژرمن کې د هغه باغ، نورې ځمکې او جواهرات پر یوه انګلیس وپلورل شول؛ د کنوانسیون مجلس هم په همدې اړه د پلټنو غوښتنه وکړه، خو قانع کوونکی دلیل یې ونه موند، خو نور په دې عقیده ول چې د درمونت ټوله شتنمي ورکه شوه.
ارسن لوپن وویل:
_خو د پارسي د سیمې ځمکه لا همدا اسې پاتې ده.
_دا ځمکه یوه دولتي مامور په ارزانه بیه واخیسته؛ دا مامور بروکت نومېږي، خو وروسته یې د کور دروازې وتړلې او تر کور یې سیمټې دېوالونه راوګرځول، کله چې د درمونت زوی شارل له زندانه را خلاص شو، د بروکت پر ضد محکمې ته لاړ؛ دعوا یې وکړه، خو قضیه یې ونه ګټله.

شارل په دولت کې له یوه لوړپوړې چارواکي مرسته وغوښته؛ بروکت د فشار له کبله راضي شو او د ډېرو پیسو په مقابل کې یې کور بېرته شارل ته ور پرېښود. شارل ډېر خوشاله و، هومره چې د ټولو په مخ کې په نڅا راغی.

شارل څوک نه لرل؛ مور یې د ډېر زړښت او خور یې د ناروغي له لاسه مړه شوي وو؛ ده له یوه زاړه خدمتګار سره یوائې ژوند کاوه. کلونه تېر شول، خو په ۱۸۱۲ م کال کې یوه حیرانوونکې پېښه رامینځته شوه؛ د درمونت یوې پخوانۍ زړې خدمتګارې د ژوند په وروستیو کې شارل ته اعترا ف وکړ چې درمونت د انقلاب په پیل کې له سرو زرو څو ډکې کڅوړې همدې کور ته راوړې، خو کله چې ونیول شو، له زرو ډکې کڅوړې هم ورکې شوې. دا یې هم وویل چې دا لوی ګنج، په باغ کې تر خاورو لاندې دی، خو دقیق ځای یې نه دی معلوم.

شارل او د هغه زاړه خدمتګار نیمایي باغ پر بل مخ را واړاوه، خو نتیجه یې ورنه کړه.

ارسن لوپن وویل:

_څه فکر کوې، د زرو دا کڅوړې به اوس هم په پاغ کې وي؟

_ نه پوهېږم، بروکت مې هم تر پایه سرمایه داره ونه لید. فکر نه کوم چې هغه دې وړې وي.

_بیا؟

_شارل واده وکړ؛ د اولادونو خاوند شو، خو لا یې هم د سرو زرو له کڅوړو تمه نه ختله؛ ده به وخت ناوخته د لوی باغ ځینو سیمو ته

بیلچې او کولنګان نیولي وو. یو وخت یې له ژنیو څخه د خور اولادونه راغلل؛ هغوی هم د باغ په کېندلو کې مرسته ورسره کوله.
شارل نا امیده شو؛ تمه یې وخته؛ دی ډېر وخت له کوره نه راووت، خو کله کله به د عادت خلاف په باغ کې ښکاره شو؛ تابلو به یې په لاس کې نیولې وه؛ کله به څا ته ودرېد او کله به یې هم په باغ کې دوره وخوړه. شارل به هر سهار پنځه نیمې بجې له خوبه را وېښېده؛ تل به په خپله کوټه کې و. دی په ۱۸۲۰ کې مړ شو.
موسیو والاندریه وټوخل او خبرې یې پرې شوې.
ارسن لوپن وویل:
_د شارل له مرګه وروسته څه پېښ شول؟
موسیو والاندریه غاړه صافه کړه:
_د هغه اولاده له تېرو شلو کالونو راهیسې په دې ګنج پسې ګرځي؛ په باغ کې یې یوه لوېشت ځای هم له اړولو پرته پرېنښود، خو څه یې ونه موندل؛ د شارل او د هغه د خور لمسیان اوس هم په کال کې یو ځل د اپرېل په پنځلسمه په همدې کور کې راټولېږي. لا یې تمه نه ده ختلې؛ کله کومه تیږه له ځایه را پورته کړي او کله هم څا ته ور کښته شي. له دې کورنۍ پاتې شوي کسان هر کال په همدې ورځ په همدې تاریخ زاړه کور ته راځي؛ د لیونیانو غوندې حرکتونه کوي او د یوې غیبي پیښې په انتظار ناست وي.
دوی د کال له پیل څخه دا پرېل پنځلسمې ته په تمه وي؛ هیله لري چې په دې ورځ به یوه معجزه تر سره او د نیکه ګرانبیه خزانه به ومومي. په دوی کې له یوې ښځې پرته نور ټول په غربت کې ژوند

کوي؛ هر يوه يې د باغ خپله برخه خرخه کړه، خو ټول په يوه اتفاق د زاړه کور له پلورلو څخه ډډه کوي؛ دوی ته دا برخه د زيارت په شان مقدسه ده او په هېڅ صورت يې پلورلو ته غاړه نه ږدي. دوی په دې عقيده دي چې يوه ورځ به يې د نيکه خزانه له ځا څخه راووزي.

ارسن لوپن خپلو اوږو ته ټکان ورکړ؛ سګرټ يې ولګاوه؛ د دوکان مالک ته يې وکتل او ويې ويل:

ـښاغيله والاندريه! تاسو په دې اړه څه فکر کوئ؟

والاندريه په خپلو ذره بيني عينکو سپين دسمال تېر کړ:

ـزه په دې باور يم چې هيڅ هم نشته؛ هسې يې د يوې ليونۍ خدمتګارې په خبرو باور کړی؛ له بل لوري باغ ټول وکېندل شو؛ که خزانه وای، تر اوسه به راوتلې وه.

ارسن لوپن دېوال ته وکتل:

ـنو دا يورنګه تابلو ګانې څه مانا لري؟

نه پوهېږم، خو درمونت ښه رسام و؛ کټ مټ دې ته ورته دوې نورې تابلو ګانې يې هم انځور کړې وې.

ارسن لوپن ولاړ شو؛ له دېواله يې تابلو را واخيسته؛ پر مېز يې کېښوده؛ په ځېر يې ورته وکتل.

والاندريه وويل:

ـيوه يې همدا ده؛ بله يې د درمونت د يوې لمسۍ په کور کې راځړېږي او له دريمې نه يم خبر.

ارسن لوپن ماته وکتل، ويې ويل:

ـپه دريو تابلو ګانو يو تاريخ ليکلی، د اپريل پنځلسمه!

والاندریه وویل:
ـپه ټولو تابلو ګانو ۲ـ۴ـ۱۵ لیکل شوي دي؛ درمونټ په ۱۷۹۴ کال په همدې ورځ ونیول شو.
د ارسن لوپن شونډې وخوځېدې:
ـدا په دې مانا ده چې د ۲ عدد...
یو دم غلی شو، والاندریه ته یې وکتل:
ـله دې کورنۍ پرته بل چا د دې ګنج د پیدا کولو هڅه ونه کړه؟
ـولې نه! دې اوازې ټول ښار په سر واخیست؛ په ۱۸۴۳ کې د موسیو توربون په نوم یوه مشهور دولتي مامور له دې قضیې سره دلچسپي وښوده؛ ده اتلس ځله په باغ کې کېندني وکړې؛ وروسته یې د دورمونت د کورنۍ د غړیو په خوښه فالبینان او جادوګران راوغوښتل؛ هغوی ژمنه وکړه چې دا ګنج به پیدا کوي، خو بریالي نه شول. بیا دا کور د دولت د بودیجې له پاره مهم وګڼل شو؛ دولت امر وکړ، که د درمونت له اولادې پرته کوم بل څوک غواړې چې په همدې سیمه کې کېندنې وکړې، دولت ته باید ټکس ور وسپاري.
ارسن لوپن وویل:
ـڅومره؟
ـد کېندنو د جواز له پاره لس زره فرانکه، خو که یې ګنج وموند، په دریو برخو کې به دوې برخې حکومت ته سپاري. له هغه را وروسته ډېرو کسانو د ګنج له پیدا کولو سره علاقه ونه ښوده.
ارسن لوپن جیب ته لاس کړ، ویې ویل:

ـمهرباني وکړئ، دا يې هم لس زره فرانکه، هيله کوم، د دولت اجازه ليک راته وا خلئ.
والاندريه په حيرانۍ ورته کتل.
ارسن لوپن وويل:
ـيو بل کار هم وکړه! د درمونت د کورنۍ غړو ته ووايه چې راتلونکی کال د اپرېل په پنځلسمه په همدې کور کې زما په تمه ووسي.
والاندريه وويل:
ـته ليونی يې، هلته هيڅ هم نشته؛ هسې اوازې دي.
ـخير، ته به خپله برخه کميشن وا خلې..
والاندريه قلم ور وا خيست او د پيسو د اخيستلو رسيد يې وليکه. کاغذ يې ارسن لوپن ته ونيو ويې ويل:
ـهيله کوم، د پښيمانۍ په صورت کې بايد د اپريل تر پنځلسمې، اته ورځې مخکې خبر راکړې، خو زه به تر بل اپرېله د درمونت وارثينو ته څه نه وايم؛ نه غواړم چې دې بېوزله خلکو ته د ګنج د پيدا کولو بېځايه تمه پيدا شي.
ارسن لوپن په خبره کې ور ولوېد:
ـنه، همدا نن يې خبر کړه! غواړم چې يو کال خوشاله و اوسي.
دواړه د والاندريه له دوکانه راووتو؛ په کوڅه کې مې ارسن لوپن ته وويل:
ـد ګنج په اړه په څه پوه شوې؟
ويې خندل:

ـنه، یوا ځې یوه ښکلې سرګرمي ده.
ـخو په دې سیمه کې سل کاله کیندنې کېږي.
ـد کیندنو پرځای باید فکر شوی وای؛ زه د فکر کولو له پاره **۳۶۵** ورځې لرم، خو که مې دا خزانه هېره شوه، ته به یې را په یادوې.
میاشتې ووتې؛ کله کله به مې د ورکې خزانې یادونه ورته کوله، خو ارسن لوپن داسې ښکارېده چې له دې موضوع سره کومه دلچسپي نه لري؛ یو ځل دوه ـدرې میاشتې ورک شو؛ نه پوهېدم چې چېرته تللی و او څه یې کول. یوه ورځ د خپلو ځینو کارونو د ترسره کولو له پاره افریقا ته لاړم؛ وخت ووت؛ له ارسن لوپن څخه مې هیڅ احوال نه درلود. کله چې بېرته فرانسې ته راغلم، د دورمونت په اړه مې ځینې اطلاعات تر لاسه کړل؛ پوه شوم چې د درمونت لمسۍ (زموږ ګاونډۍ) څو کاله مخکې له یوه ځوان شتمن سړي سره نامزاده شوې وه، خو د ځوان کورنۍ په دې نامزادۍ خوښه نه وه؛ همدا علت و چې ځوان خپله نامزادي فسخه کړه او له یوې بلې شتمنې نجلۍ سره یې واده وکړ.
همدا مالومات مې ارسن لوپن ته په یوه لیک کې ولیکل، خو هغه زما یو لیک هم نه ځواباوه. په دې نه پوهېدم چې لیکونه مې ور رسېږي که نه ! په هر صورت، د اپریل پنځلسمه ورو ورو را نېږدې کېدله او په پای کې همدا ورځ راورسېده، خو د ارسن لوپن درک نه و. د غرمې له ډوډۍ وروسته د پارسي سیمې ته ورغلم؛ د کوڅې په سر کې مې څلور کاریګر ماشومان ولېدل چې د درمونت د زاړه کور مخې ته ولاړ ول.

د یوې زړې ونې سیوري ته ودرېدم. د معاملاتو د لاربښوني د دفتر مشر والاندریه راغی؛ په مینه یې روغبړ وکړ، ویې ویل:
ـښه نو، ملګری دې لا تر اوسه نه دی راغلی؟
لنډ ځواب مې ورکړ:
ـنه
والاندریه ټوخي واخیست؛ ویې پړنجل، له لمره سیوري ته شو؛ ویې ویل:
ـد درمونت د کورنۍ غړي مې لا پخوا خبر کړي وو؛ ښېوزلو ته تمه پیدا شوې ده؛ خو کاشکې مې نه وای ورته ویلي؛ ستا د ملګري درک نشته.
د کور دروازه خلاصه شوه؛ ډله کسان ترې را ووتل؛ ټولو زړې جامې اغوستې وې؛ له خبرو نهیلي ښکارېدل؛ دوی تر مونږ را تاو شول؛ د ارسن لوپن په اړه یې پوښتنې کولې؛ هغوی ته مې وویل چې راځي، خو په زړه کې په خپله خبره شکي وم.
زما ګاونډې وویل:
ـکه هغه رانه غی، بیا؟
مخکې تر دې چې ځواب ورکړم، سوالګر بوډا وویل:
ـوالاندریه ته یې لس زره فرانکه ایښي دي؛ که یې درک ونه لګېد؛ دا پیسې باید مونږ ته راکړي؛ په خپلو مینځو کې به یې وویشو.
خو دې خبرې یو هم خوشاله نه کړ؛ په خبرو کې یې نا امیدي له ورایه ښکارېدله.

وخت ووت؛ دوو ډنګرو میرمنو دېوال ته خوار ولي ولګول؛ خیرن چاغ سړی عصباني و؛ وروسته یې غوسه له کنټروله ووته؛ له خولې یې لاړې باد شوې، ویې ویل:
_دې احمق سړي پر موږ ملنډې ووهلې؛ له کاره او غریبۍ یې وایستلو؛ په اوله ورځ لا پوهېدم چې دروغ وایي.
بیا یې په غوسه ماته وکتل؛ تر خولې یې سپکې سپورې راووتې او غلی ودرېد.
د موټر سایکل غږ راغی؛ غږ په چټکۍ سره را نږدې کېده؛ ورمېږونه کاږه شول؛ یو څوک پر موټرسایکل سپور و؛ جامې او څېره یې په خاورو ککړه وه؛ په موټرسایکل پسې لیکه دوړه ښکارېدله.
موټر سایکل نږدې ودرېد؛ سړي ته مې په ځیر وکتل؛ اه خدایه! ارسن لوپن و؛ زړې او شکېدلې جامې یې اغوستې وې؛ څېره یې له دوړو نه پېژندل کېدله.
والاندریه زما غوږ ته خوله رانږدې کړه:
_غلط شوی خو به نه یم؟
ارسن لوپن یې خبره واورېده؛ ویې خندل؛ مخکې راغی؛ ویې ویل:
_نه، یو اځې برېتونه مې خرېیلي دي؛ ذهن دې سم کار کوي.
لاس یې راکړ؛ وروسته یې له جېبه یو کاغذ را وایست:
_ښاغلیه والاندریه! دا یې هم د پیسو رسید.
بیا یې یوه ماشوم ته وویل:
_هله، له ښاره یو کرایي موټر راوله!

ماشوم حیراني سترګې ورته نیولې وې.
ارسن لوپن خپل ساعت ته وکتل؛ یو دم یې چیغه کړه !
ـهله نو، ژر؛ وړی یم، له تندې مې ستونی وچ دی. یوازې پنځلس دقیقې وخت لرم.
هلک منډه واخیسته؛ زاره ګدا ارسن لوپن ته د وچې ډوډۍ ځنډه ونیوله؛ ارسن لوپن دېوال ته کېناست؛ پر کلکه ډوډۍ یې غاښونه ټینګ کړل؛ په ډکه خوله یې وویل:
ـښنه غوارم؛ په لاره کې ریل له پټلۍ ووت ؛ پنځلس نفره مړه شول؛ اړ وم چې له زخمیانو سره مرسته وکړم؛ وروسته مې همدا زوړ موټرسایکل کرایه کړ؛ تر دې ځایه مې ځان راورساوه. ښاغلیه والاندریه! هېله کوم دا موټرسایکل د هغه خاوند ته وسپاره؛ نوم یې د موټرسایکل پر ټانکۍ لیکلی دی...
ارسن لوپن خبرې کولې او له حاضرینو یې د ناوخته راتګ له امله ښنه غوښته. وروسته یې یودم وویل:
ـاه ! موټر راغی.
ساعت ته یې وکتل:
ـوخت تېر دی.
ټولو په حیرانۍ ارسن لوپن ته کتل؛ ډاډه وم، هغه باور چې ما پر ارسن لوپن درلود نورو نه درلود.

شېبه وروسته ټول انګړ ته لاړو؛ ځا ته ور نږدې شوو؛ ځا ته نږدې لویه تیږه وه؛ تیږه تر ډېره د انسان هغه مجسمې ته پاتې کېدله چې

پر ملا کړوپ وي او پر اوږو يې يو مرمرين لوښی نيولی وي. په لوښي کې غشي ته ورته ډېرين تير ښکارېده.
تيږه زړه وه؛ د وخت په تېرېدو سره يې رنګ بدل شوی و او په هغې کې نقاشي شوي خطونه سم نه ښکارېدل.
ارسن لوپن يوه دقيقه تيږې ته وکتل؛ وروسته يې ورو وويل:
_هيله کوم يوه چاړه راکړئ!
چاغ ګردي سړي له جېبه تېره چاقو را وايست.
ارسن لوپن لومړی خپل ساعت او بيا غشي ته وکتل؛ شېبه وروسته د غشي د سيوري څوکه د تيږې پر لاندينۍ برخه ولګېده؛ ارسن لوپن هماغه ځای ته چاقو سيخ کړ؛ په احتياط يې راښنه شوي وانښه ليرې کړل؛ يو درز پيدا شو؛ دوې ګوتې يې ور وغځولې؛ يو کوچينی شی يې را وايست؛ په دسمال يې پاک کړ؛ لمر ته يې ونيو؛ په ځير ځير يې ورته وکتل، ويې ويل:
_ښاغليه والاندريه، دا درسره وساته.
والاندريه ريږدېدلی لاس ور وغځاوه.
ارسن لوپن وويل:
_د الماسو يوه وړه ټوټه ده.
ټولو يو بل ته وکتل؛ په ځيرو کې يې خوښي ور ټوله شوه.
ارسن لوپن په احتياط د چاقو څوکه تر تيږې لاندې کړه؛ چاک لوی شو؛ لومړی يې يو کوچينی الماس وموند او وروسته يې له هماغه ځايه د الماسو نورې شپاړس ټوټې را وايستلې.

د درمونت د کورنۍ د غړو سترګې رڼې راختلې وې، خو یوه هم څه نه ویل؛ په ځیر ځیر یې د ارسن لوپن ګوتو ته کتل.
خو چاغ خیرن سړی بې صبره شو؛ له خوشالۍ ډکه ناره یې تر خولې راووته!
_اه خدایه! شکر.
دوي ډنګرې خویندې له ډېرې خوشالۍ بې هوښه شوې؛ بوډا سوالګر دعاوې کولې. ..د ورو_ زړو سترګې له اوښکو ډکې وې. ما هم په حېرانۍ تر مجسمې لاندې جوړ شوې درز ته کتل، خو کله مې چې مخ واړاوه، ارسن لوپن نه و.
په دوهمه ورځ مې خپل کور ته نږدې په یوه قهوه خانه کې وموند.
لومړۍ پوښتنه مې دا وه:
_تا په خزانه کې یوه برخه حق درلود.
ویې خندل:
_د درمونت بېوزلو وارثینو ترما ډېره اړتیا ورته درلوده.
_خو څنګه دې دا خزانه پیدا کړه؟
ارسن لوپن د قهوې پیالې ته لاس وروغځاوه:
_اسانه وه، بس لږ فکر یې غوښت. درمونت په درېیو تابلوګانو یو تاریخ لیکلی و؛ زوی یې شارل په زړښت کې عصبي شو او د لېونتوب حمله ورباندې راغله؛ دهغه د ناروغۍ په اړه مې یو رواني ډاکټر وپوښت؛ را ته ویې ویل، چې دا ناروغي پر اعصابو ناوړه اغېزه پرېږدي او تېر یادونه له ذهنه باسي. د شارل په ذهن کې به د

خزانې د پټېدو ځای د خوب په څېر ور ګرځېده، خو دی نه پوهېده چې پلار يې خزانه چېرته پټه کړې وه.
د هغه يو زوړ خدمتګار راته وويل چې شارل به د ژوند په وروستيو کې هر کال د اپرېل په پنځلسمه تر ځا راګرځېده، فکر مې وکړ د تابلوګانو تاريخونه مې ذهن ته راغلل؛ پوه شوم چې ټول راز ځا ته نږدې په همدې ډبرينه مجسمه کې دی.
ومې ويل:
ـنو څنګه پوه شوې چې د غشي سيوری به په دوو بجو د مجسمې پر هغه درز لوېږي ، چې تر لاندې يې خزانه پرته وه؟
ارسن لوپن له قهوې څخه غوړپ وکړ، ويې ويل:
ـد تابلوګانو په تاريخ کې ۲ ليکلي وو؛ فکر مې وکړ د دوو بجو مانا مې ترې واخيسته؛ په دې مانا چې لمر راګرځي او د اپريل په پنځلسمه دوه بجې به د غشي سوری د مجسمې پر هغه ځای لوېږي چې تر لاندې يې خزانه پرته ده.
ـخو اوازې وې چې درمونت له طلا ډکې کڅوړې درلودې؟
ـدرمونت له دولت سره مخالفت درلود؛سره زر ډېر وو؛ د اسانه پټولو له پاره يې د الماسو په اتلسو قيمتي ټوټو بدل کړل؛ پټولو يې ډېر ځای نه نيو. کله چې دولتي مامورين د هغه د نيولو له پاره کور ته ورغلل، سړی وارخطا شو؛ په بيړه د باندې ووت او الماس يې د همدې مجسمې په يوه درز کې کېښودل. فکر مې وکړ، په سل کاله کې سلګونه خلک يوې خواته روان ول؛ ټول باغ يې پسې وغوښت. زه د هغوی په مخالفه لاره لاړم؛ نوې لار؛نتيجه مې واخيسته، ځکه د

سرو زرو د کښورو پټېدو وخت غوښت؛ څمکه ورته کېندل کېده، خو د والاندریه په خبره درمونت په پنځو دقیقو کې بېرته کوټې ته راغلی و؛ وپوهېدم چې د پټېدو شی باید ووړ وي، دومره چې په پنځو د قیقو کې پټ شي. یوه بل ټکي ته مې هم پام شو؛ هغه وخت د اپرېل پنځلسمه د ماسپښین دوې بجې وې؛ ده هم د غشې سیوری په نښه کړ؛ دا سیوری همدې درز ته سیخ و.

ارسن لوپن غلی شو، ویې وخندل، ویې ویل:

ـخو پوښتنه دې ونه کړه چې په دا سل کاله کې دا الماس ولې پیدا نه شول؟

په پوښتونکي نظر مې ورته وکتل.

ویې ویل:

ـد خلکو په مینځ کې د سرو زور د کښورو اوازه ګډه وه؛ د هر ځای یې نېو؛دوی څمکه پسې اړوله؛ په حقه ول؛ د سرو زرو د کې کښورې به د مجسمې په یوه درز کې څنګه ځاید لې!

د پاتریس بلوال کیسه همدومره وه. یوه شېبه غلی شو؛ وروسته یې فرانسوا او د هغې مور ورونیک ته مخ ور واړاوه:

ـارسن لوپن زړه سوانده انسان دی؛ ده له ډېرو بېوزله خلکو سره مرسته کړې؛ د دولت غلا شوې خزانې او رازونه یې بېرته دولت ته ورسپارلې دي، خو هېڅوخت منني ته نه دی ماتله شوی.

ورونیک وویل:

ـارسن لوپن اوس چېرته لاړ؟

دم ګرځي خو يې د افريقا نيت درلود ، خو هغه مرموز انسان دی؛ په پلان يې څوک نه پوهېږي؛ ډاډه يم چې له تاسو څخه به د ليک په واسطه احوال واخلي.
پاتريس بلوال غلی شو؛ استفان ته يې وکتل؛ د هغه سر ځوړند و ؛ داسې لکه په ژور سوچ کې چې ډوب وي. پاتريس بلوال د ورونيک پر اوږه لاس کېښود ، ويې خندل:
ـتمه لرم چې د ارسن لوپن وړاندېز ومنئ ! د ګډ ژوند له پاره تر استفان ښه انسان نه شې موندلی.
ورونيک وويل:
ـله استفان څخه نه بېلېږم؛ زړه مې دی چې درې واړه، زه، استفان او فرانسوا انګلستان ته لاړ شو او يو څه وخت په ارامه تېر کړو.
پاتريس بلوال پوه شو چې ورونيک او استفان په انګلستان کې واده سره کوي. ټولو ته يې لاس ورکړ او له انګړ ووت.

۱۴_حیرانونکی مسا پر
کال ووت؛ یوه ورځ ارسن لوپن رېل ته وخوت؛ نیت یې و چې د سن د سیند په ساحل کې خپل ملګري ووینې، خو د قطار تر حرکت مخکې څو ځوانان رېل ته ور پورته شول؛ سګریتونه یې لګولي وو او یو بل ته یې په ټوکو کې سپکې سپورې ویلې. ارسن لوپن ته دا حالت د زغملو وړ نه و؛ بکس یې ور واخیست او دوهمې کوپې (د رېل کوټې) ته ورغی؛ په کوپه کې یوه میرمن او یو سړی ولاړ و؛ ارسن لوپن په لومړي نظر دا مېرمن وپېژندله؛ یو وخت یې ګاونډۍ وه، خو ارسن لوپن د هغې له سترګو څخه وپوهېده چې دې کوپې ته د ده په راتلو خوښه نه ده؛ ښځې بېرته مخ واړاوه او له سړي سره په خبرو بوخته شوه. ارسن لوپن غلی ودرېد؛ شېبه وروسته یې یو ځل بیا ښځې ته وکتل، خو دا ځل د هغې پر سرو شونډو موسکا پرته وه. سړي په لوړ غږ وویل:
_اه ګرانې، زه باید لاړ شم.
دا یې وویل؛ د ښځې مخ یې ښکل کړ او په بله ایستګا کې له رېله کښته شو.
ناڅاپه د شور او زوږ غږ راغی؛ یو سړی کوټې ته راننوت؛ ګاونډۍ چیغه کړه؛ ارسن لوپن په بیړه ور وکتل؛ د ښځې په څېره کې وېره پرته وه. ارسن لوپن ډارن سړی نه و، خو نوی راغلی کس په ظاهره ډېر با ادبه ښکارېده. دې سړي ښکلې دریشي او منظمه نیکټایي درلوده؛ لاسونه یې په قیمتي دستکشو پټ ول.

دا سړی شناخته ورته وایسېد؛ پر ذهن یې فشار راووړ، خو کومه نتیجه یې وانه خیسته. کله چې یې دوهم ځل ګاونډۍ میرمنې ته وکتل د هغې رنګ تر پخوا زیات الوتی و؛ سترګې یې رډې راختلې وې او پرته له دې چې له نوي راغلي سړي څخه سترګې واړوي، په بکس کې یې څه لټول... وروسته یې بکس پر خپل ټټر پورې ټینګ ونیو؛ له ارسن لوپن سره یې سترګې وجنګېدې؛ ارسن لوپن د ښځې په سترګو کې پروت وحشت، پوښتنې ته اړ کړ:

ـمیرمنې! خوښه مو نه ده چې کړکۍ خلاصه کړم؟ تازه هوا به مو پریشاني لیرې کړي.

ښځې نوي راغلي سړي ته اشاره وکړه؛ ارسن لوپن په سترګو کې وپوهوله چې مه وېرېږه! زه درسره یم.

ناپېژانده سړي لومړی ارسن لوپن او بیا ښځې ته وکتل او د کوپې په کونج کې غلی ودرېد. درې واړه غلي وو؛ یواځې پر پټلۍ د رېل د تېرېدو غږ راته؛ کله کله به د ځنګ له کوپې د مستو او بې تربیه ځوانانو خندا راغله.

ګاونډۍ میرمنه ارسن لوپن ته ورنږدې شوه په وېره یې وویل:

ـدا سړی پېژنې؟

ـنه

ـارسن لوپن دی!

ارسن لوپن ته خندا ورغله، ویې ویل:

ـامکان نه لري؛ارسن لوپن د يوه جرم په تور ونيول شو ؛ يوه اوونۍ مخکې يې محکمه وه؛ په خپله مې واورېدل؛ شل کاله قيد ورباندې ختلی دی.

د ښځې په تندي کې ګونځې پيدا شوې:

ـپر ما باور ولره؛ خاوند مې په عمومي زندان کې وظيفه لري؛ ويل يې چې ارسن لوپن وتښتېد.

ـکه داسې وي، ريل له پوليسو ډک دی، ولې يې نه نيسي؟

ـد دې سړي وارخطا راتګ له پوليسو څخه د هغه د تېښتې مانا ورکوي.

ارسن لوپن ته د ښځې خبرې احمقانه ښکاره شوې، ويې ويل:

ـغم مه کوه ! که ستا خبره رښتيا وي، په همدې کوپه که به يې ونيسي.

غلی شو ؛ نوي راغلي سړي ته يې کتل؛ نيمايي څېره يې په خولۍ کې پټه وه. ښځې ته يې وويل:

ـنو تاسو ولې وېرېږئ؟

ځواب يې وانه ورېد.

يو ماشوم راغی؛ په لاس کې يې اخبارونه وو؛ ارسن لوپن پيسې ورکړې؛ يو اخبار يې ترې واخيست او مهم عنوانونه يې تر سترګو تېر کړل؛ د ارسن لوپن په اړه هېڅ هم نه و ليکل شوي.

تېره شپه يې تبه وه؛ سترګې يې نه وې پټې کړې ؛ خوب ورته، ځکه چپرکټ ته وخوت.

ښځې په وېره وويل:

_تاسو باید ویده نه شئ.
ارسن لوپن سترګې پرانیستې؛ ښځې اخبار ور واخیست؛ په ځیر ځیر یې ورته وکتل؛ بېرته یې پر چپرکټ کېښود.
ارسن لوپن وویل:
_خو ماته خوب راځي.
یوه شېبه یې د ربل له کړکۍ څخه د باندې وکتل؛ ولاړې ونې او شنه فصلونه په چټکۍ سره شاته پاتې کېدل؛ وروسته یې سترګې پټې کړې؛ فکرونو په مخه کړ؛ ارسن لوپن ته د ښځې خبرې حیرانونکې وې؛ دې ښځې اصلي ارسن لوپن نه پېژانده، خو ولې یې پر بل چا د ارسن لوپن شک راغلی و او له ارسن لوپن څخه
په څه خاطر وېرېدله! وروسته دې نتیجې ته ورسېد چې ښځه روحي ستونزه لري او چټیات وايي.
یو ناڅاپه یې پر سینه فشار راغی؛ په بېړه یې سترګې رنې کړې؛ نا پېژانده سړي تر ستوني نیولی و. ګاونډۍ ته یې وکتل، تندی یې وینې و.
ارسن لوپن د ځان د خلاصولو هڅه وکړه، خو سړي پیاوړې ګوتې درلودې؛ ارسن لوپن په سختۍ سا اخیستله.
سړی پوه شو چې که یوه دقیقه نور هم د ارسن لوپن ستونی همداسې ټینګ ونیسي، نو مړینه یې حتمي ده، ځکه یې ستونی پرېښود، خو په ډېره چټکۍ سره یې د ارسن لوپن تر لاسونو پړی تاو کړ؛ ارسن لوپن د ځان د ژغورلو هڅه کوله چې پښې یې هم وتړل شوې.
د ارسن لوپن په زړه کې ور تېره شوه:

_اه ! دا سړی تر ما هم چټک دی.
سړي له خپل جېبه پلستر را وايست او د ارسن لوپن خوله يې ور وتړله. وروسته يې د ګاونډی بکس له غولي راپورته کړ؛ په بکس کې پراته ګران بيه جواهرات او قيمتي غمي يې په خپل جېب کې واچول.
ښځې په زحمت سترګې خلاصې کړې؛ په بيړه يې له خپلو لاسونو بنګړي را وايستل او د سړي پښو ته يې ور وغورځول.
سړی ټيټ شو؛ په ډېرې خونسردۍ يې يو يو بنګړی جېب ته کړ.
ښځې ته ور نږدې شو؛ پر هغې دوهم ځل د بې هوښۍ حمله راغله.
سړي سګرېټ ولګاوه؛ يو يو غمۍ يې سترګو ته ونيو؛ وروسته يې د ارسن لوپن جيبونه وپلټل؛دولس زره فرانکه او د هغه د يادابښت کتابچه په ګوتو ورغلل.
ارسن لوپن پيسو ته نه و خواشينی، له بل څه وېرېده. ارسن لوپن څو مياشتې مخکې پوليسو د غلا په تور ونيو، خو دا غلا ده نه وه کړې؛ دولت بهانه غوښته؛ په محاکمه کې يې د ارسن لوپن پخوانۍ دوسيې را برسېره کړې؛ قاضي مجرم وپيژاند او شل کاله قيد ورباندې وخوت، خو يوه اوونۍ مخکې له زندان څخه وتښتيد.
ارسن لوپن دومره وخت ونه موند چې په سمه توګه خپله څېره بدله کړي، خو بيا هم ښه و، په ښار کې يې يو شناخته سړي ته سلام ور واچاوه، هغه ونه پيژاند، خو پوليسو هڅه کوله چې ارسن لوپن ونيسي.

ارسن لوپن مجبور شو چې له يوه جعل كاره ملګري مرسته وغواړي؛ هغه هم په جعلي نوم د مدافع وكيل يو كارت ورته جوړ كړ. دې كارت مرسته ورسره وكړه چې تر ربېله پورې ځان را ورسوي، خو زړه يې درېږېده؛ پر سړک، مغازه، ربېل او هر ځای كې خلكو د ارسن لوپن د تېښتې په اړه خبرې كولې. تر ټولو بده لا دا چې اوس پر يوه چپركټ پورې تړلی و، ژر ، يا ناوخته، بس ! د پوليسو له پاره تياره ګوله وه، هغه يې لاس تړلی نيولی شوای.

ارسن لوپن يوه بله اند ېښنه هم درلوده؛ غل په راتلونكي تم ځای كې له كوپې څخه كښته كېده؛ بې هوښه ښځه په سد راتله؛ چېغې يې وهلې او پوليس يې مرستې ته را بلل؛ د ده نيول كېدل حتمي وو.

له ځان سره يې وويل:

_كاشكې دا غل د ښځې خوله هم ور وتړي، خو غله بې غمه خپل سګرټ څكاوه او له كړكۍ څخه يې له ښكلو منظرو خوند اخيست.

وروسته يې د ارسن لوپن د يادانښت د كتابچې پاڼې واړولې؛ ښځې ته يې وكتل؛داسې ورته واېسېده لكه ځان چې يې په بې هوښۍ اچولی و، ځكه كله كله به يې د سګرټ د لوګي له لاسه له خولې ورو ټوخی را ووت.

ربېل تېز و ؛ له لېرې د ټكټوركونكې چيغې راتلې:

_د ارش د پله تم ځای را نږدې دی، كوزېدونكي مساپر دې تياری ونيسي.

غل يو ناڅاپه په چټكو ګامونو د دوی خواته ور نږدې شو ؛ ښځې چيغه كړه او دا ځل په رښتيا بې هوښه شوه.

غل د رېل کړکۍ ته ودرېد؛ په بېړه یې د ارسن لوپن بالاپوښ واغوست.

رېل د سن له سیند څخه د تېرېدو په حال کې و؛ غله خپلې پایڅې ور پورته او کړکۍ یې خلاصه کړه. ارسن لوپن له ځان سره وویل:

_احمق نه پوهېږي چې له دومره تېز رېل څخه ځان اچول مرګ دی.

رېل په اوږده تونل کې ننوت؛ تیاره شوه؛ د ارسن لوپن سترګې رډې راوختې؛ سړي له کړکۍ څخه خپلې پښې ایستلې وې.

تیاره، د رېل لوګی او پر پټلۍ باندې د رېل د تېرېدو تېره غږ، اه! مرګ حتمي و، خو د رېل سرعت یو دم ورو شو. ارسن لوپن نه پوهېده چې تونل د ترمیم په حال کې دی، خو غله مخکې له مخکې دا فکر کړی و؛ ده ته مالومه وه چې په دې تونل کې کارېګر کار کوي او د رېل سرعت به کمېږي.

غله ټوپ کړل او په تیاره کې ورک شو.

ریل له تونل څخه ووت؛ ساړه باد کوپې ته راغلی لوګی ور سره یووړ؛ رېل په یوه شنه دره کې روان و؛ ارسن لوپن پوهېده چې یو بل تونل هم نږدې دی. دا وخت ساړه شمال ښځه په هوښ راوسته؛ لومړی یې په خپلو جواهراتو پسې سترګې وغړولې، خوتمه یې وخته، بیا یې د ارسن لوپن له خولې پلستر لیرې کړ.

ښځې په بېړه وویل:

_د خطر زنګ ووهم؟

ارسن لوپن وخندل:

_نه، دا کار به دی په خپل وخت کړې و.

ـ خو وېرېدم، وژلم یې.
غلې شوه، وروسته یې یودم وویل:
ـ اوس دې باور وکړ چې دا غل ارسن لوپن و؟
ارسن لوپن ویل:
ـ پولیس به یې پیدا کړي او تاسو به بېرته خپل جواهرات تر لاسه کړئ.
ښځې سره سا وابسته:
ـ امکان نه لري؛ ارسن لوپن داسې ژوک نه دی چې په اسانۍ ونیول شي.
ارسن لوپن وویل:
ـ مېرمنې، غوږ ونیسه، کله چې رېل ودرېږي، پولیس را وغواړه ورته ووایه چې ارسن لوپن دې په خپلو سترګو ولید؛ هر څه یې درنه یووړل او په تونل کې یې ځان له رېله وغورځاوه. ښنبه یې تور بلاپوښ دی چې په لستونو کې یې اسماني رنګه شنې لیکې تېرې شوې وې.
ارسن لوپن غلی شو؛ دی په دې فکر خوشاله و، ځکه چې د پولیسو پام په بله اوښته.
رېل ورو ورو تم ځای ته نږدې کېده؛ ښځه په فکر کې ډوبه وه. وروسته یې د ارسن لوپن په غږ جتهکه وخوړه:
ـ پولیسو ته زما نوم هم ووایه! موسیو برلات... وریاده کړه چې ما پېژنې؛ په دې توګه به زه هم شاهدي ورکړم؛ پولیس به ارسن لوپن ونیسي او ته به بېرته د خپلو جواهراتو خاونده شې.
ریل لا درېدلی نه و، چې ښځې چیغې کړې!

ـد خدای له پاره، تبا شوم، هر څه يې رانه يو وړل.
ځو پوليس راغلل؛ ښځې يو اخې د ارسن لوپن نوم اخيست؛ ويل يې چې زما نوم ورودن او د زندان د معاون ميرمن يم؛ ارسن لوپن غلا رانه وکړه.
يو چاغ سړی راغی؛ ارسن لوپن يې له دريشۍ پوه شو چې د پوليسو مشر دی. د پوليسو مشر ښځې ته مخ ور واړاوه:
ـډاډه يې، په خپله ارسن لوپن و؟
ـهو، په خپله و.
ـاوس چېرته دی.
ـد سن سيند ته نږدې يې له ربله ټوپ کړل. د تونل شمالي برخه وه.
غلې شوه؛ خپلې اوښکې يې پاکې کړې ويې ويل:
ـتور بالاپوښ يې پر تن و؛ په لستونو کې يې شنې ليکې تېرې وې.
د پوليسو مشر خپلو ملګرو ته مخ ور واړاوه:
ـد ښځې خبرې سمې دي.
ارسن لوپن سړه سا واخيسته؛ يو پوليس ورغی او د هغه لاس او پښې يې خلاص کړل.
ارسن لوپن د پوليسو د مشر تر مخ ودرېد، ويې ويل:
ـښاغليه! دا سړی ارسن لوپن و؛ بيړه وکړئ، نيولی يې شئ؛ که غواړۍ نو زه به هم مرسته درسره وکړم.
د پوليسو مشر څه ونه ويل؛ ارسن لوپن شېبه وروسته د ربل د رييس په دفتر کې و. ګڼ کسان ترې را تاو ول.

ارسن لوپن ته دا ځای خطر ناک مالوم شو؛ هغه يې کوله چې له ګڼې ګوڼې ځان وباسي، خو د پوليسو مشر يې تر څنګ ولاړ و. د پوليسو مشر په دوهم ځل د تحقيق غوښتنه وکړه، خو ارسن لوپن وويل:

ـ ښاغليه! وخت مه ضايع کوه بس، يو موټر راوغواړه او غل ونيسه.

د پوليسو مشر وويل:

ـ دوه تنه مې د ارسن لوپن په پيدا کولو پسې ليږلي دي.

ارسن لوپن حيران شو:

ـ څه وخت؟

ـ لږ مخکې؛ پر بايسکلو لاړل؛ ډاډه يم. ارسن لوپن نه شي ترې تښتېدلای.

ارسن لوپن خپلو اوږو ته ټکان ورکړ، په بې اعتنايي يې وويل:

ـ فکر نه کوم چې مامورين دې د ارسن لوپن په نيولو بريالي شي؛ هغه هم پر بايسکلو.

ـ ولې؟

ـ دا د موټر کار و؛ ارسن لوپن به اوس تر ليرې رسېدلی وي.

د پوليسو مشر وخندل:

ـ زموږ د مالوماتو له مخې ارسن لوپن د روين سيمې ته ځي، هماغته به يې ونيسو.

ـ فکر نه کوم.

ـ پروا نه کوي؛ هر څېرې چې وي. موږ يې نيسو.

ارسن لوپن وويل:

ـ دا سې ښکاري چې د يامين سيمه يې هدف دی.

د پولیسو مشر په حیرانۍ ارسن لوپن ته وکتل:
_ته له کومه پوهېږې؟
_په کوپه کې یې همدا ویل؛ ما په خپله ولید ؛ له جېبه یې د رېل د حرکت لیست را وایست او د رامین سیمه یې په نښه کړه.
د پولیسو مشر ارسن لوپن ته وکتل، خو دا کتل یې اوږده وو؛ د ارسن لوپن زړه ولړزېد ؛ له ځان سره یې وویل:
_شک یې نه وي کړی !
یودم یې وخندل:
_دوولس زره فرانکه ډېر شی دی؛ ټوله سرمایه مې ده؛ د غله نیولو ته بېړه لرم. که خپل دوه نفره همکاران را سره ولېږئ، نو د ارسن لوپن د نیولو ډېر چانس لرو ، ځکه ماته هغه سیمه مالومه ده.
مخکې تر دې چې د پولیسو مشر څه ووایي ګاونډۍ د ارسن لوپن خبرې تصدیق کړې:
_ښاغلیه دا سړی موسیو برلات نومېږي؛ اطمیناني شخص دی؛ زموږ د دواړو غلا شوې؛ د هغه خبره ومنه.
د پولیسو مشر به د زندان د مرستیال د میرمنې د غوښتنې په مقابل کې څه ویل ! هېڅ، ځکه یې په ډېره مینه د ارسن لوپن پر اوږه لاس کېښود ، ویې ویل:
_موسیو برلاته ! که د دې غله په نیولو بریالی شوې، قانون به دې تل پوروړی وي. خوشاله یم چې د ارسن لوپن د نیولو له پاره دومره زړه کوئ.

د پولیسو مشر ارسن لوپن تر لاس ونیو، یوه موټر ته یې ودراوه؛ د ماول او کاستون په نومونو یې دوه تنه پولیس ور وپېژندل او ویې ویل چې دا دوه پولیس د ده په خدمت کې دي.
موټر حرکت وکړ؛ څومره چې د رېل له سټېشن څخه لېرې کېده په هماغه اندازه د ارسن لوپن زړه ته ډاډ ور لوېده. موټر په شنه دره کې ګړندی روان و؛ ارسن لوپن د ازادۍ احساس کاوه؛ ده د دې دوو دولتي مامورینو په مرسته ډېر څه کولای شوای.
حیرانوونکې وه؛ ارسن لوپن د ارسن لوپن په نیولو پسې ته!!
وروسته یې دواړو پولیسو ماول او کاستون ته وکتل؛ په زړه کې یې له هغوی مننه وکړه، اه! که دا دوه پولیس نه وای،نو د تلاشي له پوستو به څنګه تېرېده. خو کار نه و خلاص، غل یې باید موندلی وای؛ له هغه سره یې پیسې او مهم اسناد ول. ارسن لوپن نه غوښتل چې نور څوک یې په رازونو پوه شي.
نیم ساعت وروسته د دارنتال سیمې ته ورسېدل؛ د پولیسو په مرسته یې مالومه کړه چې د تور بالاپوښ لرونکي کس د امین د سیمې ټکټ اخیستی دی.
ماول وویل:
_د امین رېل نولس دقیقې وروسته د بوستي په سټېشن کې د لنډ وخت له پاره درېږي، که ور ونه رسېږو، رېل سرعت نیسي او د پاریس خواته ځي.
ارسن لوپن وویل:
_تر هغه ځایه څومره لار ده؟

ـ درویشت کیلو متره.
ارسن لوپن خپل لاسي ساعت ته وکتل:
ـ درویشت کیلو متره او نولس دقیقې.
موټر حرکت وکړ؛ تېز ته؛ یو ځای لاندې په دره کې له شنو ونو د رېل تور لوګی راووت؛ لاره خلاصه وه؛ موټر په سلو کې روان و.
د رېل تر حرکت مخکې سټېشن ته ور ورسېدل. په بیړه یې ټولې کوپې ولټولې؛ د غله درک نه و.
د سټېشن رییس راغی، دوو پولیسو خپل کارتونه ور وښودل، خو د رییس یوې خبرې نهیلي کړل؛ هغه د رېل د یوه کارکوونکي له خولې ورته وویل چې د رېل تر درېدو مخکې یوه سړي له رېله ټوپ کړل او په ګڼو ونو کې ننوت.
ارسن لوپه په غوسه چیغه کړه!
ـ غله د پولیسو موټر لیدلی و.
د سټیشن رییس وویل:
ـ که دوه سوه متره شاته لاړ شئ، د غله پلونه به په اسانۍ سره وموموئ.
خبره یې سمه وه؛ پلونه روښانه ښکارېدل.
ارسن لوپن یوه پولیس ته شاره وکړه؛ هغه په ګڼو ونو کې ننوت، خو ډېر ژر یې چیغه کړه، ارسن لوپن او بل پولیس منډه ور واخیسته؛ لومړي پولیس په سترې سا وویل:
ـ هلته وګورئ! غل تر دېوال واوښت.

ارسن لوپن په بیړه مخ ور واړاوه؛ د غله د بلالپوښ ژۍ تر دېوال پټه شوه، خو ده غوښتل چې په یوائې ځان غل ونیسي، دی وېرېده چې د غله په جیب کې یا دابنتونه به پولیس وپوهوي چې اصلي ارسن لوپن څوک دی.
ویې ویل:
_ښاغلی ماسول! تاسو کینې لوری وڅارئ! کاستون به هم ښۍ خواته لاړ شي، په دې توګه به غل د تېښتې لار ونه لري.
یوه شېبه غلی و، بیا یې شاوخوا وکتل، ویې ویل:
_که مې مرسته غوښته، تاسو به خبر کړم.
ماسول او کاستون هر یو یوې خواته لاړل؛ ارسن لوپن په احتیاط ځانګې لیرې کړې؛ د ځنګل دا برخه ګڼه وه؛ د ځانګو له لاسه کړوپه ملا روان و. ځای ځای به یې ځمکې ته کتل، خو په مرطوبه ځمکه او ژېړو رالوېدلو پاڼو کې د غله پلونه نه ښکارېدل. ارسن لوپن له غونډۍ کښته شو، یو ځای ړنګه وړه کوټه ولاړه وه.
ارسن لوپن په احتیاط ورغی؛ غل په ړنګو دېوالونو کې ولاړ و. پیسې یې شمېرلې؛ ارسن لوپن ټوپ کړ؛ غله توپانچه ور واړوله، خو د ماشې د کښولو وخت یې ونه موند. پړمخې پرېووت، تر څو چې یې لاسونه ښورول، دروند سوک یې ژامه یوې خواته کړه کړه؛
ارسن لوپن وویل:
_ګرانه ملګریه! زه ارسن لوپن یم؛ څه چې دې غلا کړې دي را ویې سپاره! ژمنه کوم پولیس نه خبرېږي.
غله په حیرانۍ ورته کتل...ارسن لوپن وویل:

ـسم نه وایم؟
غله وویل:
ـسم وایې.
غل یې پرېښود؛ هغه په پښو ودرېد، خو په چټکۍ سره یې له جېبه تېره چاړه را واېسته؛ ارسن لوپن ځنګ بدل کړ؛ د غله لاس یې ونیو؛ زنګون یې د غله تشي ته سیخ کړ؛ غله اخ کړل او پر ځمکه پرېووت. ارسن لوپن د هغه پر ټټر کېناست، ویې ویل:
ـپه مهربانۍ پوه نه شوې!
غل یې پر غوړ په سوک وواهه، بې هوښه شو.
ارسن لوپن د هغه جیبونه ولټول؛ هرڅه یې ترې یو وړل؛ د غله له جېبه یې د هغه د یادداښت کتابچه را وایسته، څو پاڼې یې واړولې، ناڅاپه یې له خولې راوتل:
ـپیر اوفري! مشهور قاتل، هغه څوک چې میرمن دومبرورا او د هغې دوې لوڼې یې یوځای د زرو فرانکو له پاره ووژلې.
د غله څېرې ته ځیر شو، ویې ویل:
ـ اوس پوه شوم چې دا سړی په رېل کې ولې شناخته راته وایسېد.
وروسته یې په یوه واړه کاغذ کې ولیکل:
ـدا دوه سوه فرانکه هغو دوو پولیسو ته ډالۍ چې له ارسن لوپن سره یې د دې مشهور قاتل په نیولو کې مرسته وکړه.
لیک او پیسې یې غله ته نږدې کېښودې، توپانچه یې را واخیسته؛ هوایي ډز یې وکړ؛ له ځان سره یې ویل:
ـد ډز په اورېدو سره به پولیس راشي او دا قاتل به خپله سزا وویني.

د ګاونډۍ پیسې او جواهرات یې د بې هوښه قاتل پر ټټر کېښودل او خپله په ګڼو ونو کې ننوت. شل دقیقې وروسته یوه کوچیني بازار ته ورسېد ، ملګرو ته یې تلګراف وکړ چې د ځینو ستونزو له لاسه هغوی نه شي لیدی.

هماغه ورځ په شپږ بجې پاریس ته ورسېد؛ په ورځپاڼه کې یې ولوستل چې مشهور قاتل پیراوفري نیول شوی دی.

سهار یې د فرانسې د اکوی په ورځپاڼه کې ولوستل:

ـتېره ورځ ارسن لوپن وتوانید چې مشهور غل او قاتل پیراوفري ونیسي. که څه هم چې ارسن لوپن له قانون څخه سرغړونه کړې، خو بیا یې هم څو ځله خپلو خلکو او وطن ته خدمت کړی؛ ده د طلا زېرمه او مهم اسناد دولت ته وسپارل؛ څه موده مخکې یې د سارک په جزېره کې د معجزې تیږه د غلو له منګولو وژغورله؛ د فرانسې ولسمشر ښاغلی والانکلای په خپله له ارسن لوپن څخه غواړي چې د وزیرانو شورا ته ورشي او د فرانسې دولت په رسمي توګه له هغه څخه مننه وکړي.

دولت دا پرېکړه هم کړې چې د ارسن لوپن د بند موده را ټیټه کړي، خو که ارسن لوپن دا کار ونه کړي، د ولسمشر د غوښتنې د نه منلو او له زندان نه د تېښتې په خاطر به لا هم د پولیسو تر تعقیب لاندې وي.

د ورځپاڼې دې خبر په خلکو کې ګونګوسې پیدا کړې؛ دوی ویل، ارسن لوپن یو قهرمان دی؛ ده د سارک جزیره له غلو څخه وژغورله؛

د دولت غلا شوي پټ اسناد يې ببرته دولت ته ور وسپارل. ټول په يوه خوله ول چې ارسن لوپن بايد وبښل شي.
خو ارسن لوپن غلی و؛ نه يې څه وويل او نه هم په اجتماع کې وليدل شو؛ د ځينو زړه ته لوېدلې وه چې ارسن لوپن له فرانسې څخه وتلی دی.
دا تصور سم و؛ ارسن لوپن افريقا ته لاړ، خو يوه ورځ يې د فرانسې په اکوی ورځپاڼه کې په خپله امضا يوه مقاله خبره شوه. ارسن لوپن ليکلي و:
"د خلکو له مينې مننه؛ ماته يې په درنه سترګه وکتل، خو زه په مننې پسې نه ګرځم؛ لوی هدف مې خپلو خلکو او وطن ته خدمت دی.
د معجزې د تيرې پېښه هم اتفاقي وه. بس، يوه ورځ زما ملګري پاتريس بلوال ليک راولېږه؛ ده غوښتنه کړې وه چې د ورونيک په نوم له يوې ميرمنې سره مرسته وکړي چې د سارک په جزيره کې خپل ورک زوی و مومي.
د سارک جزيرې ته ورغلم او په لنډ وخت کې مې ډېر مالومات تر لاسه کړل. د ورسکي په نوم خطرناک قاتل مې ونيو، خو يو څه ناوخته؛ کنت هرژمون او د جزيرې ډېر اوسيدونکي وژل شوي وو.
د دې پيښې بشپړ جريان مې د پوليسو مامور ته وليکه؛ ولسمشر هم ترې خبر دی.
خو بيا هم د پوليسو لخوا ونيول شوم؛ ځان بيګناه راته واېسېد، ځکه له زندانه وتښتېدم. د ربل پېښه هم اتفاقي وه؛ يوه بله خبره !

پولیس د دې پر ځای چې په مجرم پسې وګرځي، خپل ډېر وخت بېځایه تېروي او په اوزاو پسې ګرځي. دا ځکه چې ډېر پولیس له تجربه لرونکو کسانو څخه نه دي تاکل شوي. "

ارسن لوپن

پای